

ЛИКВИДАЦИЯ НА ВЕКА

УТРИННИ СЛОВА

СОФИЯ
1948

Ликвидация на века

Размишление.

Ще прочета нещо върху любовта от книгата „Заветът на цветните лъчи“, стр. 8, 9 и 10.

„И хоругвата му над мене бе любов...“

Мнозина цитират стихове от Евангелието, но лесно ги забравят. Това се случва особено между религиозните. Някои религиозни цитират наизуст много стихове, казват на хората, как да живеят и какво да правят, но, като дойдат до себе си, всичко забравят. Ако адвокатът забрави някои цитати от закона, какъв авторитет ще има той между съдиите? Един брат казва на друг: Това, което Учителят говори, се отнася за децата. — Не, той е забравил, какво е слушал. Аз говоря за философи, а не за децата. Те направо влизат в Царството Божие. Аз говоря на женените, които имат деца, на богатите, на учените, на философите. Никъде не е казано, че женените, богатите или учените ще влезат в Царството Божие. Ако някой женен мисли, че той, жена му и децата му ще влезат в Царството Божие, той се лъже. То е все едно да мислите, че частите на счупеното шише ще влезат в Царството Божие.

Като говоря така, мнозина се питат: Кого ли има пред вид Учителят? За кого ли говори? — Аз имам пред вид счупените парчета на шишето, а не самото шише. Каква личност представя частта от счупеното шише? Личност има само онзи човек, който обича Бога. Значи, който обича Бога, той е личен. Който не Го обича, не е личен; той не е никаква личност. Умният има личност; глупавият няма никаква личност. Който говори истината, има личност; който не говори истината, няма никаква личност.

Казвате, че има личен и безличен живот. Някои философи говорят за безличния живот. Днес повечето хора водят безличен живот, а трябва да минат в личния живот, да станат лични. Под „личен живот“ разбираме онзи живот, който има за основа любовта, мъдростта и истината. Такъв човек е всякога здрав, личен между хората. Той обича да прави упражнения, да се движи. Накарайте онзи, който страда от кръст, да прави упражнения. Ако рече да се наведе, той пъшка, не може да стане. Питаш: Защо този човек стои настрана и не прави упражнения. — Кръстът го боли, не може да се навежда и изправя. Той не е разположен и да се моли.

Сега ще ви говоря за много работи, но съм решил да не споменавам често името на любовта. — Защо? — Защото тя е единствената сила, която причинява пакости на хората. Тя прави пакости от добро. Как ще разберете тази мисъл? Например, двама души се обичат

готови са един за друг на всякакви жертви. Случи ли се да се намразят, те не искат да се видят сто години. Нищо не е в състояние да ги примири. Те се намразяват от голяма любов. Ако не са се обичали и се намразят, лесно ще се помирят. Казва се, че ако човек направи някакво престъпление от любов, трябва да минат четири поколения, докато се забрави престъплението. Какво ще кажете за това? — Празна работа! — Не, празни чували носят само глупавите хора; умните носят всякога пълни чували. Каква е задачата на този, който носи празни чували, и на онзи, който носи пълни чували? Първият, като срещне човек с пълен чувал, казва: Моля, тури нещо от твоите чували в моите. Който носи пълни чували, като срещне човек с празни чували, казва: Моля, извади част от съдържанието на моите чували и го тури в твоите.

Казват за някого, че бил много красноречив, т. е. обичал много да говори. — Той носи пълни чували, които трябва да изпразни. За друг някой се казва, че бил много мълчалив. — Много естествено, той носи празни чували, няма какво да раздава. Той само отваря чувалите си и казва: Моля, сипете ми нещо от вашите чували. — Какво заключение може да се извади от това? — Ако имаш много, давай. Ако имаш малко, взимай. Ще даваш и вземаш, докато настане равновесие в живота. Днес хората — и с пълни, и с празни чували, пак не живеят добре. — Защо? — Не знаят, какво да правят. Ето

защо, казвам: Онези, които имат пълни чували, трябва да се съберат с тези, които имат празни чували, да живеят заедно. Това значи, братски живот. — Вярващи ли трябва да бъдат? — Вярващи, разбира се. Според мене, няма безверници в света. — Защо? — Защото в една минута всеки човек прочита 20 молитви, т. е. прави 20 вдишки и 20 издишвания. Като дишаш и издишаш, на всяка минута казваш по 20 пъти: Господи, вярвам в Тебе, Който ми даваш всичко. Така диша обикновеният човек. Талантливият диша и издиша по десет пъти на минута. Значи, той казва десет пъти: Господи, вярвам в Тебе. Гениалният диша и издиша по четири пъти в минута и толкова пъти казва на Господа: Господи, вярвам в Тебе. Светията диша и издиша по един път на минута и само един път в минутата казва: Господи, вярвам в Тебе. Според индусите, Бог направил една издишка и създал всички светове. След милиарди години Той ще направи една вдишка и ще прибере всички светове в себе си, т. е. ще ги разруши. Значи, Бог с една вдишка и една издишка създава светове и разрушава светове. Как разбирате тази мисъл?

Казано е в Писанието: „Вие сте божества.“ Значи, вие създавате и рушите. Някога си разположен и гледаш към слънцето, луната, звездите — светло ти е в душата. Дойде отнякъде едно лошо настроение, и ти изгубваш разположението си — в тебе настанва тъмнина. Докато си разположен, светът се създава за тебе. Щом

изгубиш разположението си, светът се разрушава. Всеки има възможност да създаде своя свят; всеки има възможност в един момент да разруши този свят в себе си. Следователно, когато хората живеят добре, Бог създава света; когато не живеят добре, Бог разрушава света.

Сега, ние сме събрани тука много хора. Добре, че зданието не е много голямо. Ако беше като големите къщи в града, и ако прозорците бяха затворени, щяхте да се задушите. Големите къщи не са много хигиенични. Затова, дето се събират много хора, трябва да има отдушници, да се пречиства въздухът. Прозорците трябва да бъдат отворени. И човек трябва да бъде отворен. Под „отворен“ разбирам да става правилна обмяна между външния и вътрешния свят, т. е. между външния и вътрешния живот на човека. Ако твоите мисли, чувства и постъпки не са отворени, нищо не можеш да постигнеш.

Задача: Като се върнете по домовете си, всеки от вас да вземе хартия и да нарисува един образ, в който да изпъква някоя добродетел. В този образ да се чете доброто, според вашето разбиране. Всички говорите за доброто — изразете го в подходящ образ. Може ли в пет минути да предадете на лицето си израз на доброто? Който ви погледне, да познае, че сте добър човек. Ако се усмихнете, не изразявате добродетелта; ако си замислен, и това не е добродетелта; ако свиеш веждите си, показва, че си недоволен — и това не е добродетелта; ако

широко отвориш очите си — очудваш се нещо, и това не е добродетелта; ако изкривиш устата си, недоволен си нещо, което също не изразява добродетелта; ако свиеш много раменете си, притеснен си. Мислете, как да изразите добродетелта върху лицето си. Някои турят ръката си пред гърдите. Искат да се представят смирени. Всъщност, не са смирени.

Преди няколко дни наблюдавах отношението между две млади сестри, които минават за смирени. Едната мушка другата по гърба, а тя иде да ми се оплаква, че я мушкали. Онази, която мушка, играе ролята на крайно смирена. На онази, която се оплаква, казвам: Радвай се, че толкова смирена сестра те мушка. Ако те мушне един светия, лошо ли е? Светията ще ти помогне в нещо. Лошо е, ако глупав човек те мушка. Той нищо няма да ти предаде. Изкуство е в живота, от разбъркани и криви линии, да изработиш нещо хубаво. Преди известно време, присъствувах на сеанс, дето един велик художник правеше интересни опити. Той извикваше няколко души от публиката и ги караше да напишат или да начъртаят, каквото искат. От тези разбъркани линии — прави и криви, той състави един отличен, красив образ. Той майсторски поставяше всяка линия на своето място. Ако не можеш една обидна дума, като крива линия, да поставиш на мястото ѝ, какво убеждение имаш? Ако не можеш от кривите линии в живота си да създадеш един красив образ, какво верую имаш? Ако най-малките

неща в живота ти те спъват, какво е твоето разбиране?

Всички хора някога са седели пред престола на Бога, пели са Му хвалебни песни, минавали са за светии. Днес Бог ги изпратил на земята да ги изпита в противоречията на живота — сами да видят, какви светии са. И вас, светиите на небето, днес ви изпитват. Вашето светийство се подлага на изпит. Някога сте били светии на небето, но на земята не сте. Защо? — Изгубили сте знанието, което сте имали там. Някога сте били видни, богати хора. Като богати, добре сте живели. Обаче, какво ще правите сега, без пет пари, при несгодите в живота?

Някой ме пита, защо се допусна дяволът да ви изкушава. — Ами ти защо го допусна? Ти сам го допусна, а търсиш причината отвън. — Не ми вървят работите. — Защо се допусна това? — Ти сам знаеш. От тебе зависи да оправииш работите си. Трябва да имаш правилни разбирания.

Някой казва: Не тръгвам по пътя на Учителя. Не зная, кой е той и отде иде. — Ако е въпрос за мене, свободен е, нека върви след когото иска. Важно е, че той отдавна е фалирал. Той се е продал вече на дявола. Той е изпразнил чувалите си и, дето отиде, ще иска да му дадат нещо. Аз не искам такива хора. След мене трябва да вървят добри и разумни хора, с пълни чували, да има, какво да дават. Като иска да знае, кой съм, казвам: На небето съм

бил един от първостепенните светии. Изпратен съм на земята да се изпита светийството ми. Понеже зная, че съм на изпит, внимавам да не направя някаква грешка. На небето съм голям светия, затова на земята съм на големи изпитания. Ако не беше така и не знаех, какво съм, нямаше да приема никого около себе си. Казвам: Като зная, какв^о се изисква от мене, приемам всички хора и не се питам, кой как постъпва и в какво вярва. За мене е важно, как аз постъпвам, и в какво вярвам. И вие сте били светии, затова трябва да постъпвате като светии. — Като отидем горе, какви ще бъдем? — Това зависи от вас. За себе си казвам: Слязох от небето, като голям светия, и оставих мястото си празно. Който от вас иска, може да заеме моето място. Един ден, като напусна земята, моето място тук ще остане свободно. Който иска това място, може да го заеме. Дали съм на земята, или на небето, мене ми е еднакво приятно. На небето съм голям светия, заемам първо място. На земята заемам последно място. По-последен на земята от мене няма. Значи, заемам и първото, и последното място. Как ще разберете това — да заемаш едновременно и първо, и последно място. На небето, като светия, е приятно. На земята, като последен слуга, пак е приятно. Да заемеш такова място, че всеки да има право да те учи.

Казано е, че Бог е всеблаг. Въпреки това, като създавал света, Той допуснал в него и доброто, и злото. Като се натъкват на тези си-

ли, хората изпадат в противоречия и започват да страдат. Бог вижда техните противоречия и им се притича на помощ. Това показва Неговото величие. И Христос, като дойде на земята, пое греховете на хората. Така Той им показва, как работи Бог. Знаеш ли, какво нещо е да носиш греховете на хората и да плащаш за тях? В това отношение, всеки има поне една малка опитност. Всеки знае, какво значи, да носиш греховете на другите. Питате: Коя е причината за противоречията? Ако ти дадат да изпереш една нечиста риза без сапун и с малко вода, това не е ли противоречие? Друг е въпросът, ако переш нечистата риза със сапун и изобилно вода. С малко вода нищо не може да се направи. Противоречията се дължат на недоимък в живота.

Като наблюдавам хората, виждам, че всички бързат: в яденето, в ходенето, в говоренето. Защо бързате толкова? Ако имате някаква неотложна работа, разбирам, но ако нямате такава работа, защо трябва да се бърза? Някога си бил чиновник, ял си бързо, за да не закъснееш. Сега си уволнен, няма защо да бързаш. Като чиновник, бързото ядене се оправдава, но в други случаи, бързото ядене не се оправдава. Някой лесно се сърди. Облякъл се в чисти дрехи, приятелят му го хванал с нечистата си ръка и направил петно на дрехата. В случая, той има право да се сърди. Обаче, има ли право да се сърди малачето, че някой го окалял? То и без това си е цяло изцапано. Няма защо

да се сърди, че е опръскано с кал. Изкуство е, каквото ти се случи в живота, да бъдеш търпелив. Как ще покажеш търпението си? Освен търпелив, трябва да бъдеш и милосърден. Кой е милосърден? — Който влиза в положението на хората. Например, срещаш един човек и, без да ти казва нещо, ти разбираш, че има някаква мъка. Като влезеш в разговор с него, разбираш, че той е гладувал четири деня. Той се молел на Бога, да му помогне по някакъв начин. Ти веднага прилагаш милосърдието си: даваш му хляб, сирене, да се подкрепи. После, разбираш, че той няма дърва, въглища; няма с какво да се заведе. Ти му даваш една черга и така го спасяваш, поне временно, от негодите на живота. Така, ти проявяваш милосърдието и любовта си към него. В случая, любовта причинява радост, а някога тя причинява най-големи страдания. Например, още преди векове любовта е дала на всеки човек известни блага. Ако не ги използва разумно, тя си ги взима. Това причинява страдания на хората. Като не знаете, защо любовта взима благата си назад, вие се сърдите и казвате: Измъчи ни тази любов! — Не, любовта само взима старото, за да даде място на новото. Тя излива водата, налята някога в шишето, за да налее в него прясна вода. Тъй щото, верно е, че любовта ни причинява най-големите страдания; обаче, верно е, че любовта ни причинява и най-големи радости. Като дойдат най-големите страдания, знайте, че вие ще ликвидирате със старото.

Казваш: Важно е да пазя достойнството си като човек. Всеки говори за своето достойнство. В какво се заключава достойнството на човека? Според мене, достойнството на човека зависи от това, доколко той пази достойнството на Бога в себе си. Ако не го пази, той няма никакво достойнство. Ако не пазиш достойнството на баща си, който те е родил, какво достойнство ще имаш? Следователно, ако ти не пазиш и не цениш това, което Бог е вложил първоначално в тебе, нищо не си. — Но Бог е несправедлив. — Ако, наистина, Бог е несправедлив, какво остава за човека? Тогава по-добре не търсете справедливост нито на земята, нито на небето. Дръжте в ума си мисълта, че Бог е мъдър и справедлив, за да бъдете и вие мъдри и справедливи. Каквато мисъл държите в ума си за Бога, такива може да бъдете и вие. Щом се усъмните в Бога, вие губите всички блага, всички дарби и способности, дадени ви от Него. Изправете грешките си, външно и вътрешно, за да се ползвате от това, което е вложено във вас. Дръжте в ума си една права идея за Бога. Знайте, че Бог е благ и в живота, и в смъртта; и в богатството, и в сиромашията; и в радостите, и в скърбите. И при най-големите ви изпитания Бог е неизменен. Влезе ли Бог в ада, и адът се изменя, става рай. Ако зърнете лицето на Бога само за момент, нещастията ви се стопяват като лед. — Аз вярвам в Бога, затова Той ме посещава. — Ако вярваш в Бога, и адът, в който живееш, се

превръща на рай, наистина Бог, те е посетил. Ако вярваш в Бога, и адът ти не се превръща на рай, Той не те е посетил. Това е велика истина, която всеки може да провери.

Сега аз ще ви помоля да развалите договора, който някога сте направили. Скъсайте полицата, която някога сте подписали. — Трябва да платим известно обезщетение. — Платете обезщетението, но развалете договора, който сте подписали някога, в далечното минало. Ако изпълните този договор, съвсем сте загубени. Платете глобата, колкото и да е голяма, но откажете се от този договор. Използвайте момента! Сега е време да се откажете от него. Друг път няма да ви говоря за това. Който иска, нека се откаже от договора още днес. Голяма е глобата, но да се плати. Някой предприемач вземе едно голямо предприятие и сключи договор при известни условия. Обаче, той вижда, че ако изпълни всички условия, ще пропадне. В такъв случай, той решава да се откаже от предприятието и скъсва договора. Ще плати няколко хиляди лева глоба, но ще се спаси. Затова и на вас казвам: Скъсайте договора!

Да отворим книгата „Заветът на цветните лъчи“, да видим, какво ни се казва. — Ев. от Йоана, 14; 16: „Ще ви даде друг утешител да пребъде с вас вовеки.“ — Значи, като се откажете от договора, който сте подписали, ще ви се даде друг утешител във вярата. Понеже ще плащате голяма глоба, ще дойде друг, който

ще ви утеши. Знайте, че всичко е за добро. И тази глоба е за добро.

Да отворим още веднъж книгата „Заветът на цветните лъчи“, да видим, какво ще ни се падне — стр. 11. „И ще го водя и ще въздам пак утешение нему и на оскърбените му“. (Исаия 57:18). „И ще обърше Бог всяка сълза от очите им.“ (Откровение 21:4). — Когато ще стане това? — Когато се откажете от стария договор. Тогава, именно, Бог ще обърше всяка сълза от очите ви. Това наричам ликвидация със старото, със старата карма. Всички хора са оплетени със старото, със своята карма. Старите дългове, старите обещания, старите мисли и желания, старите постъпки, които сте забравили, това е кармата. Сегашният човек е оголял от своите стари дългове. И днес още той плаща дълговете си с лихвите заедно. Развалете стария договор! Дошло е време да изплащате старите си дългове. Дошло е време за ликвидация със старото. Сега е ликвидация на века.

Днес, като слизах от стаята си, казаха ми: Нищо да не говориш на тези страхливци, да не ги изплашиш. Както виждате, нарушавам. Аз дойдох с намерение само да ви прочета нещо от тази книга и да си излеза. Запитах се: Кое е по-добре — да говоря, или да не говоря? Ако говоря, аз губя, вие печелите; ако не говоря, аз печеля, вие губите. Кое е по-добро за мене: загубата, или печалбата?

Срещам една сестра, недоволна, сърдита. Минах край нея и тълкувам състоянието ѝ. Тази сестра е на земята, излязла е вече от небето. Тя си казва: Няма светии тук, няма добри хора. Добре беше на небето.—Ако беше на небето, тя нямаше да се сърди. Всеки човек, който има хубава къща, добра заплата, здрава жена, здрави деца, той живее на небето. Случи ли се някой от дома му да заболее, приходите му да се съкратят, къщата му да вземат, той напуска небето и слиза на земята. Договорът му с небето е развален. Като ви наблюдавам, виждам, че някои от вас са на небето, а други — на земята. Който живее на земята, често иде при мене и ми казва: Много падах и ставах, дотегна ми този живот, искам да се върна на небето. Моля ти се, помогни ми, помоли се за мене. Значи, той иска да направя с него договор, да се подпиша заради него. Да допуснем, че се подпиша. Питам: Какво ще прави той на небето? Готов съм да се подпиша за всички, но искам да зная, какво ще правите на небето. Ще кажете, че искате да отидете на небето да видите Христа. Съгласен съм, готов съм да се подпиша, но какво ще стане, ако отидете на небето и не намсрите Христа? Знасте ли, какъв разход ще направите за отиване и връщане от небето? Христос е на работа, не може да Го намсрите на небето. Вие ще платите милиони за това дълго пътуване и, като се върнете на земята, ще ме държите отговорен, защо не съм

ви предупредил, че Христос не е на небето. Дето и да е, Той работи, не е свободен.

Докато е на небето, човек е сериозен, мълчалив. Щом му кажат, че трябва да слезе на земята, той се усмихва. Такова е положението на момата, която е решила да се жени. Говорят ѝ за един момък, за втори, тя все мълчи — не е съгласна да се ожени нито за единия, нито за другия. Щом чуе името на момъка, когото обича, тя веднага се усмихва. С това тя иска да каже: С този човек ще живея добре. Някога не излиза така: вначалото се усмихва, но накрая става сериозна и мълчалива. И вие, докато сте били на небето, все сте поглеждали към земята. Кажат ли ви да слезете долу, веднага се усмихвате. Слизате на земята, обличате се в плът, т. е. оженвате се за плътта. Това е вашата втора женитба. В нея се крие вашето нещастие. Преди да се свърже с Ева, Адам бил женен за духа. Щом се ожени втори път — за плътта, тя му донесе страданията и нещастията на земята.

Първоначално, по естество, Адам е бил двуполов. Мъжът и жената са били в него. Когато искал да ражда, той сам се разплодявал. Той не се нуждаел нито от мъж, нито от жена. Един ден намислил да се раздели на два полюса и да се ожени. Така, той подписал нов договор и станал еднополов. Някой казва: Искам да се оженя. — Първо, ожени една своя мисъл с едно свое желание, да видиш, каква постъпка, т. е. какво дете ще родиш, и след това

се жени. Ако не си доволен от детето си, направи същия опит десетина пъти. След като ожениш най-малко десет свои мисли с десет свои желання и родиш дете, от което си доволен, можеш да се ожениш. Женитбата е, колкото благословение, толкова и нещастие. Ако се ожениш за ангел, който може да те повдигне, женитбата е благословение. Ако се ожениш за една паднала душа, с цел да я повдигнеш, но се намериш в ада, тази женитба носи ред нещастия. Ако можеш да извадиш една душа от калта и да я повдигнеш, ожени се; ако не можеш да я повдигнеш, и тя те завлече в ада, по-добре не се жени. Искам да ме разберете право.

— Какво представя женитбата? — Метод за повдигане на човечеството. В такъв случай, има смисъл да се ожениш: ще повдигнеш синовете и дъщерите, които си родил. Ако с женитбата не можете да повдигнете нито една душа, откажете се поне временно от това. Наблюдавам живота на Изгрева. Младите са пощурели да се женят. Някой няма хляб за себе си, а мисли за жена и деца. Как ще ги изхрани? Женитбата не е играчка. Те се свързали, развиват любовни работи. В любовта не се позволява никаква лъжа! Братът казва: Обичам те, да се оженим. Но той не казва, че няма хляб за нея. Защо не ѝ каже истината? Той трябва да бъде искрен, да каже: Нямам достатъчно хляб. Хайде и двамата да се впрегнем на работа, да изкараме хляба. Ако тя се съгласи

да работят заедно, нека се оженят. Обаче, сестрата иска да се ожени, за да се осигури, да има кой да я гледа. — Ако е за гледане в очите, той и сега я гледа, но с гледане работата не се нарежда.

„И ще обърше Бог всяка сълза.“ — Кога? — Когато поумнеете. Умни трябва да бъдете! Социалните въпроси, какъвто е въпросът за женитбата, не се решава от глупави хора. Не бързайте да се жените ненавреме. Ако се ожениш, избири си такъв другар или такава другарка, че да бъдеш винаги доволен. Цял живот да не чуеш една лоша дума. Ако тя постоянно се оплаква от тебе, или ти от нея, защо се оженихте?

Днес и жененият загазва в живота, и нежененият загазва. — Защо? — Защото не уповават на Бога. Те се считат самотни, и бързат да се оженят. Бог е предвидил отначало съдбата на човека. За всяка душа Той е определил другар или другарка, да живеят в радост и веселие. Чакай времето да срещнеш своята другарка. — Кога ще дойде тази душа? — Може да дойде днес, може да дойде и утре. Чакай тази душа и с нищо друго не се лъжи. Ако се ожениш за друга жена, ще нарушиш Божия план. Не бързай с разрешението на този въпрос. Като срещнеш определената за тебе душа, пред тебе ще се открие нов свят. Това означават думите: „Бог ще изпрати Духа си да ви утеши.“ Тогава ти ще минеш от тъмнина в светлина.

„И ще обърша всяка сълза от очите им.“
 Когато Бог обърше вашите сълзи, обършете и
 вие сълзите на ония, които плачат. Всеки човек в
 този свят трябва да избърше сълзите на някого.

Това слово е за учениците, не е за външ-
 ния свят. Ако ме разберете правилно, Божието
 благословение ще дойде върху вас.

Скъсайте стария договор. Ликвидирайте
 със старата карма. Сега е ликвидация на века.

Т. м.

..

1. Утринно слово от Учителя, държано на
 26 септември, 1937 г. София. — Изгрев.

Оценяване и прилагане

Ще прочета 12 глава от Данаила.

Тази сутрин сте събрани тук, но всички имате различни интереси — не сте на един ум. Всеки си има по една особена мисъл, по едно особено желание. Стременията ви не са еднакви. Мислите и желанията ви не са еднакви, но и работите ви не са еднакви.

Мнозина се питат: Кой проповедник да слушаме? Много проповедници има в света. Някой проповядва на хората с цел да ги обърне към Бога. Той счита това за негово право. Според мене, един проповедник е бакалин, друг е дрехар — всеки си има свой надпис. Така и светските хора се делят на търговци, лекари, адвокати и др. Като отидеш при един адвокат, първо, той ще те запита, какво дело имаш. Дали си направил някаква пакост, или си взел пари на заем и не можеш да ги върнеш. Адвокатът е добър човек, готов е да ти услужи, но веднага след това ти представя сметка за работата, която ти свършил. Пет горе, пет долу, ще се пазарите. Ако отидеш при дрехаря, той няма да те пита, с кого си се скарал, но ще те пита, каква дреха искаш. Като харесаш една дреха, ще се пазариш. Ако пазарлъкът става според нравите на източните народи, дълго

време ще се пазариш. Тръгнеш да си отиваш, търговецът те връща, отстъпва малко от цената. Ти намираш, че е скъпо, излизаш от магазина. Търговецът те връща и пак отстъпва. Най-после се спазарите, и ти взимаш дрехата. Така постъпват в обикновения живот.

Питам: Вие за какво сте дошли тук? Едни търсят адвокати, други — лекари, трети — зъболекари, търговци. Старите за какво са дошли? Те са дошли, защото не знаят, как да се справят с децата си — с младите. Младите пък са дошли да се научат, как да живеят. Ако отидеш при някой проповедник, и той ще те хване — иска да знае, как върви работата ти. Той ще каже, че твоята работа не върви, защото не вярваш в Бога, в Господа Исуса Христа. — Знаеш ли, че ще отидеш в ада и няма да се спасиш? — му казва проповедникът. — Аз съм човекът, който мога да те спася от голямото зло, да те направя човек. Ще се запишеш в нашата църква, дето ще ти дадем право, като умреш, да влезеш в рая. Щеш-не щеш, ще се запишеш. Иначе, ще влезеш в затвора, дето те очаква по-голямо зло.

И тъй, онова, което говори проповедникът, може да е верно, а може и да не е верно. Ето защо, когато ние говорим за любовта, представяме си я като сбор от възможности. Като обичаш някого, ти имаш вече една възможност. Не можеш да употребиш една и съща любов за всички. Ще кажете, че трябва да обичаме всички, както Бог ги обича. Любовта не е не-

що, което се яде или пие. Казвате, че двама се хванали за ръка и се целували. Това не е любов, това са условия, прийоми. — Ама те си пишат писма. — И това не е любов. — Те си правят добро едни на други. — И това не е любов. Казвате, че двама се скарали, защото не се обичат. — И това не е любов. — Обикнали се те. — И това не е любов. Не мислете, че всеки, който привлича и пригръща, обича. И това не е любов. Мислите ли, че вълкът, като хване кравата за краката и я повлича, я обича? И това не е любов. Той има съвсем друго намерение. Мислите ли, че змията, като се увие около човека, го обича? От любов ли паякът хваща мухата? Той има разположение към нея, но това не е любов. Казвате: Муха е това, тя знае само да бръмчи. — Свързвали ли сте се със съзнанието на мухата, да знаете, защо бръмчи? Тя има страх от паяка, затова бръмчи. Някога се освобождава от паяжината, а някога съвсем се оплита. За вас това е забава. Казвате: Ние знаем тези работи. — Ако не ги знаехте, нямаше да дойдете тука. Вие сте дошли при мене от много знание. Ако бяхте невежи, щяхте още да спите. Понеже знаете, че тук има заровено имане, затова сте дошли. Аз ви наричам иманяри. Всеки дошъл с голяма торба и очаква голямо богатство. Отваря торбата си, туря дяла, който му се пада, и си отива. Ако ме разберете буквално, ще си кажете: Иманяри ли сме ние? Тук сме дошли за знание.

Казвам: Знанието, което търсите, е подобно на онова, което туристите търсят по високите върхове. Често се качват на Мусала, както и аз се качвам. Според вашия високомер, каква височина има Мусала? Интересно е, че като го измярват, височината му ту се увеличава, ту се намалява. Какво означава това? Учени българи и европейци са измерили височината на върха Мусала, но никой не го е измерил точно. Според последното измярване, Мусала е висок 2,925 м., но и това изчисление не е абсолютно точно. Измярването на високите върхове трябва да става през сухо време, когато има по-голямо пречупване на светлината. Повечето измярвания на Мусала са ставали във влажно време, затова не са абсолютно точни. Ето защо, в изчисленията има разлика от 65 м. Изобщо, за изчисляване височината на планинските върхове има различни научни начини. Когато се качихме на Мусала, барометърът показваше височина 2,800 м. Значи, имаше 300 м. спадане от височината на върха. Това зависи от времето. Когато времето се подобрява, височината на върха е по-малка. Когато времето се разваля, височината се увеличава. Следователно, при добро време в Мусала е по-низък, а при лошо време — по-висок.

И тъй, във всички хора, които се въздигат, времето се разваля; а пък в онези, които се снишават, т. е. които се смиряват, времето се подобрява. Това е относително верно. Кое е най-хубавото време в човешкия живот? Ще кажете, че най-хубаво време е, когато хо-

рата се обичат. Ако един ученик обича учителя си, носи му цветя и подаръци; ако не го обича, какво ще постигне? Не само че нищо няма да постигне, но ще бъде спънка и за себе си, и за своя учител. Това показва, че сърцето се проявява, без да има пред вид, че и умът трябва да работи и да се проявява. Който не се учи, той е търговец на дребно; който се учи, той е търговец на едро. Ще кажете, че е унижение за вас да бъдете търговци. Казваш: Аз да съм търговец? — Какво лошо има в търговията? Аз, ти, той, това е все едно. Това са трите лични местоимена.

Всички сте изучавали личните местоимена. Трите лични местоимена са „аз, ти, той.“ Знаете ли, какъв е смисълът им? Какво разбирате под „аз, ти и той“? Аз имам известно тълкуване на тези лица, но то не е абсолютно истинно. Казваш: „Аз“. Това значи: Аз съм, който отварям вратата. Ти си, който я затваряш. Той е, който заповядва, кога да се отваря и затваря вратата. Като види, че вратата е отворена, той ще каже да се затвори; като види, че е затворена, ще каже да се отвори. Значи, „аз“ ще отвори вратата; „ти“ ще я затвориш, а „той“ ще заповяда да се отвори, ако е затворена, или да се затвори, ако е отворена. Като се молиш, казваш: Ти, Господи! Какво означава това? — Ти, Господи, Който затваряш вратата на злото, затвори я, за да не влезат разбойници и крадци да ме оберат. Само Бог е в сила да затвори вратата на злото. Ако условията на

живота ти са лоши, пак казваш: Ти, Господи! Пак се молиш на Господа да затвори вратата на лошите условия. Кажеш ли „аз“, подразбирам Господ, Който ти говори. Той казва: Аз съм Онзи, Който мога да те избавя. Някога казваш: Аз съм „аз“. — Да, но нищо не можеш да направиш. — Защо? — Защото говориш от свое име. И ти можеш да подпишеш един указ, и царят може да подпише. Но това, което царят подписва, се изпълнява. На твоя подпис никой не обръща внимание.

Днес от всички хора се иска учене. Ще кажете, че много неща знаете, много сте слушали. — Много неща сте слушали, но и много сте изопачили. Мнозина си служат с примерите, които съм дал, но толкова са изопачени, че и аз не мога да ги позная. Те влагат в тях такова разбиране, каквото не съм помислил. Един ден ще кажат: Така рекъл Учителят. Много неща съм говорил, но важно е, какъв смисъл съм вложил в тях. Казвам: Аз говоря. Утре и ти ще кажеш: Аз говоря. Но ако говориш като човек и не си свързан със законите на разумната природа, каква сила има твоето аз? Когато искам да отида някъде, не казвам, че тръгвам, па каквото Господ даде. Аз не се моля на Господа да оправи времето за мене, но следя, какво е времето и тогава тръгвам. Аз избирам добро време и тогава тръгвам. Освен това, гледам моите разбирания да се съвпадат с разбиранията и мислите на Бога. Не се моля да измени Бог времето заради мене, но аз се нага-

ждам на времето. Като не постъпвате по този начин, вие грешите и после страдате. Питате: **Защо идат страданията?** — **Защото искате Бог да измени нещата заради вас.** Казвате, че се молите на Бога и мислите, че Бог ще измени своя план. Добре е да се молите, но не да се изменят нещата заради вас, а да станат така, както Бог е наредил. Вие се молите за някой болен да оздравее. Не, ще се молите да стане така, както Бог е определил. Ето, наскоро ходих на Мусала; два пъти се качих и слязох от върха и то при най-големи мъчности. Какви бяха мъчнотиите, не казвам, но без Бога и десет крачки не бих направил.

Следователно, когато човек се изкачва по планините пеш, при големи мъчности, резултатът е един; когато се изкачва с превозно средство, с аероплан, например, резултатът е друг. Много неща придобива човек, като се изкачва пеш. В това време той се изпотява, а с това и кръвта му се пречиства. И животът с висок планински връх. Както искате да се качвате по върховете без мъчности, така искате да прекарате живота си гладко, спокойно, без мъчности и страдания. Няма човек на земята, който, като възлезе към живота, към върха на съвършенството, да не е минал през скарата на огъня. Когато стигне този връх, човек ще разбере вече живота. Не се стигат лесно високите върхове. Ето колко експедиции се опитаха да стигнат върха Еверест, но не можаха. Някои дойдоха до голяма височина и мислеха, че ще стъпят на зе-

мя, но под нозете им се оказа вода. Изобщо, както мъчно се качва човек на високи планински върхове, така е мъчно изкачването по високите места в духовния свят.

Като се движи от умерения пояс към северния полюс, човек се натъква на различни явления. В умерения пояс дните и нощите се менят, според сезона. Лятно време денят е дълъг, около 16 часа, а нощта — 8 часа; зиме денят е 8 часа, а нощта — 16 часа. На северния полюс е съвсем различно: денят е цели 6 месеца, и нощта — 6 месеца. Там не може нито да се оре, нито да се жъне. Само богатият може да живее на северния полюс. Дето се обърнеш, навсякъде сняг — всичко е бяло. Обаче, белият цвят не храни. В умерения пояс хората често се обличат с бели дрехи, за да покажат, че са чисти. Религиозните хора се обличат с черни дрехи, да покажат, че се отричат от света. Светските хора пък се обличат с бели, със светли дрехи. И черните, и белите дрехи не спасяват човека. Според вас, светските хора не са духовни. Коя дума е по-силна: светски, или духовен? По-силна е думата светски. — Защо? — Защото тя произлиза от светлина, а духовен — от духане. Значи, светлината е по-силна от вятъра, който духа. Казано е в Писанието: „Бог толкова възлюби света, че изпрати своя Еднороден син в жертва, за да не погине всеки, който вярва в Него.“ Значи, Христос се пожертвува за света, за светските хора, а не за духовните.

Казваш: Аз не съм светски човек. — Прав си, ти си духовен, аз съм светски. — Защо? — Защото съм човек на светлината. Под „светски човек“ вие разбирате нещо особено, недостойно. Под „духовен човек“ разбирате нещо хубаво. Духовен си, т. е. човек на вятъра, който духа. Дух, спирит — на английски има едно значение, а спирт, алкохол има друго значение. Ако отидете в Англия, там има много духове. Думата „дух“ в различните езици има различно значение. Всъщност, кое е истинското значение на духа? Казваме Бог и Господ. И това са имена с две различни значения. Думата „Бог“ има отношение към органическия свят. Молиш се и казваш: Ти, Господи! Значи, Ти, който затваряш вратата. Какво е дълбокото значение на тази дума, вие сами ще намерите.

Сега, като ви говоря, има опасност да помислите, че нищо не знаете, че сте невежи. Всъщност, не е така. Напротив, вие знаете много неща, не сте невежи. Ако ви кажа, че сте невежи, ще се обидите. Ако някой ми каже, че съм невежа, ще се радвам. — Защо? — Защото много работи не зная. Ето, аз не зная, колко милиарди звезди има на небето; не зная и какви същества живеят на звездите. Много естествено. Зная, че Бог е създал света, но как го е създал, не зная положително. Зная, че е създал слънцето, но как го е създал, и това не зная. Ще кажете, че съм ходил на слънцето. Възможно е. Други казват, че не съм ходил. И това е възможно. Аз зная, ходил ли съм, или не;

как съм ходил, пак аз зная. Ходил съм на слънцето, но не с телото си, както вие мислите. Ако убеждавате хората, че съм ходил с телото си, вие ги заблуждавате. Ако ги убеждавате, че съм ходил с двойника си, знаете ли, как се ходи с двойника? Вие говорите неща, които не знаете. Ще кажете, че съм излязъл от телото си и така съм отишъл на слънцето. Вие излизали ли сте от телото си, да знаете, как се излиза? Апостол Павел казва за себе си, че бил пренесен някъде; на кое небе е бил, не знае, но бил въвн от телото си и чул и видял неща, които не може да изкаже. Значи, той има особена опитност, за която може да говори. Следователно, каже ли ти някой, че си невежа, радвай се. Като невежа, ти имаш възможност да учиш. Пред тебе се открива велико бъдеще. Невежеството подразбира, че пред тебе се открива нова област за изучаване. Невежеството и знанието са две различни гами в живота.

Наскоро говорих с един музикант за гамите, а именно, за мажорните и миньорните гами. Питам го, коя е причината за съществуването на двата вида гами. Той казва, че това се дължи на различния им строеж. Според мене, всяка гама има две страни: човешка и Божествена. Човешката страна има отношение към подаруването, а Божествената — към слугуването. Ако влезе в едно общество, дето всички седат наготово, а само един прислужва, казвам: Това е човешка работа. Ако влезе в общество, дето всички работят, казвам: Това е Боже-

ствена работа. Видя ли, че хората спорят, кой е по-добър, по-учен, това е човешка работа. Ако всички работят за подобрене на живота си, това е Божествена работа. Кажеш за някого, че е грешник, това е човешка работа. Да си грешник или праведен, това са две различни състояния. Праведният е слуга, грешният — господар. Като не иска да работи, грешният казва: Не съм ли свободен да правя, каквото искам? — Можеш, но ще страдаш. — Защо? — Защото искаш да господаруваш. Значи, страданието е за господаря, а радостта — за слугата.

И тъй, никой господар на земята не може да бъде радостен. Господар е само Бог. Той е създал света, Той е негов господар. — И аз искам да бъде господар. — Как ще бъдеш господар, щом не си създал нищо? Господарството, радостта и веселието са прерогативи на Господа. — Аз съм учител, работя, творя. — И като учител, ти си слуга. Ето и аз съм дошъл на земята да служа, а не да бъда господар. Дошъл съм на земята да правя добро. То има отношение към света на чувствата. Като видя някой страдащ или нуждаещ се, чувствата ми диктуват да го нахраня, облека, приютя в някоя къща и най-после, да му дам условия да учи. Като правя добро на човека, имам пред вид и котката. Имам една котка, която постоянно върви след мене. Аз се качвам по стълбите, и тя се качва; аз слизам, и тя слиза. — Защо върви след мене? — Не ѝ се учи. Тя ме пита: Имаш ли някаква баница или малко

риба, месо? Казвам ѝ, че съм вегетарианец, не ям нито риба, нито месо. Мога да ѝ дам малко баница. Пущам я в стаята си и отрязвам парче баница. Ако тя яде баницата, и аз ям; ако тя не яде, и аз не ям. Котката е авторитет за мене. Тя веднага разбира, прясно ли е маслото, хубаво ли е сиренето. Ако не ѝ хареса нещо, не хапва от баницата. Тогава и аз се въздържа, не ям.

Казвате: Чудно нещо, Учителят ни занимава с котката си. Ние искаме да ни се каже нещо духовно, а Той ни говори обикновени работи. — Не е обикновено това. В тази котка е затворен един голям философ на миналото, който не е знаел, как да пише. С него се разговарям аз и го питам: Друг път ще пишеш ли, както писа в миналото? — Веднъж да излезе от тази форма и да дойда отново на земята, ще знае вече, как да живее и какво да пише. — Може ли човек да влезе във формата на една котка? Питам: Може ли човек да влезе в един аероплан или автомобил? Може ли по формата на аероплана или автомобила да съдите за човека, който е вътре? Значи, както аеропланът и автомобилът са средства за пренасяне на човека от едно място на друго, така и котката е средство, чрез което човек може да се прояви. За разумното същество котката е автомобил. Всеки момент това същество може да излиза и влиза в котката, както и вие можете да влизате и да излизате от автомобила. Не мислете, че животните, които ви служат, са

невежи. Чрез тях проглеждат разумни същества и се разговарят с онези, които ги разбират. Те казват: От много знания дойдохме до това положение. Сега искаме да се учим, да дойдем до истинското знание. Вие сте господари, ние сме слуги. Ако не се изправите, и вие ще дойдете на нашето място. И вие ще разберете истината. Който слугува на другите, той е в правия път. Който господарува, той е в кривия път. Вие вършите човешки работи, а ние — работата на Бога, за което благодарим.

Това, което ви говоря за животните, е мое разбиране. Така аз мисля за тях. През всяко животно проглежда човешка душа, която на земята е била само господар. Тя може да е била философ, учен, княз, княгиня, министър — това не е важно. Следователно, животните са превозно средство за човешки души, изостанали в развитието си. Някой казва: Аз пътувам с биволска кола. Не е лошо, че пътуваш с такава кола. С биволска кола не стават катастрофи. — Аз пък пътувам с автомобил. — И това не е лошо, но трябва да внимаваш, да не стане някаква катастрофа. Животните, в сравнение с хората, пътуват с биволска кола. Хората пътуват с автомобили, а в последно време и с аероплани. Обаче, птиците отдавна си служат със собствени аероплани.

В заключение на това, казвам: Бог изисква от нас да оценяваме всичко, което Той е създал. Да оценяваме нещата и да ги прилагаме в живота си! Неразположен си, но не знаеш

защо. Причината за това е, че не оценяваш нещата. — Радостен съм, но не зная защо. — Защото знаеш да цениш и прилагаш. Някой казва, че те обича повече от себе си. Това не е верно. Достатъчно е да те обича като себе си. — Ти си божество за мене! И това не е верно. Никакво божество не съм за тебе. Аз гледам критически на нещата. Преди да ти повярвам, трябва да те изпитам. Има критическо гледане, което е на място, а друго не е на място. Например, една сестра казва, че братята не живеели, както трябва. Тази критика не е на място. Друг път ще каже, че братята живеели добре помежду си. В първия случай, тя не е била добре разположена, а във втория — била разположена. Че братята живеели добре, това е верно; но че живеели много добре, това е още въпрос. Че някой бил лош, това е верно; но че бил много лош, това не е верно. Аз не мога да кажа, че хората са лоши, защото зная, че Бог ги е създал. Всяко нещо, създадено от Бога, е добро. Ако приема, че хората са лоши, подразбирам, че те не използват правилно благата, които Бог им е дал. Значи, лошият човек не използва правилно Божиите блага.

Казвате: Ние се молим на Бога. Какво се разбира под молитва? Да се молиш, това значи да мислиш за Бога. Всяка мисъл за Бога, колкото слаба да е, свети като искрица в съзнанието на човека и му допринася нещо. Дали разбираш, какво нещо е Бог, не е важно; обаче, всякога можеш да мислиш за Него. Тази

мисъл все ще ти донесе някакво благо, макар и микропическо. Да мислиш за Бога, това значи да мислиш право. Ако кажеш, че Бог те е забравил, че на едного дал къща, а на тебе нищо, твоята мисъл за Бога е крива. Къщата е човешка придобивка. — Моят съсед има добри деца, ходят на училище, учат се, а моите деца не учат добре, нямам възможност да ги издържам. Бог на мене нищо не е дал. — Ти мислиш криво за Бога. Ти не оценяваш това, което ти е дадено, и не го прилагаш. Бог ти е дал ум, сърце и воля, на които всякога можеш да разчиташ. Бог ти е дал душа и дух, на които също можеш да разчиташ. Колко неща още ти са дадени! В сърцето ти са дадени условия и възможности за един добър и честен живот. В ума ти са вложени условия и възможности за придобиване на светлина и знание. В душата ти се крият възможности за придобиване на Божията Любов. Какви възможности съдържа духът, на това сами можете да си отговорите.

Мнозина ще възразят, че сърцето крие в себе си нещо лошо. — Не е така. Добро е сърцето на човека. Бог е вложил в него всички възможности за добър живот. Следователно, ако няма добро сърце, това зависи от самия него. Той не е бил в хармония с Божия закон. Като знае това, нека не се пита, защо страда и скърби. Всяко нарушаване на Божия закон води към страдания. Ти мислиш, че стоиш по-високо от хората. Как доказва това? На думи ли само? Щом стоиш по-високо от другите и

си по-силен от тях, ти си длъжен да ги носиш на гърба си. Който носи другите на гърба си, той е в Божествения порядък. Когато носят, той е в човешкия порядък. — Не мога да нося страданията. — Тогава не можеш да носиш и радостите. Изкуство е да носиш и своите радости, и радостите на своя ближен. Като видиш, че някой се радва, ти си недоволен. Искаш тази радост да бъде твоя. Това показва, че не можеш да носиш и страданията на другите. Ако си силен, влез в положението на страдащия и му помогни. Той е в човешкия порядък; извади го оттам. Досега той е бил господар; отсега нататък ще бъде слуга. Кажи му: Едно време и аз бях такъв господар: ядох и пих, но дойдоха страданията, които ме научиха да слугувам.

Преди години, един наш брат заболя от язва в стомаха. Дойде при мене да ме пита, какво да прави. Казах му: През лятото ще се печеш на слънце. Ще излагаш стомаха и корема си на слънцето. Така ще се лекуваш два-три месеца наред. Всеки ден ще пиеш по една чаша зехтин. Той изпълни моите съвети и оздравя. След това дойде да ми благодари. Казвам му: Ще благодариш на слънцето и на зехтина. Ако не беше се излагал на слънце и не беше пил зехтин, много щеше да страдаш. На мене може да благодариш само за това, дето ти дадох съвет за лекуване. Сега не ти остава нищо друго, освен да служиш. И на вас казвам: Влезте в Божествения порядък и станете при-

мерни слуги. Че сте добри господари, въпрос не правя за това. Станете добри слуги!

Казано е на Данаила: „Ти иди в последните дни на жребиято.“ Значи, Данаил пак ще дойде на земята по закона на вселяването. Тогава той ще разбере това, което било затворено за него. Същото се отнася и за всеки едного от вас. И ти ще чакаш до последните времена, ще учиш и ще работиш. Ще се откажеш от господаруването. Господарят се противопоставя на всичко, защото има какво да дели. Всяка свада се дължи на господаруването. Всяко одумване, всяко насилие е пак резултат на господаруването. Всички неправди в света се дължат на господарите, които делят овцете — кой повече да вземе. От слугата се изисква да прави това - онова, и той всичко изпълнява. Има един господар в света — Бог. В края на краищата, светът ще стане такъв, какъвто Бог го е създал.

Това, което ви говоря днес, има практическо приложение. Това е привидно така. Всъщност, светът, създаден от Бога, е добър. В този свят работят Божиите закони. Те работят и в човека, в неговото Божествено естество. Ако бях художник, щях да нарисувам образа на Божественото в човека. Същевременно, щях да нарисувам образа и на човешкото естество, което е много упорито, с крайно изопачен характер. Каквото и да направиш, човешкото всякога вижда опаката страна на нещата. То не е дявол, но е родено от дявола. Ако мислиш, че можеш да го обърнеш към Бога, лъ-

жеш се. Достатъчно е само да го укротиш, да го смириш, да млъкне. Нисшето човешко естество е от дяволски произход. Истинският човек е в средата — между двете си естества. Ако бащата в един дом е пияница и постоянно бие децата си, той представя човешкото естество. Добрата майка пригръща и утешава децата си; тя представя Божественото естество. Бащата бие, майката утешава, децата се учат. Те представят истинския човек. Така, те ще имат ясна представа за проявите на дявола и тези на ангела. Молете се да не ви управлява човешкото естество, то да не ви стане господар. То е в сила да одере четири кожи от гърба ви. Обаче, има начин, по който можете да се справите и с това естество. Пазете се да не се скарат двете естества в човека.

Ще направим едно сравнение, да видите, какво е отношението между двете естества. Мома и момък се влюбват един в друг. Срещат се, пишат си любовни писма. Докато се разбират, и двете естества са в хармония. Щом се скарат, и те изменят отношенията си. Момъкът и момата престават да се срещат, връщат писмата си — дипломатическите отношения между тях се прекъсват. Че отношенията между двамата млади се прекъснали, няма нищо лошо в това. Лошото е, ако момъкът и момата почнат да пишат на други моми и момци. В края на краищата, и с тях скъсват отношенията си. Това не е преувеличение. Питам момата: Де е твоят възлюбен? И момъка питам:

Де е вашата възлюбена? Толкова любовни писма сте писали! Всеки от вас е писал любовни писма — хайде да не казвам колко. Де са вашите възлюбени? В един живот пишеш любовни писма, във втори, в трети. В някой живот може да се намери един идеален възлюбен. Такъв трябва да се намери. Който е намерил своя истински възлюбен, той се е освободил. Той е заел мястото на ония неканени гости, преди него. — Как ще позная този, идеалния? — Ще го познаеш. Едновременно, той е и господар, и слуга: господар на себе си, слуга на другите. Той ще ти каже: Ела при мене да те науча, как да станеш господар на себе си и слуга и на себе си, и на другите. Да бъдеш господар на себе си, това значи, разумно да използваш Божиите блага. Да бъдеш слуга, значи, да реализираш тези блага. Като господар, ще се учиш, а като слуга, ще прилагаш наученото.

И тъй, вие сте писали на мнозина любовни писма, също и на вас мнозина са писали. Можете ли да си спомните първото любовно писмо, което сте писали? Аз помня първото писмо, което съм писал. Първото любовно писмо трябва да излезе от сърцето ви и то най-хубавото, което можете да дадете. Второто любовно писмо трябва да излезе от вашия ум; третото любовно писмо — от душата ви; четвъртото — от вашия дух. Значи, ще напишете на вашия възлюбен четири хубави писма. Само така, той ще дойде при вас. И вие ще получите от

него четири хубави любовни писма. Тогава и двамата ще бъдете свършени.

Христос е човекът на изобилната сила.

Христос е човекът на изобилната вяра.

Христос е човекът на изобилната любов.

2. Утринно Слово от Учителя, държано на 3 октомври, 1937 г. София. — Изгрев.

Да видят

Размишление.

Ще прочета 6 гл. от Исаия. Той е един от бележитите пророци на израилския народ. Той имал рядката опитност да види Господа. Които четат Писанието, мислят, че Исаия видял Господа в Соломоновия храм. Всъщност, той Го видял на друго място, далеч от храм и дом. Да се мисли така, това показва отсъствие на знание. Ще каже някой, че мнозина са виждали Бога и то много пъти. И това е неразбиране. Ето, от два и половина милиарда хора, колко са могли доднес да се качат на Еверест? — Нито един. Ако това досега не е станало, колко по-невъзможно е за човека да се качи на най-високия връх — при Бога. Да видиш Бога, това е изключително явление, което едва ли един път се случва в живота на човека. В умерения пояс пролетта иде веднъж в годината. Обаче, има случаи, когато в човешкия живот пролетта иде само веднъж през хиляда години, през десет хиляди или сто хиляди години. Има случаи, когато пролетта иде един път през един милион, десет или хиляда милиона години в човешкия живот.

Това е само за обяснение, да дойдете до истинското положение на нещата.

Мнозина мислят, че знаят всичко на земята и са готови да умрат, да отидат на онзи свят, да видят, какво има и там. Някой се отегчил от земния живот, иска да отиде на небето. — Тук не го искат, че там ще го искат! Искате да влезете във възвишения свят без никакво знание. Там не приемат невежи. Като влезете там, ще ви приемат с готовност, но веднага ще ви дадат една мъчна задача. Ако можете да я решите, ще ви приемат; ако не можете, ще ви върнат назад. Казвате: Достатъчно е 20 години да следваме пътя на новото учение, за да ни присмат там. — Не, и 100, и 200 години са малко. Едва след хиляда години може да ви приемат на небето, между възвишените същества. Какво представят хиляда години пред вечността? — Едва една секунда. Ако хиляда години са една секунда, каква част от секундата съставят 20 години? — Какво сте правили през тези 20 години? — Молили сте се по три пъти на ден: сутрин около 5 — 10 минути, на обяд 5 — 10 минути и вечер 5 — 10 минути. Значи, по три пъти на ден си мислил за Господа. Това е капка вода в големия океан.

Казано е в Писанието: „Бог е огън всепождащ.“ — В какъв смисъл се казва, че Бог е огън всепождащ? — Като абсолютна чистота и светлина. Следователно, от две неща трябва да се пази човек, и две неща трябва да пази. Ще пазиш абсолютно чистото и ще се пазиш

от абсолютно нечистото. Ако само с око зърнеш или само с ръка пипнеш абсолютно чистото, така ще се изгориш, че с години няма да зарасте раната ти. Ако само погледнеш или пипнеш абсолютно нечистото, така ще се изцапаш, че с години няма да се изчистиш. Това е мое твърдение, не искам да вярвате в него. Един ден, като го опитате, ще си спомните, че съм ви го казал. Вярата подразбира опит. Не мислете, че всичко, което вждате, е точно така, както се вижда. Виждаш, че слънцето изгрива и залязва. Всъщност, така ли е? Виждаш, че звездите трептят като малки светли точки на небето. Всъщност, верно ли е това? Виждаш дърветата, които отдалеч изглеждат по един начин, а отблизо съвсем други. Всъщност, кое е верно? Изобщо, човек има представа за всичко, което вижда, но не всякога тази представа е верна. Верно е само онова, което ти усещаш в себе си. Например, пиеш вода, когато си жаден — усещаш приятност; ядеш хляб, когато си гладен — усещаш приятност. За онова, което усещаш или преживяваш вътрешно, знаеш, че е верно; за онова, което става вън от тебе, знанието ти е относително. Гледаш се в едно огледало, във второ, трето — в тези образи има нещо различно. Кой е истинският, реалният образ? — Това си ти сам.

Двама души пеят една и съща песен. Слухът на единия е силно развит, на другия е по-слаб. Първият ще изпее песента по-добре от втория. Колкото по-чист е гласът, толкова изпя-

тата песен отговаря на реалността. Реалността е в хармонията на нещата. Докато живееш, като индивид, своя личен живот, ти си в мелодията на живота. Колективният живот е хармонията в природата. За да се осмисли животът, човек трябва да мине през хармонията. Тя е съчетание на ред мелодии. Тези мелодии не вървят по закона на плоскостта. Светският живот върви по плоскостта, а духовният върви по перпендикуляра на живота. Двама религиозни се сравняват, кой от тях е по-духовен. Никой не може да отговори на този въпрос. Даже и за другите не може да се произнася. По-д „духовен“ разбирам човек, свързан с духовния свят. Че си бил някое важно лице, това нищо не значи. Важно е да си свързан с духовния свят. Ако имаш тази връзка, молитвата ти се чува; ако нямаш връзка, не се чува молитвата ти. Тогава ще се обърнеш към някой, който е свързан с духовния свят. Онзи, на когото молитвата се приема, минава за светия. Има случаи, когато и неговата молитва не се приема.

Като ученици, вие трябва да учите. Много неща има за учене. Обаче, повечето от вас се мъчат да помнят нещата, без да ги асимилират. В това отношение, те приличат на фотографии, които само отпечатват образите, без да ги усвояват. Такива фотографии вървят постоянно след мене, искат да ме фотографират. Те правят това от интерес. После ще продават образа ми, да спечелят нещо. Да фотографираш, това е изкуство, не е занаят. Какво струват всички-

те образи пред реалността? Портретът представя външния вид на човека, т. е. неговата форма, но не и неговото вътрешно съдържание. Външната форма на човешкото лице е маска, но не и самият човск. — Духовен човек съм. — Не се съмнявам, че си влязъл в пътя на духовните, но доколко си духовен, ти сам не знаеш това. Духовният решава мъчнотиите си с радост. Мнозина минават за духовни, а бягат от мъчнотии и страдания. Мъчнотиите са задачи, които трябва да се решават правилно. Някои задачи са по-леки, а други — по-трудни, но и едните, и другите трябва да се решат. Ако ги решите правилно, Учителят ще бъде доволен от вас. Който решава правилно задачите си, той може да бъде ученик. Един ден, като отидете в другия свят, ще видите, кой как е решил задачите си. Казваш: Аз реших задачите си. — Възможно е, но професорът още не ги е прегледал, също и неговите асистенти. И те трябва да дадат мнението си. Ако един от асистентите намери, че задачата не е решена, той ще извика и останалите девет. Най-после ще дойде и професорът. Ако в мнението на всички има съгласие, ти си решил задачата.

Мнозина питат, какво нещо е животът, — Музика и песен. — Изпей ни тогава нещо. — Можете ли да платите за моето пеене? То струва скъпо. Ако пея пет минути, трябва да платите 10,000 лева звонкови. Ако не искате да платите, елате да ме слушате, когато пея за себе си. Някои религиозни искат, всички хора

да бъдат като тях; да мислят и чувствуват еднакво. То е все едно, като запее един „Цвете мило, цвете красно“, всички да запеят след него същата песен. Значи, като каже един: Бог е любов, всички да кажат същото. Обаче, все ще се намери един да каже: Не ми говорете за Божията любов. Това не е никаква любов. Мислили ли сте, какво е Божията любов, или изобщо за любовта? — Има ли нещо възвишено в любовта? — Това зависи от вашия поглед върху нещата. Отиваш на фурната, искаш хляб. Има ли някаква възвишена идея в това? — Не, гладен си. Искаш да удовлетвориш глада си. Дошли са ти гости, и те са гладни. Искаш да удовлетвориш и техния глад. Жаден си. Търсиш вода да удовлетвориш жаждата си. Такова нещо е любовта.

Това са начини за размишление, които водят към правата мисъл. Четеш книгата на някой философ, учен или пророк, и казваш: И аз мога да напиша такова нещо. Мислиш, че много знаеш и започваш да критикуваш. Търсиш погрешките им. Те имат погрешки, но и ти имаш такива. Цитираш стиха, в който Христос казва: „Чашата, която Отец ми даде, дя я не пия ли?“ След това започваш да философствуваш върху тази чаша. — Тя не е обикновена чаша, с която се пие вода или вино. Тя е невидима. Нито учениците Христови я видяха, нито сам Христос. Това не е чашата, с която Го напоиха, когато беше на кръста. Никой не може да си представи, каква е била тази чаша. Това е чашата на страданието. Ако я зърнете само за момент, вие не

бихте могли да се поберете в себе си. Тя ще остане паметна през целия ви живот. Някога дойде при вас един човек и ви каже една обидна дума. Вие веднага изгубвате разположението си и цял ден не можете да се освободите. Казваш: Страдам. — Какво страдание е това? Дни и нощи минават, ти не забравяш обидната дума и не можеш да дойдеш на себе си. Каква е тази дума? — Че си бил първокласен невежа. Според мене, да бъдеш невежа, това значи, да си кандидат за философ. Сегашните философи са били някога първокласни невежи. Нима всички поети и учени не са били някога невсжи? Онзи, който те нарекъл невежа, не искал съзнателно да те обиди. И той разбира толкова живота, колкото и ти. Мислете право, за да не страдате от малки неща.

И тъй, привилегия е да страдаш. Привилегия е за човека да пие от Христовата чаша. Лесно е да кажеш: Видях Господа. — Видял си Го, а си недоволен. Да видиш Господа, това значи, да се разкрие пред тебе картината на далечното ти минало; да видиш всички свои грешки и престъпления. Какво ще правиш тогава? — Ще бягаш, както Адам се скри в храстите, след като яде от забранения плод. Ева първа взе от този плод и даде на Адама. За кой Адам се говори в Битието? — За втория Адам, направен от пръст. Първият Адам беше направен по образ и подобие на Бога. Грамадна разлика има между първия и втория Адам. Вторият Адам напусна рая и слезе на земята

да работи и да се размножава. — Не сме ли чедата Божии? Чудно нещо, чедата Божии! Бог е вечен и безсмъртен, а вие, чедата Божии — смъртни. Как е възможно, безсмъртният да роди смъртен? Да мислиш, че си чедо Божие, то е по отношение на твоя дух. Но този дух трябва да се събуди. Като изпъди Бог Адама от рая, даде му условия да се учи и развива. Бог създаде планетите за развиване на човешкото сърце; създаде слънцата за развиване на човешкия ум. И вдъхна в него дихание за живот, да се разширява неговата душа, да изучава целия козмос, цялата вселена. И укрепи духа му да работи във вечността. Това е само за размишление.

Като ученици, вие трябва да разбирате смисъла на страданията, за да не се вкисвате. Някой страда и, като не разбира, защо е дошло страданието, започва да роптае, да се сърди на Бога. Не, в страданието и изпитанието трябва да се смириш, да видиш Бога. Само така ще видиш Неговото величие. И тогава, ако си имал желание да умреш и да се освободиш от страданията, ще искаш да живееш, да свършиш някаква работа за Господа. Ти ще съзнаеш, че си пътник, дошъл на земята да учиш. Каквото срещнеш на пътя си, ще го използваш като пособие, като предметно учение. Сега, като срещнеш някого, ти не го изучаваш, но го туряш на везните си, да видиш, колко тежи. Можеш ли да измериш, колко тежи човешката интелигентност? Можеш ли да претеглиш една добро-

детел? Казваш за някого, че е добър. Как измери неговата доброта? На какви теглилки го тури? Добрият човек се познава по това, което той носи в себе си. Като влезе в твоя дом, работите ти се уреждат. Добрият човек носи щастие за окръжаващите. Щом си замине той, и щастieto си отива с него.

Един беден софийски чиновник често се оплаквал, че животът му е тежък, че работите му не вървят добре. Оженил се, но животът му пак не се подобрил. Няколко години след женитбата му се родило дете. Той се зарадвал на детето, но си мислел, отде ще вземат пари да го кръстят. Един ден, като отивал на работа, намерил една банкнота от 100 лева и си казал: Ето, това са пари за кръщението. Наскоро го повишили в службата му и от ден на ден се подобрявал материално. Детето живяло 10 години, след което заболяло и си заминало за онзи свят. Какво станало след това? Скоро го уволнили от служба и се намерил в същото положение, както бил преди раждането на детето. След смъртта на детето, и щастieto ги напуснало.

Помни: Когато видиш Господа, животът ти се подобрява; когато изгубиш Господа, всичко ти тръгва назад. Следователно, докато си добре, ти виждаш Господа; щом Го изгубиш, положението ти се влошава. Това е мярка. Това съм опитал и проверил, това ви казвам. Всеки добър човек, всяко добро същество е пратеник на Господа. Той може да бъде видим,

може да бъде и невидим. Днес и свещеници, и светски хора говорят за правда, без да я познават. Срещне ме някой свещеник, измярва ме от главата до краката. Питам го мислено: Как си, стана ли патриарх? — Станах. И откак станах патриарх, поумнях. — Аз пък винаги съм бил патриарх и още много има да уча. Ето, и Авраама считат за свой праотец, но и той имаше да учи. Той влезе като ученик в една школа, дето го нарекоха Авраам. Значи, в името му се вмъкна още едно „а“, началната буква на азбуката. Първата буква, с която е направен човекът, е „с“; втората буква е „у“. Така се образува сричката „су“, която на турски означава вода. Водата символизира живота.

Детето на един варненски свещеник казало на майка си: Маро! Тя се чудела, какво иска да каже то. Давала му това - онова, но не могла да му угоди. Най-после си спомнила, че на цигански „маро“ значи хляб. Дала му малко хляб, и то млъкнало. Тя се почудила, отде дошъл този цигански дух в техния род. Често и вие ставате играчка на духовете и се чудите, как можахте да направите нещо, от което сте недоволни. Значи, духовете ви разиграват, както мечкарят разиграва мечката. Веднъж дойде при мене един православен дух и ме пита: Знаеш ли да се молиш? — Сега се уча. — Тогава, слушай: Ще се молиш към изток, запад, север и юг — към четирите посоки. — Защо? — Към изток ще се молиш, защото оттам изгрива слънцето; към запад ще се молиш, защото там

залязва слънцето; към север, защото оттам иде студът; към юг, защото оттам иде топлината. Аз превеждам неговите думи: Ще се обърнеш към изток, защото оттам иде животът; там е изгряващото слънце, което възраства всичко. Ще се обърнеш към запад, дето залязва слънцето, дето е покоят, почивката. Ще се обърнеш към север, към истината и светлината и към юг, отдето иде топлината в живота. Питаш: Отде знаеш това, от колко години? — Отдавна, от деди и прадеди. И тъй, когато видите Бога, всички грехове ще ви се простят. У вас ще се яви желание да работите за Бога.

Дето и да сте, на небето или на земята, трябва да сте готови за работа. Ако си на небето и чуеш, че търсят човек за работа, ти пръв ще пожелаеш да слезеш и да поемеш работата. Следователно, когато любовта дойде в твото сърце, тя ще събуди в тебе желание за работа. Ти ще възприемеш нейната чистота и светост, ще чуеш тихия глас на Бога. Само така, чрез любовта, ще разбереш смирението. Само смиреният може да бъде духовен. Той лесно разбира писаното или неписаното Слово. Казано е: Словото никога не умира. Любовта внася импулс, потик в човека. Заради нея, той е готов да работи без пари. Лесно е да кажеш на човека: Работи без пари! — Ти работиш ли без пари? Поощри ли го с нещо? Някой може да работи само за 100 лева дневно, но ако можеш да го импулсираш с нещо. Ти искаш от него да работи без пари, а сам получаваш пари за

своята работа. Това не е правилно. Казвам: На любовта се плаща с любов. На доброто се плаща с добро. На истината — с истина, на светлината — със светлина. Това са естествени положения в живота.

Мнозина се оплакват, че са остарели. Аз имам пред вид, че ще остарееете; че ще изгубите силата си; че ще искате да заминете за онзи свят. Има методи за подмладяване. За да ви приемат на онзи свят, трябва да бъдете млади. За да ви приемат там, трябва да занесете нещо. Ще кажете, че ще отидете там с препоръчително писмо. Така е. Ако си певец, ще те приемат за пеенето; ако си музикант, ще те приемат за свиренето; ако си поет — за поезията; ако си художник — за рисуването. Ами ако не носиш нищо, за какво ще те приемат? Когато детето влиза в първо отделение, то носи в себе си желанието да учи. То обиква учителя си и вярва на всичко, каквото той каже. Затова и от вас се иска детска вяра. Детето вярва на всяка дума на учителя си, не го критикува и казва: Така ни говори учителят. Като учи десетина години и стане образован човек, той започва да критикува своя учител. В невидимия свят не се допуска критиката. Как ще критикуваш един учен човек, който изчислява, колко обръщения прави земята, какъв път изминава тя. Каквото каже ученият, така става. Как ще кажеш за учения, че нищо не знае?

Като ученици, вие трябва да учите, а не само да посещавате школата. Използвайте това, което ви се дава. За света, за мъртвите хора не мислете. Тях никой не ги безпокои. Живите хора се безпокоят, а не мъртвите. Ако се безпокоите за нещо, знайте, че сте живи; ако за нищо не се безпокоите, мъртви сте. Докато страда, човек расте, живот има в него; щом престане да страда и да расте, той нищо не постига. Вие искате страданията ви да престанат. Това е невъзможно. Докато радостта не замести страданието, последното не може да престане. Всяка радост, която не може да погълне скръбта, не е истинска радост; всяка вяра, която не поглъща съмнението, не е истинска. Силна вяра е тази, която поглъща съмнението. Силна любов е тази, която поглъща омразата. На същото основание, истината трябва да поглъща лъжата, а светлината да поглъща тъмнината. Както огънят топи всичко, така и светлината стопява тъмнината; любовта стопява омразата, истината — лъжата. Ако доброто във вашето сърце не може да стопи злото, какво добро е то? Ако любовта ви не може да стопи омразата и злобата, каква любов е тя? Божественият огън топи и изгаря всичко.

Прочетете сами 6 гл. от Исаия и размишлявайте върху нея. А това, което аз ви давам, използвайте като пособие. Ако мислите, че разбирате нещата по-добре от мене, лъжете се. Достатъчно е да ги разбирате като мене. Аз всякога се питам: Мога ли да приложа то-

ва, което разбирам? Всичко, което приемам, аз го прилагам на опит. Аз не искам моята стомна да се връща обратно при мене с недостатъци. Следователно, ако пееш, питай се, приятно ли е на окръжаващите да те слушат? Като пея, и аз правя същото. Ако проявиш доброто, следи, как се отразява то и на другите. Ако си учител, внимавай да не изопачиш учението, което преподаваш. Много учители са проповядвали Христовото учение, но със своите тълкувания, всеки е изопачил нещо от него. Благодарение на това, днес не знаеш, кое е любов, кое не е любов; кого да обичаш и кого да не обичаш. Светските хора поне турят граници на нещата. Духовните казват: Да махнем границите! Като махнеш границите, влизат прасетата и започват да ровят из целия двор. Какъв успех ще имаш тогава? Следователно, да критикуваш, да търсиш погрешките на хората, това е равноте. Защо ще търсиш грешките? Влез в дома на човека като приятел, и заедно с него търси скритото богатство в двора му.

Стремете се да бъдете добри. Как ще познаеш, че си добър? Ако си разтревожен, помисли за доброто в себе си. Щом се успокоиш, това показва, че си добър. Доброто изпъжда навън всяко противоречие, всяко неразположение, всяка скръб. Доброто е Божественият огън. То иде от Бога. Справедливостта също иде от Бога; чистотата също иде от Бога.

И тъй, всеки, който има сърце и не чувства; ум, който не мисли; душа, която не

проявява милосърдие; дух, който не воюва за правдата, той нищо не постига. За такъв човек се казва: „С ушите си ще чуваш, но няма да разумяваш; с очите си ще виждаш, но няма да разбираш“

„Направи тлъсто сърцето на тези люде, и направи тежки ушите им, и затвори очите им, за да не гледат с очите си и да не слушат с ушите си и разумеят със сърцето си и се обърнат, та се изцелят.“ (10 ст.).

Тогаз рекох: „Господи, докога?“ И отговори: „Доде запустеят градовете, та да няма жители; и къщите, та да няма човек, и земята да запустее съвсем.“ (11 ст.).

„Доде отдалечи Господ човеците и стане голямо безлюбие всред земята.“ (12 ст.).

„Но ще остане в нея още една десета част, и тя пак ще се изнури; както теревинтът и дъбът, на които пънът остава в тях, когато се отсекаат, така светото семе ще бъде пънът ѝ.“ (13 ст.).

Когато ви каже Господ: Идете! Отговорете: Ето! Но не от себе си да идете, Той да ви изпрати. Ако отидете от себе си, ще се върнете назад; ако отидете от Неговото Слово, ще продължите. Вървете напред и не се обезсър-

чавайте! Помнете: Който дойде при мене, няма да го изпъдя.

Христос е човекът на изобилната сила.

Христос е човекът на изобилната вяра.

Христос е човекът на изобилната любов.

3. Утринно Слово от Учителя, държано на 10 октомври, 1937 г. София. — Изгрев.

Сърцето и умът

Размишление.

Ще прочета 150 псалом.

Какво се иска от човека? — Да бъде добър ученик. Значи, той трябва да се учи и добре да се учи. Същевременно, той трябва да цени учението, а за това му е нужно добро сърце. Без любов и мъдростта не може да се оцени. Но и любовта не може да се оцени без мъдрост.

Казват за някого, че е религиозен. Какво нещо е религията? — Религията е богословие, философия и метафизика. Значи между философия, богословие и метафизика има нещо общо. Съществени ли са тези неща? Философията изнася нещата такива, каквито не са. Метафизиката е отвлечено учение. Метафизикът, без да е бил някъде, предполага, как са се развили фактите. Има гадатели метафизици. Между циганите често се срещат гадатели. Срещне те някоя циганка и ти каже: Ти си много късметлия, имаш девет ока късмет. Как го измери? Щастieto не се тегли, то няма тегло. То е крайната цел, към която човек се стреми. Религията е наука за сърцето, а философията — за ума.

Днес повечето хора имат богословски разбирания. — Защо? — Няма да отговоря защо, но казвам, че всяко нещо си има своя причина. Например, гладният се стреми към хляба. Кой го заставя да яде? — Гладът. — Не, ни най-малко не е гладът. Засега вие още не знаете, какво нещо е гладът. Не искам да спирам вниманието ви върху това. Освен глада, има много неща, за които нищо не знаете. Обаче, може да мислите, какво представя гладът и страданието. Вие само ги чувствувате, но не знаете, какво са те. Казваш: Много страдам. — Ти мислиш, че страдаш. Всъщност, има страдания, които не могат да се теглят. Например, ти тежиш 70 — 80 кгр. Щом се натъкнеш на голямо страдание, изгубваш 20 — 30 кгр. Казваш, че страданието те е стопило, олекнал си 30 кгр. Значи, страданието отнема нещо от човека. Ако кажеш, че си страдал много, а нищо не си изгубил от теглото си, можеш ли да кажеш, че си страдал? Ти предполагаш, че си страдал. Твоето страдание е въображаемо. Друг е въпросът, ако си изгубил няколко килограма от теглото си. В радостта е обратно, тя придава нещо на човека, теглото му се увеличава. Радостта работи върху човека по един начин, а страданието — по друг начин.

В турско време, когато казвали за някого, че е чорбаджия, подразбирали дебел, охранен човек. Вначалото, преди да стане чорбаджия, той бил слаб, сух като кука, с посърнало лице, с хлътнали очи. След година-две, като стане

чорбаджия, започва да надебелява, теглото му се увеличава. Като се претегли, вижда, че спечелил десетина килограма от чорбаджилъка. Защо ви привеждам този пример? Казвате: Ние не се интересуваме от българските чорбаджии.—Не се интересувате, но кой от вас не иска да бъде угледен, добре облечен? Има една естествена дреха, с която човек е облечен. Следователно, пазете чиста тази дреха. Тя ви е дадена от Бога.

Човешката дреха се цапа от мислите, чувствата и постъпките на човека. Както досега сте постъпвали, не можете да постъпвате и в бъдеще. Тепърва трябва да се учите да постъпвате. Може ли 21 годишният момък да постъпва като детето? Казваш: Така съм се учил. — Ако мислиш, че ще постъпваш като дете, лъжеш се. Ще напуснеш детинството си и ще влезеш в младенчеството, във възрастта на пълнолетието. Има нещо ценно в детинството — желанието на детето да учи. Има ли нещо ценно във възрастта на малкото дете? С плача си то събужда майка си по няколко пъти през нощта. Че тя е уморена, че е неразположена, то не иска да знае и казва: Трябва да ми служиш — нищо повече!

Сегашните хора са религиозни деца които безпокоят себе си, безпокоят и окръжаващите. Не се обиждайте. Това се отнася до онези, които не разбират Божиите пътища. Не мислете, че като плачете, работата ви ще се оправи. Плачът е зов за помощ; той нищо не до-

принася. — Кога плаче човек? — Когато сам не може да направи нещо. Той плаче, вика, дано му дойде някой на помощ. Има ученици, които, щом не знаят урока си, плачат. Някога учителят е снизходителен към тях, а някога е строг, не обръща внимание на плача им. Въпреки всичко, учителят погледне ученика си, подсказже му малко, да се досети. Ако е схватлив, ученикът веднага се сеца, как да реши задачата си. Той престава да плаче, усмихва се и пристъпва към задачата. В това отношение, всеки човек има опитност, всеки е бил ученик, знае, какво нещо е ученичеството.

Казвам: Всеки сам трябва да решава задачите си. Ако остане другите хора да го учат, какво нещо е Бог, неговата работа е загубена. В човека има едно вътрешно чувство, което го учи. То му подсказва, какво трябва да прави. Чрез това чувство човек се домогва до вътрешната страна на живота. То не е еднакво развито във всички. Онзи, в когото това чувство не е проявено, остава чужд за любовта. Когато вътрешното чувство в човека се развива, с него заедно се развиват всички останали чувства, и то по естествен, правилен път. Когато любовта към Бога не е развита в някого, той няма правилно разбиране за живота. Да имаш любов към Бога, това не значи, ако си майка, да задържаш децата си цял живот около себе си. Ако майката постъпва така, това е криво възпитание. Как постъпва кокошката? Докато пиленцата са малки, тя ги топли под крилата

си, кътка ги около себе си. Щом започват да израстват, едно по едно тя ги кълве, да ги отдалечи от себе си. Ако не ги напусне, те никога няма да станат самостоятелни. Как трябва да постъпва майката със своите деца?

Много от съвременните хора имат повърхностно разбиране за живота. Ако разбиранията им не се разширят, тези хора са осъдени на изчезване. Те ще се намерят в положението на предпотопните животни, от които днес имаме само останки. Някои от тях са живели преди човека, били са дълги 30 — 40 м., но главата им била малка. Благодарение на това, те само яли и пили, за нищо друго не мислили. Тези животни се отличавали със слаба, почти никаква интелигентност, поради което не могли да се справят с условията на живота и изчезнали. От тях са останали на земята само големите им желания. Те са влезли в чувствения живот на човека. Природата спазва закона за економията. Като видяла, че подържането на такива големи тела е свързано с чрезмерно изразходване на енергия, тя ги унищожила. Не може малка глава да управлява голямо тело. Днес повечето хора имат грандиозни желания: да бъдат богати, да разполагат с имоти, с фабрики, с големи къщи; да бъдат учени, да имат много знания. Слушате някой да казва: Да стана цар! — Какво ще придобиеш с това? — Ще заповядвам, ще управлявам цял народ. — Какво ще постигнеш, като станеш цар? Ще се товариш, ще се товариш, докато претовариш

парахода си и, като пътуваш по морето, ще се яви буря, и ти ще се намериш на дъното на морето. Какво ще остане от твоя параход?

Един български моряк разказваше, доколко може да се товари един кораб или параход. Всеки параход има една линия, наречена водна, която определя мястото, додето той може да се товари. Ако товарът мине линията, параходът е осъден на потъване. Ето защо, когато се яви буря, и морето се развълнува, веднага вадят част от товара му, да дойде по-долу от водната линия, да олекне малко. Казвате: Да вярваме ли на всичко, което ни се говори? — Това е ваша работа. Важно е, че вярата има отношение към ума. Значи, за да присмеш нещата чрез вяра, трябва да се отнесеш до своя ум.

И тъй, за да се ползвате от знанието, което ви се преподава, вие трябва да приложите ума и сърцето си. Преди това, трябва да знаете, какво е предназначението на човешкия ум и сърце. Аз нямам пред вид само материалното сърце и ум. Материята, материалното с реалност, но относителна. Единствената реалност в света е живият ум и живото сърце. Под „сърце“ разбирам живота, а под „ум“ — светлината. Следователно, не е сърце онова, в което животът не действа; не е ум онзи, в който светлината не действа. Като изхождаш от живота и светлината, ти искаш да бъдеш знатен, да те обичат и ценят хората. Това е Божествено желание. Обаче, за да те обичат и ценят, ти трябва да дадеш път на Божественото начало

в себе си. Две начала има в човека: Божествено и човешко, т. е. вечно и преходно. Докато си в човешкото начало, ти мислиш, че много знаеш. Един ден сам ще видиш, че твоето знание не почива на здрава основа. Мислиш, че обичаш хората, но твоята любов не е в сила да подобри живота ти. Каква любов е тази? — Човешка. За да разбереш, какво е знанието ти и каква — любовта, ти трябва да минеш през изпитания. Сърцето се изпитва чрез страдания, а умът — чрез противоречия. Любовта се справя със страданията, а знанието и светлината с противоречията.

Казваш: Господи, готов съм на всякакви жертви за Тебе. Щом е така, Бог те поставя на изпит, да опита любовта ти. Така постъпиха и с Иова. В един от съветите на Бога, дете присъствували мнозина учени от невидимия свят, Бог казал: Обърнали ли сте внимание на моя верен раб Иов? На земята няма подобен на него. Един от присъстващите казал: Аз съм на особено мнение. За да се убедя в тези думи, нужно ми е съществено доказателство. Ти си поставил този човек при благоприятни условия: дал си му ниви, говеда, камили, добри синове и дъщери. Той живее в голямо изобилие, естествено, че ще бъде верен и добър. Отнеми, всичкото му богатство, здравето, синовете и дъщерите му, тогава ще видиш, колко е верен. Остави го на мене, аз да го изпитам. Наистина, докато Божието благословение е върху нас, казваме, че Бог е с нас. Щом отнеме благослове-

нието си, казваме, че Бог не е с нас. Къде е тогава Той? Докато щастието е с нас, и Бог е с нас. Като ни напусне щастието, и Бог не е с нас. В първия случай, Бог е пред лицето ни, а във втория случай — зад гърба ни. Казваш: Аз сам ще наредя живота си; зная, какво трябва да направя. Щом кажеш така, Бог се оттегля и те наблюдава, какво можеш да направиш.

Слушах един ден, как проповядваше една сестра. Тя казваше на другите: Бог иска това от вас, иска онова. Питам я: Ти говорила ли си с Господа, да знаеш, какво иска Той? — С тебе съм говорила. — Да, но аз говоря елементарни работи, които ти още не си приложила. Аз не съм казал още последната си дума. За да говориш за мене, ти трябва да ме опиташ. Това ще стане, само когато умреш. И ако аз дойда до гроба ти и кажа да станеш, и ти възкръснеш, тогава ще говориш за мене. Ти умирали ли си? Не си умирали. И аз не съм дохождал до твоя гроб, да ти кажа: Стани! Не е достатъчно само да вярваш, но трябва да ме опиташ, да знаеш, кой съм. Това, което говоря, може да е верно, може и да не е верно.

Един ден иде една сестра при мене и ми казва: Учителю, детето ми е тежко болно, ти можеш да го спасиш. Аз ѝ дадох известни наставления, но, въпреки това, детето умря. Тя се разочаровала и казвала: Чудно нещо, Учителят ни даде някакви съвети за лекуване на детето, но не можа да го спаси. Според мене, сестрата е на крив път. Преди всичко, детето

й не е умряло. То напуска земното училище, заради неблагоприятните условия, и отива в друго училище. Аз виждам нейното дете влязло в друго дете. — Къде е то? — В къщичката на едно бедно дете. — Аз искам да видя своето дете, което съм родила. — Всъщност, ти само си създала къщичката на твоето дете, но не си го родила. Ако малкото момиченце ступи крака на своята кукла, станало ли е нещо особено? — Кракът ѝ е ступен, нищо повече. Следователно, като умира, човек променя мястото си, без да е изчезнал.

И тъй, докато човек мисли, че умира, че жена му, децата му, родителите и приятелите му умират, той живее в човешкия свят, дето нещата са временни, преходни, не могат да се разрешат. Щом влезете в Божествения свят, нещата веднага се изменят, взимат друг образ. Те стават сигурни. Там всички въпроси се решават лесно. Като не мислите много, вие казвате: Толкова усилия направихме, нищо ли не сме постигнали? — Какви усилия направихте? Че десет години сте правили усилия, много ли е това? Друг е въпросът, ако 10 хиляди години сте правили усилия. Какво представят пет-шест хиляди години търсене на Господа? Ако мислите, че за няколко хиляди години ще Го намерите, вие се заблуждавате. Още повече, ако мислите, че в 10 — 20 години можете да намерите и познаете Господа. Ангелите, толкова интелигентни и способни, още не познават Господа. Техните познания хиляди пъти надмина-

ват човешките, но, въпреки това, и днес още не са познали величието на Бога. Ето защо, на каквато степен на развитие да се намират хората и ангелите, всеки се запитва, що е Бог. Всички говорят за вяра, но и при най-голямата вяра човек изпада в област, с която не може да се справи. Може ли да се справиш с бедността? Можете ли да се справите с дома си? — Не можете. Вие се тревожите за най-малките работи. Например, детето ви умряло, вие скърбите. Кой не умира? Човек е умирали хиляди пъти. Казано е: „Ние няма да умрем, но ще се изменим“. 120 годишният човек има фотографии от ранна възраст до дълбока старост. Това са образи на един и същ човек, претърпял много промени. Защо се изменил той? Защо не запазил своята младост? — Защото е живял в човешкия порядък на нещата.

Мнозина говорят за Бога, но още не живеят в Него. Следователно, докато остарявате, вие сте далеч от Бога. Обаче, има начин да се подмладите, да измените формата си. В 24 часа може да станете красиви. — Възможно ли е? — Това зависи от бързината, с която се движите. За една секунда светлината изминава 300,000 клм. път. За колко секунди човек ще измине същия път, ако извървява на ден по 100 клм.?

Христос казва: „Събирайте си съкровища за небето.“ — Защо? — Защото, в която банка и да вложите съкровищата си, в края на краищата, ще ви ги вземат. Дето и да оставите

парите си на земята, ще ги изгубите. Обаче, богатство, внесено в Божествената банка, остава за вечни времена. Христос дава начин, как може да се пренесе богатството от земята на небето. Тези дни дойде при мене един млад човек да иска някакъв съвет. Аз му казах: Не се опитвай да палиш сурови дървета. Сухото дърво можеш да запалиш с една клечка, но за суровото се иска силен огън, жарава. Хората грешат, именно, в това, че искат да запалят сурови дървета на слаб огън. И вие грешите, като очаквате Царството Божие да дойде първо вън, в света, а после във вас. Законът е точно обратен. Царството Божие трябва да дойде първо в отделния човек и после — в света. И растението първо възприема светлината от слънцето, а после извлича соковете от земята. На приетото количество светлина отговаря количеството сокове, които растението извлича от земята.

Първата работа на ученика е да изучава сърцето си. Желая в сърцата ви да стават промени. После ще изучавате своя ум. Ако в сърцето ви се яви едно горчиво чувство, а в ума ви една тъмна мисъл, трябва ли да се смущавате от това? Те са външни неща. — Условията на живота ни са тежки. — Един ден ще станат още по-тежки. Като умреш, ще те заровят в земята и ще си отидат. Ти ще викаш, ще плачеш отдолу, но никой няма да влезе в твоето положение — не те разбират. Хората ще ядат и пият около тебе, а ти ще страдаш. От хиля-

ди години хората търсят щастието там, дето го няма. Обаче, казано е в Писанието: „Няма да оставя преподобния си да види изтлението си.“ Това се отнася до онзи, който искрено търси Бога. Който влезе в гроба и види своето излечение, той не е обичал Бога. Той е живял в света на безлюбието, което вкарва човека в гроба. Безлюбието носи всичките нещастия, всичките противоречия в живота. То е основа на човешкия порядък. Ще кажете, че дяволът носи нещастията и страданията. — Оставете дявола настрана. Ако го търсите, ще го намерите в себе си. Когато не изпълнява Божиата воля, човек дава място на дявола в себе си. Кой е виновен за това?

Какво представя дяволът? Той е светъл ангел, който е живял около престола на Бога. Един ден той пожелал да стане като Бога и престанал да Му се подчинява. Непослушанието му станало причина за неговото падане. Бог го изпратил на земята, между хората, там да работи. И донес, дяволът нашепва на хората: Живейте само за себе си! Който го слуша, той се отдалечава от Господа. Като знаете това, казвам ви да не мислите за дявола. Знайте, че Бог царува навсякъде. Той живее в човешките умове и в човешките сърца. Следователно, ако търсиш светлината на живота, ще я намериш в Бога. Смешно е да запалиш една малка свещица и да мислиш, че това е слънцето. И свещицата свети, но не е слънце. Ти, малкият човек на земята, си въобразяваш, че си божество. Свещи-

ца си, но не си слънце. Не само ти, но и философите на земята са малки свещици. Цялото човечество представя сбор от малки свещици. Не си правете илюзии! Вие сте още малки деца, за които Бог създаде великия свят, да го изучавате. Божиите блага тепърва идат. Хубаво е това, което досега сте опитали, но то не е истинското ви предназначение. Докато си в морето, неизбежно ще се возиш на лодка; щом стигнеш на брега, на суша ще живееш. Лодката не ти е потребна вече. На сушата те чака кола, железница и други превозни средства. Можеш ли с тях да влезеш в морето? На същото основание, един ден ще влезете в нов свят, другояче устроен, не като сегашния. Казано е в Писанието: „Всички ще бъдат вдигнати на въздуха, дето ще посрещнат Господа.“ Мислите ли, че с тия тела ще се качите на облаците? Какво ще правите там с вашите глави, с вашите разбирания? Облаците, въздухът, за който се говори, представят умствения свят — там ще ви занесат. Ще ви вдигнат в света на великата Божия мъдрост. Само така ще разберете истинския живот. На земята, дето постоянно се раждате и умираете, дето страдате и се радвате, ще бъдете далеч от истинския живот. Човешкото тело е подобно на гъсеницата. Както тя са завива в какавида и излиза, като пеперуда, за нов живот, така и човек трябва да излезе от своето тело и да влезе в новия живот. И гъсеницата ще смени своите крачка с няколко крилца. Тя трябва да се превърне на пеперуда.

Кое е същественото за вас: религията, философията или науката? Религията е наука за живота; философията е наука за ума. А коя наука е за сърцето? Сърцето е неорганизирана област, която сега се организира. Една от големите задачи на сегашния свят е да организира човешкото сърце. Тази е причината, поради която и доднес човешкото сърце не функционира правилно. Колко пъти в минутата трябва да пулсира сърцето? Природата е определила ритъма и ударите на сърцето. За всяко живо същество тя е определила специален ритъм и брой удари. Ритъмът на сърцето на котката, на вола, на човека се различават коренно. Не само това, но има разлика в сърцето на добрия и на лошия човек, на умния и на глупавия. Изучавайте сърцето на човека, да се уверите в това. Колко удари прави нормалното сърце? — 72 удара. Значи, $7 + 2 = 9$ — резултат. В ударите, които прави сърцето на светията, има нещо музикално. В него се забелязва особено преливане в ударите. В ударите на сърцето на престъпника има едно забавяне, прекъсване. В него се отразява нисшият, земният живот.

Аз съм правил опит с животните и съм намерил начин да ги укротявам. Среща ме лошо куче, погледне ме заканително, готви се да се хвърли върху мене. Аз го погледна в очите и следя движенията му. То клекне на известно разстояние и чака да тръгна, за да ме подгони. Аз го гледам в очите, мисля за него и постепенно се отдалечавам. То остава назад и пре-

става да лае. Преди години бях в едно варненско село. Всяка сутрин излизях на разходка, на север от селото. По едно време, едно голямо, лошо куче се спусна след мене и ме гони цял километър. Аз си продължих пътя, не се обърнах и не се занимавах с него. На другата сутрин, гледам: чака ме и тръгва след мене от лявата ми страна и лае. Това продължи няколко сутрини. На петата сутрин виждам същото куче, гледа ме с широко отворени очи, в които се чете усмивка. То пак тръгна след мене, но вече не лае. Маха опашката си доволно, приятелски. След това кучето не се мярна вече. Защо ме лаеше това куче? — Аз знам причината, но няма да я кажа. То беше женско куче. Друг път ме лаеше мъжко куче. То вървеше от дясната ми страна и искаше да ме ухапе. Аз го погледнах в очите и му казах: Откажи се от това желание. Обаче, кучето ме дебнеше цели десет деня. Един ден аз го заставих да тръгне пред мене, а аз след него. То върви; обръща се, тегли се назад, страх го е да не го ударя. Въпреки това, аз го заставих да върви напред. Така то вървя половин километър и почна да скимти, не можа да издържи. Аз го оставих да се върне назад. И това куче не видях повече.

Какво представя лошото куче? — Лош навик. Такива навици имат и хората. Не се докачайте от това. Аз предавам думите на кучетата, които ме лаеха. Те ми казваха: Един ден някои хора ще вярват в тебе, но други няма

да вярват и ще те лаят, като нас. Какво ще правиш тогава? Те ще се вглеждат и в най-малката ти погрешка. Мъжкото куче ми казваше: Много мъже ще обикалят около тебе, и някои от тях ще искат да те хапят. Как ще се справиш с тях? — Това, което е верно за мене, е верно и за вас. Някой се влюби в тебе. Какво ще правиш с него? Дохождали са при мене хора и ми казват: Ти можеш да направиш всичко, каквото пожелаеш. Ние сме слушали, че ти помагаш на хората. — Това са материални работи. Какво ще им помагам? Аз зная, какво искат те. Искат да им кажа, къде има заровени пари. — Ако пък не искаш да ни кажеш, ти ги изкопай и на нас дай. — Сега нямам време. Като остана свободен, ще ги изкопая и ще изпратя и на вас. Те и досега ме чакат. С този пример искам да ви покажа, от какво се интересуват хората. Този, който иска пари, е нещастен. Не му вървят работите. Той иска, аз да поправа работите му, да подобря неговите условия. Няма какво да му оправям работите. Той не е работил според Божия закон. Той е способен човек, но не е развил своите дарби. И днес не иска да работи; живее с особени разбирания. Той очаква да дойде партията му на власт, че да го назначат на висока служба. Много ще чакат! И в това има нещо хубаво. Ако през тези десет години не чакаше, а работеше, сам щеше да подобри условията на живота си.

Преди години, при мене дойде един иманяр от Старозагорско. Той ми каза: Чувал съм

за тебе, че имаш големи знания. Знаеш, къде има пари. — Някои неща зная, някои не зная. — Не, и това знаеш. Ето, цели 25 години се занимавам с иманярство. Досега съм изкопал един ров, два километра дълъг. — Какво намери там? — Почти нищо, не си струва труда. — Ако през тези 25 години беше посял толкова декара лозе, досега щеше да имаш най-малко 500,000 лева в банка. А ти цели 25 години гони Михала. Ти търсиш щастието по пътя на мързела, а не по пътя на честния труд. И това не е лошо, но мързелът влиза в човешкия порядък. Той, обаче, пак си държи на своето и ми казва: Да бях на твоето място, щях да изкопая много злато. — Аз не пипам земната банка. Заровените пари са в специални шишета, които аз по никой начин не докосвам. Някога, в краен случай, когато нямам отникъде нищо, позволявам си да взема само една златна монета. Останалите отново заравям. И веднага пиша върху шишето, че съм взел една златна монета. Някои мислят, че са господари на земното богатство, но те се лъжат. Знаете ли, какво нещастие донесоха въглищата на човечеството? И добрият, и лошият живот на предпотопните животни, превърнали се вече във въглища, се внесе в човешкия живот. Лошите духове, които бяха във въглищата, чрез изгарянето им, се освободиха, и днес хората се намират в чудо — не знаят, как да се справят с тях. Спасението им е в растенията. Те трябва да се умножат, за да погълнат излишната въглена кисе-

лина от въздуха. Само така, животът ще се нормализира. В бъдеще хората трябва да заместят въглищата с електрическа енергия.

И тъй, вземете поука от сегашния живот и работете за заместването на въглищата с електричество. Ако не успеете, завинаги ще останете в стария живот. Сега хората се оплакват, че животът им е изложен на големи опасности. И на фронта, и въвн от фронта, с нищо не са сигурни. При едно нападение с аероплани се убиват хиляди мъже, жени и деца, все от мирното население. Страшно е това нападение, но поне е видимо. Каква човештина има в това разрушение и убийство на невинни хора? Днес всички хора са на фронта. Атакуват ги от видимия и невидимия свят. Много същества от невидимия свят, със своите аероплани, обстрелват хората. На техните стрели се дължат различните болести. Като не знаете причината на болестите, казвате: Това е Божия работа. Не е така. Да се бият хората, това не е от Бога; да боледуват хората, и това не е от Бога. — Нали сме създадени от Бога?—Така е, но грехът не е от Бога. Щом грешиш, ще си признаеш, че това се дължи на твоето неразбиране, на отричането на Божия закон. Грехът е резултат на човешките слабости. Те пък са резултат на леността. Като не иска да работи честно, човек прибегва към лесния път на живота — кражбата, измамата, лъжата. Откраднеш пари отнякъде и си казваш: Тези пари не са само за богатия, и аз имам право на тях.

Не, ново разбиране е нужно на човека. Животът е ценност, дадена ни от Бога, и ние по никой начин нямаме право да злоупотребяваме с него. Други ценности, дадени от Бога, са умът и сърцето. Като знаеш това, никога не цапай живота си; никога не цапай своя ум; никога не цапай своето сърце. — Не мога да живея в такава чистота. — Можеш, можеш, от тебе зависи. — Ще се помоля, и греховете ми ще се простят. — Можеш да се помолиш, но знаеш ли, как се изкупват греховете? Помни: Само Бог е в сила да заличи твоите грехове. Сам не можеш да ги заличиш. Сега, аз говоря за онова, което спъва човешкия живот; спъва човешкото развитие; спъва неговия ум и сърце.

Моята цел не е да ви убеждавам, че вие сте грешни, а аз — праведен. Първоначално, Бог е създал човека чист и разумен. Впоследствие, той е оглупял и изгубил своята чистота. Така, той изопачил сърцето си, изкривил своя ум. Това означава неразбиране законите на ума и на сърцето. Следователно, не питай, защо грешиш, не се оправдавай, но си кажи: Трябва да изучавам законите на живота, да не греша. Влезеш в едно общество, искаш да си пробиеш път, да заемеш първо място. — Не се бутай, не мисли, че лесно ще се справиш с тълпата. Ако се бориш с тълпата, ще заприличаш на нея. Не ви съветвам да се борите с дявола. Той е месоядец, не можеш лесно да го задоволиш. Ти ще му предложиш вегетарианска храна — боб, леща, картофи, но той ще ти откаже. Обаче,

дяволът не остава гладен. Днес - утре ще реже парченца от твоето сърце, докато те осакати. Колкото и да плачеш и страдаш, той не иска да знае. Щом те осакати и няма какво повече да взима от тебе, ще отиде при твоя брат, от него да взима. Никога не спори с дявола. Като го видиш, кажи му: И аз желая да бъда трудолюбив като тебе. Ти си свършил много неща, направил си много открития. Наистина, дяволът започва с доброто и свършва със злото. Той кара човека да стане религиозен, а после го обезверява. Той ще го издигне на високо място, ще го направи цар, владика и после ще му каже: Като си толкова набожен, толкова силен, хвърли се от тази височина. Какво придоби с твоята набожност? Какво спечели с твоята сила? Откажи се от Бога, от царуването си. Той ще те кара да се храниш хубаво, да затлъстееш, после ще ти изпрати някоя болест, да изгубиш силата си. И съвременната наука препоръчва на човека да се храни добре, да внесе в организма си известно количество калории, витамини, магнезии и, като се научи да преяжда, тя ще започне да го лекува. Това не е правилен начин на хранене.

Сега, аз не говоря за външния дявол, но за онзи, който всеки си е родил. Аз често опитвам този дявол, познавам го във всичките му прояви. Някой тръгне след мене и бърбори: Ти си много добър човек, само ти можеш да ми помогнеш. Разбирам, че той иска нещо от мене. Мисля си, какво да направя с него, какво да

му дам. Преди всичко, той не говори истината, не е убеден в това, което говори. Казвам му: Махни се оттук. Иди да работиш. Обаче, това не е разрешение на задачата. То е само отлагане на делото. Казвам: Сега нямам пет пари в джоба си. Един приятел обеща да ми даде 10,000 лева. Ако ги донесе, ще ти дам 1000 лева. Ако нищо не ми даде, не ме дръж отговорен. Той си отива. Но този ден не ми донесоха 10,000 лева. На втория ден той пак иде и казва: Дай обещаните пари! — Не донесоха и на мене нищо. — Друг няма ли да ти донесе 10,000 лева? — Не зная, и днес може да не получа. — Не ме обезсърчавай! Кажй, че някой ден ще ти донесат тази сума. Най-после, бръквам в джоба си и намирам 25 лева. — Вземи тези пари да си купиш един лотариен билет и ще спечелиш. Не ти казвам, колко ще спечелиш, но по-малко от 25 лева няма да спечелиш. Най-малко 50 лева ще спечелиш. — Да опитам. — Опитай, да видиш, че непременно ще спечелиш — поне парите за билета, които си дал. Веднъж той се връща от града и ми казва, че спечелил 200 лева. Пита ме: Като ми помогна да спечеля, защо не нареди да спечеля 15 — 20 хиляди лева? Не съм доволен от тази печалба.

Аз превеждам фактите. Защо е недоволен човек? Щом не е доволен от малкото, той ще бъде недоволен и от многото. Който не е доволен от 150 — 200 лева, той трябва да усили вярата си. Ако втори път вземе билет по същия закон, и вярата му е по-силна, ще спе-

чели 1000 лева. Колкото повече се усилва вярата му, толкова повече ще печели. Най-после може да спечели и милиона. Печалбата, придобивката са възможности, които се крият във вярата. В света няма случайности. Лотарията влиза в човешкия порядък. Ако знаеш законите, лесно можеш да спечелиш. Достатъчно е да пипнеш един билет, за да знаеш, дали ще спечели, или не. Но това е изкуство. „Разказват за един англичанин, който спечелил 500,000 лева на рулетка в Монтекарло. Той имал само 150 лева, които вложил в играта. Като спечелил изведнъж 500,000 лева, той толкова се насърчил, че искал да продължи играта. Един негов приятел, като видял увлечението му, извел го от залата и му казал: Достатъчно ти е това, което спечели. Всяко нещо има своя краен предел.

Питам: Какво сте направили за Господа? Той ви е дал отличен ум, отлично сърце. Той ви е дал добри условия, въвел ви е в безграничен свят, в безгранични условия и възможности. Какво искате повече? Защо роптаете и сте неблагодарни? — Искаме да учим. — От вас зависи. — Ама хората ни безпокоят. — Аз съм разрешил този въпрос. Никой не може да ме безпокои. Щом дойде някой да ме безпокои, веднага ставам невидим. Ако имаш да даваш на някого, и той иде ненавреме, стани невидим. Кой ще те безпокои тогава? Какво значи да станеш невидим? — Това значи, да отправиш мисълта си към Бога; да благодариш за всичко, което ти е дал, и да си кажеш: Няма да

се безпокоя. Моят кредитор е човек с непробудено съзнание. Помогни му, Господи, да се пробуди съзнанието му. Сега той е подобен на сомнамбул, който нищо не вижда. Сомнамбулът ходи с затворени или отворени очи по покривите, но нищо не съзнава. Ако някой го стресне ненадейно, той може да падне и да се убие. Значи, има физически и духовни сомнамбули.

Казваш: Искам да се повдигна, да стана виден човек. — Ти си духовен сомнамбул. Искаш да ходиш по покривите, всички да те видят. Или искаш да пееш хубаво, всички да говорят за твоето пеене. И това не е лошо, но целта на песнето не се заключава в това. Пеенето е ритъм, движение, трептене. То регулира живота. Ако твоят ум и твоето сърце не трептят в хармония, ти нищо няма да постигнеш. Едно добро, хармонично сърце влиза в положението на всеки страдащ. Кажи на страдащия, защо се мъчи и скърби, и страданията му ще изчезнат. Срецам едного, хванал се за главата, плаче и се вайка. Защо? — Изгубил последните си 100 лева. Струва ли си за 100 лева да се плаче? Давам му 150 лева. Те не са изгубени. Аз ги влагам в неговата банка. Един ден, като забогатее, той ще ми ги върне. Не искам никакви лихви от него. Ако не забогатее, не искам нищо. С други думи казано: Докато си лош човек, можеш да правиш, каквото искаш; щом станеш добър, ще изплатиш всичките си дългове. Днес, понеже всички сте добри, призвани сте на земята, да изплатите всичките си дъл-

гове. Ще плащате по малко, по пет-десет лева на ден. Речено-казано в мисли, чувства и постъпки, всичко трябва да се изплати. След това можете да се върнете на небето, но вече чисти, освободени от всичко старо. Облечете се в чиста, нова дреха, та като ви видят в онзи свят, да останат доволни от вас. Не е въпрос, колко имате да давате. Важно е, че сте вече добре, че имате достатъчно приход и можете да се издължите. Някои от вас имат по 5,000 лева месечен приход, други имат 10,000 лева, трети — 20,000 лева месечен приход. Важно е, че всички сте вътрешно богати. Така виждам аз цялата работа. И тъй, вложете мисълта си във вашия добър ум, и чувствата си — във вашето добро сърце. Кажете си: Господи, благодаря Ти за доброто сърце и за добрия ум, които си ми дал. Отсега нататък, аз ще изпълнявам волята Ти, както е на Тебе угодно.

Христос е човекът на изобилната сила.

Христос е човекът на изобилната вяра.

Христос е човекът на изобилната любов.

✽

4. Утринно Слово от Учителя, държано на 17 октомври, 1937 г. София. — Изгрев.

Двете дървета

Размишление.

Ще прочета 8 гл. от посланието към Римляните, дето се обяснява, защо човек страда и гладува.

Съществуват два закона в света: човешки и Божествен. Законът на плътта е човешки; законът на Духа и на Любовта е Божествен. Човешкото причинява страдание на хората, а Божественото — радост. — Защо страданията преодоляват в живота? — Защото човешкото взима надмощие над Божественото. Човешкият порядък никога не може да донесе радост на хората.

Религиозните очакват да дойде Христос на земята, да оправи света. Христос няма да дойде на земята да оправи света по човешки начин. Това правят хората. Светът се оправя от години и още не е оправен. Хората се движат в двата порядъка — човешкият и Божественият, които трябва да изучават, за да различават техните прояви. Насилието, мъчението са прояви на човешкия свят. Който изпълнява човешката воля, живее в ада; който изпълнява Божиата воля, живее в рая. — Де ще бъдем ние? — Ако изпълнявате своята воля, ще

бъдете в ада; ако изпълнявате Божиата воля, ще бъдете в рай.

Сега, не е въпрос да се оправдавате, защо постъпвате по един или по друг начин. Ще кажете, че е важно, какво мисля за вас. Какво мога да мисля за един човек? Всеки човек си има специфични характерни чърти. Ако попаднеш в общество на българи, събрани заедно на чаша вино, като дойде време за плащане, всеки иска пръв да плати. Един от тях отваря кесията си, но се оказва, че няма пари. Вторият отваря кесията си — също празна. Най-после третият, най-богатият, казва: Аз ще платя. Отваря кесията си и плаща за всички. Англичаните постъпват по друг начин. Всеки хвърля по една монета на пода и гледат, на кого монетата, при падането си, се обърнала с лицето нагоре. Късметлия е онзи, на когото монетата е паднала с лицето нагоре. Той плаща за всички. У немците обичаят е друг. Там всеки плаща за себе си. От трите обичая, кой е най-добър? Според българите, българският обичай е най-добър; според англичаните, техният обичай е най-добър; според немците, немският е най-добър. За Божествените хора, Божественото е най-добро; за светските хора, светското е най-добро.

Какво е нужно на сегашните хора? — Да се освободят от своите вътрешни противоречия. Например, търсиш любов в човешкия свят и, като не я намериш, разочароваш се. — Няма защо да се разочароваш. Ще знаеш, че в чо-

вешкия свят има насилие, мъчение, но не и любов. Ако търсиш нещо хубаво, ще го намериш в Божествения свят. Следователно, ако страдаш, ще знаеш, че си в човешкия порядък и ще гледаш да ликвидираш с него. Имаш господар, с когото си скаран и не можеш вече да живееш с него. Какво ще направиш? — Ще го напуснеш. Ти си уговорил с него да му служиш само една година. Втората година си свободен, никакъв закон не те задължава да му служиш. Друг е въпросът, ако господарят ти е добър, умен човек, а ти искаш да го напуснеш само затова, че не ти увеличил възнаграждението. Представи си, че слугуваш на баща си. С пари ли ще слугуваш? Ще кажеш, че баща ти може да ти остави наследство. Господарят пък ти плаща на части, всяка седмица, всеки месец или всяка година. Всяка работа, при която парите играят роля, не е Божествена. Там, дето парите не играят роля, работата е Божествена. Някой господар мисли, че постъпва по Божествено, а не плаща на слугата си. Той не разбира, какво значи да постъпваш с човека по Божествения закон.

Един беден, но умен човек взел на заем хиляда лева от един банкер, с условие, да ги плати на определен срок. Като наближил срокът, банкерът го дал под съд, понеже, според неговата бележка, длъжникът трябвало да плати дълга си 12 деня по-рано. В бележката на длъжника срокът бил с 12 деня по-късно. В призовката от съда било означено да се плати

в срок от 24 часа. Съдията разгледал делото и се произнесъл в смисъл, банкерът да се съгласи да получи парите си 12 деня по-късно. Кой от двамата има повече право? — Който страда. Когато страданието се налага като наказание, добре е да се отложи с 12 деня. Когато възнаграждават някого, добре е да се изпълни 12 деня по-рано. Значи, когато очаквам щастието, то трябва да дойде 12 деня по-рано; когато очакваш нещастието, нека дойде 12 деня по-късно. От юридическа гледна точка, несправедливо е да се изменя датата. Въпреки това, датата на полиците постоянно се изменя. Всички хора очакват радостта дванадесет деня по-рано, а скръбта — дванадесет деня по-късно. Обаче, в живота и радостта, и скръбта идат точно навреме. Ако длъжникът закъснява с 12 деня, а кредиторът избързва с 12 деня, съдията събира и двете числа и дели на две, за да намери средно аритметичното, което отговаря на истинската дата. Какво се иска от сегашните хора? — Да си правят отстъпки. Който има да взима, да отстъпва; който има да дава, и той да отстъпва. Така ще се намери онази точка, към която се стремим.

Помни: Не можеш да имаш резултатите на любовта без самата любов. Не можеш да бъдеш справедлив без самата правда. Не можеш да бъдеш добър без доброто. Следователно, ако любовта не е в тебе, не можеш да любиш. Ако правдата не е в тебе, не можеш да бъдеш справедлив. Ако доброто не е в тебе, не можеш

да бъдеш добър. Не можеш да имаш резултатите на духа, ако самият дух не е в тебе. Днес, повечето хора се намират под влиянието на човешкия порядък. Те се управляват от силата на плътта, от своите лични интереси. Това е общ закон в природата. Няма същество, колкото малко и да е, което да не мисли за себе си, за своята прехрана. Всеки иска да облекчи живота си, да мине без страдания. Някои страдания са естествени, а други — неестествени. Например, естествено е да се страхуваш от смъртта; неестествено е да се страхуваш от една малка бубулечка. Един свещеник казваше: Много ме е страх от смъртта. Като помисля, че ще се мре, цял се разтрепервам. Чудя се, как ще предам душа. Питам го: Нали си свещеник, защо те е страх? — Да, свещеник съм, стотици хора съм погребвал, но, при всички случаи, сърцето ми трепери. Представям си, как един ден и мене ще погребват. Не зная, как да се освободя от този страх. Казвам: Има някаква причина за този страх. Като срещнеш мечка, страх те е, че ще те нападне. Като срещнеш възлюбения си, радваш се, приятно ти е. Надяваш се, че от него ще получиш нещо. Ако срещнеш човек, когото не обичаш, не ти е приятно, защото той ще ти вземе онова, което имаш.

Казано е в Писанието: „Страхливият няма да влезе в Царството Божие.“ — Защо? — Защото не върши Божията воля. Наистина, докато се страхува, човек не може да изпълни Божията воля. Ето защо, първата задача на

ученика е да се освободи от вътрешния страх. Някой мисли, че се освободил от страха. Достатъчно е смъртта да похлопа на вратата, за да види, че страхът още живее в него. До един американски колеж, в малка, схлупена къщичка живяла една стара негърка. Обременена от живота, тя всяка вечер се молела на Бога, да я вземе от този свят — толкова ѝ дотегнал животът. Двама студенти чули молитвата ѝ, решили да се пошегуват с нея. Една вечер те похлопали на вратата ѝ. — Кой е там? — попитала негърката. — Двама ангели, пратени сме от Бога, да вземем душата ти. — Кажете Му, че я няма тук.

Мнозина казват, че искат да умрат, но като дойде смъртта, никой не е готов да ѝ отвори вратата. Всеки казва: Кажете ѝ, че я няма. Нека отложи малко решението си. Казвам: Има начини, по които хората могат да се освободят. Все се освобождават и пак остават неосвободени. Може да си свободен, без да се освободиш. Трябва да намерите начин за истинско освобождаване. Казват, че смъртта освобождава човека от всички желания и навици. Отчасти, това е верно. Например, като умре някой, който е обичал да си угажда в яденето, с изчезването на физическото тело, изчезва и възможността да яде и да пие. Обаче, желанието му остава. Пак му се иска да яде и пие. Ако се обличал хубаво, живял в охолство, и това желание остава в него. Той ходи, обикаля около онези, които ядат и пият, поощрява ги да ядат, но той пак

остава гладен. Защо? — Няма вече физически органи. Следователно, когато изпитвате непреодолим глад, това се дължи на души от невидимия свят, които гладуват и се оплакват, че са гладни. Когато задоволиш глада си и се усещаш сит, ти си на земята. Ако ядеш и пак оставаш гладен, ти си под влиянието на гладните души от невидимия свят. Ако питаш, защо си сит, ще знаеш, че си на този свят. — Защо съм гладен? — Защото си на онзи свят, между гладните души.

• Почитайте и пазете Божественото в човека. Не можеш да почиташ човека, ако първо не почиташ Божественото в него. Във всеки човек има нещо Божествено. Следователно, ако обичаш някого, обичай го заради Божественото. Ако го обичаш заради очите, устата, носа или ушите, ти си на крив път; ако го обичаш заради облеклото, богатството или знанието му, пак си на крив път. Това са временни, променчиви неща. Това са пособия, с които човек си служи временно. Обичай човека за неизменното, за вечното в него. Същото се отнася и до онова, което не обичаш в човека. Не го обичаш, защото от него излиза неприятна миризма. И това е временно. Утре тази миризма ще изчезне. Има нещо в човека, за което може да не го обичаш, но то не е физическо. Гледай на любовта като условие за чистене на човешкото тело. Когато дойде любовта на земята, тя ще научи хората, как да живеят, как да се обличат, как да се чистят и т. н. Това прави съ-

вършената любов. Тя свързва всички хора в едно цяло. Докато не възлюбиш Божественото в човека, и докато той не оцени Божественото в тебе, никаква връзка не може да съществува между вас. — Не обичам този човек. — Не го обичаш, защото не обичаш Божественото в себе си. Има нещо в човека, което можеш да не обичаш.

Четири неща трябва да обичаш в човека: неговото сърце, ум, душа и дух. — Защо? — Защото Божественото пребъдва в ума, в сърцето, в душата и в духа на човека. Това са четирите жилища на Божественото. Докато си в човешкия ум, сърце, душа и дух, ти познаваш Божествения свят и неговия порядък. Вън от тях ти си в човешкия порядък, в преходния свят. Дето няма ум, сърце, душа и дух, там е човешкото. Дето е умът, сърцето, душата и духът, там е Божественото. В това се крие и мистичното, и психичното, и физичното.

Питате: От какво зависи развитието на човека? — От сърцето. Ето защо, сърцето трябва да се облагороди. Мястото на рая е в сърцето, дето са насадени двете дървета — „дървото за познаване на доброто и злото“ и „дървото на живота.“ Когато ядеш от плодовете на дървото за познаване на доброто и злото, ти мразиш хората; когато ядеш от плодовете на дървото на живота, ти обичаш хората. Първото дърво води към вратата за излизане от рая; второто дърво води към вратата за влизане в рая. Като знаеш това, пази

се да не вкусиш от плодовете на забраненото дърво. Ако искаш да влезеш в рая, яж от плодовете на дървото на живота.

Какво представят любовта и омразата? — Любовта е врата, през която се отива при Бога. Омразата е врата, през която излизаш от Бога. От човека зависи, коя врата ще избере. Невъзможно е да минеш през вратата на дървото за познаване на доброто и злото и да отидеш при Бога. Както на земята се говори за две врати — входна и изходна, така и в човешкото сърце има две врати: входна и изходна. От едната врата се влиза, от другата се излиза. И в човека има две врати: за влизане и за излизане. Кое е по-хубаво: да разполагаш с две врати, или само с една? Значи, съществуват и два пътя: път на любовта и път на омразата; път на доброто и път на злото.

Казано е в Писанието: „Който не носи Христовия Дух в себе си, не е Негов.“ Значи, дето е Духът, там е Христос. Под „не е Негов“ разбираме, че няма мир и свобода, радост и веселие в себе си. Без Христовия Дух не можеш да имаш стремеж към възвишеното. Без Христовия Дух не можеш да имаш никакви блага. Някой мисли, че като повярва в Христа, ще придобие всичко. Не е така. Вярата ви трябва да бъде непрерывна и всеки момент да се увеличава. Ако вярата не расте и не се размножава, не дава плод, не е истинска. Някои вярващи се отчайват и пожелават да заминат за другия свят. Ако с тази вяра

отидат в другия свят, и там няма да бъдат добре. Вратата е необходима и за този, и за онзи свят.

Една гарга се разговаряла с малките си, изказвала недоволството си от тях, че постоянно цапали гнездото. Те ѝ казали: Мамо, премести ни в друго, чисто гнездо. — Ще вземете ли със себе си своите задничета? — Ще ги вземем. — Тогава няма смисъл да се местим, защото и новото гнездо ще изцапате. Казвам: Ако не можете да живеете добре на този свят, в другия съвсем не ще можете. Физическият свят е врата за Божествения. Ако в този свят не можеш да влезеш при Бога, в онзи свят съвсем не можеш да влезеш. Там има само една врата — за излизане. Щом си дошъл в този свят, ще използваш вратата за влизане при Бога. Някога чувствуваш, че излизаш някъде. Това се дължи на греха, който си направил. Значи, ти носиш последствията на греха. Докато се мъчиш и страдаш, ти правиш усилия да влезеш през вратата, която води към Бога. Вратата е затворена, докато не си страдал; щом страдаш, вратата вече се отваря. Всеки сам трябва да отвори тази врата. Затова е казано, че вратата към Бога е тясна. Малцина могат да отворят тази врата и да влезат в тесния път. Повечето хора вървят по широкия път. Онези, които излизат от Божествения свят, са повече, отколкото ония, които възлизат към него. Хиляди души слизат отгоре, а малко възлизат нагоре.

Казано е: „Да се не смуцава сърцето ви.“ Въпреки това, вие се смуцавате. — Защо? —

Защото не можете да възлезете нагоре. Мнозина идат от другия свят. Питате ги: Отде идете? — От онзи свят. Те идат на земята да ядат и пият. Някои казват: Не трябва да мислиш за Господа. — Това същество слиза отгоре да яде и пие. Това е в реда на нещата, такива са условията на физическия свят. Онзи, който се стреми към Бога, има друг идеал. Много естествено. Богатият не се безпокои за утрешния ден. Той има всичко на разположение. Той може да яде, каквото иска. Бедният се безпокои за утрешния ден. Следователно, ако се безпокоиш за живота си, ти си от сиромасите; ако не се безпокоиш, ти си от богатите. Който вярва в Бога и Го люби, той е богат; който не люби Бога, той е беден. Обаче, благословение е любовта да присътствува и в бедния, и в богатия. Тя осмисля и бедността, и богатството. Пазете се от сиромашията на безлюбието и от богатството на безлюбието. Когато любовта посети бедния, той става богат. Аз вярвам, че всички сте търсили Христа и сте Го намерили. Ако някой не Го е намерил, причината е в неговите мисли и желания. Те го спъват. Много майки и бащи са казвали: Искаме да тръгнем в Божествения път, но какво да правим с тези деца? Трябва да ги отгледаме, да ги наредим. След като изпълним задълженията си към тях, ще поемем тесния път. Не е лесно да се служи на Бога с деца. Често и вие казвате: Мислите и чувствата ни спъват. Трябва да се справим с тях. Като остареем, тогава ще служим на Бога.

Закон е: Ако на млади години не служиш, на стари години — никак.

Наскоро дохожда при мене един господин с особено предложение. Той ми каза: Всичкия си имот ще завеща на Братството, с условие, да живея между вас. Аз го изпитвам: Какво имаш? — Една къща и триста декара земя. — Можем да те приемем, но имаш ли някакви дългове? — Да, четиристотин хиляди лева. Имотът му струва двеста хиляди лева, а той има да дава четиристотин хиляди. Казах му: Оставям те настойник на твоя имот. Задръж го за себе си; не го подарявай още на Бога. Много от сегашните християни са като този човек. Отиват да проповядват Христовото учение и казват: Господи, ние искаме да Ти служим. Готови сме да Ти подарим имота си. — Да, имотът им струва 200,000, а те дължат 400, 000 лева. — Ние сме се посветили на Бога. — Според мене, дългът ви трябва да бъде 200 хиляди лева, а имотът — 400 хиляди. В Божественото има изобилие.

И тъй, да посветим на Бога онова, което имаме, а не онова, което нямаме. Бог не изисква от нас много. Той не иска душата ни. Той казва: „Сине мой, дай ми сърцето си.“ Единственото нещо, което Бог изисква от нас, е да посветим сърцето си в служене. Само така, той ще ни помогне. Всички противоречия произтичат от човешкото сърце. В него се крие злото. Следователно, сърцето може да се поправи само тогава, когато се посвети в служене на Бога.

Без любов то никога не може да се поправи. Любовта е съществено нещо за сърцето. Много естествено. Как ще поливаш градината си без вода? Как ще се развиват растенията без вода? В човешкото сърце нищо не може да расте без любов. Както водата възраства растенията, така и Божията Любов облива човешкото сърце, за да може вложеното в него да израсте и да даде своите плодове. Желая ви, да имате в сърцата си по един лъч от Божията любов, за да израснат всички хубави неща.

Плътта заробва, а духът освобождава. Ако си поробен, ти си в плътта; ако си свободен, ти си в духа. Казано е: „Любовта е плод на Духа.“ Щастието на човека се крие във вътрешната връзка на човека с Бога. Тази връзка е Любовта. Който се свърже с Любовта, той ще намери паша. Апостол Павел казва: „И най-големите страдания не могат да се сравнят с благата, които приема онзи, който е влязъл в Божия път.“ Сега и на вас казвам: Не се колебайте, но работете върху себе си, за да влезете в този път. Някой влезе в пътя и започва да се колебае, дали е време за това: млад е още, може да си поживее. Не се колебай, влязъл си точно навреме. Върви напред, не гледай на света. Всяко отклонение от пътя носи страдания, сътресения. Казва се в Писанието: „Който хваща ралото и се обръща назад, не е достоен за него.“ Ако влезеш в закона на Любовта и се обръщаш назад, ти губиш силата, която си придобил. Не мисли, че,

като влезеш в Божествения свят, ще се лишиш от благата на живота. Не само че нищо няма да изгубиш, но двойно ще придобиеш. Всичко ще ви се даде в двоен размер. Ако е въпрос за страдания, за глад и лишения, всичко това е достойние на човешкия порядък. Опитайте Божественото и вижте, какво носи то. Казано е в Писанието, че преди да поискате нещо от Бога, ще ви се даде. — Кога? — Когато влезете в закона на Любовта. Ако сте влезли в Любовта и нищо не сте придобили, има нещо във вас, което ви недостига. Не сте влезли през вратата на доброто. То води към Любовта, която носи всичкото изобилие — изобилие за сърцето, изобилие за ума, изобилие за душата.

Казвам: Вървете в пътя на Любовта и не се обръщайте назад, както направи Лотовата жена. И тогава, ако искаш да проповядваш на човека, кажи му: Тръгни с мене, ако искаш да намериш щастieto. Там, дето аз вървя, има всичко на разположение. — Докажи това! — Нищо не доказвам. Аз вървя, тръгни и ти с мене. — Друг път не съм дохождал. — Тръгни с мене, и не се колебай. Проповядвайте и вие така: Елате с нас! — Ами ако се излъжем? — Вие сте отдавна излъгани. Кой от вас е доволен от живота си? Кой от вас е доволен от своята къща? Кой от вас е доволен от това, което има? Влезте в Божествения свят, дето всичко е направено от злато. Ако влезете в този свят, ще можете да платите дълговете на България.

Помнете: Когато любовта влезе в човешкото сърце, светът придобива друг изглед. Всичко ви е приятно: Свободно дишате, сладко ядете, спокойно спите, с радост работите. Каквото изкуство имате, всичко прилагате с любов.

Мнозина идват при мене да се оплакват, че този, онзи не постъпвали добре. Вие търсите правото там, дето не е. Правото е в любовта. Кажете на жена си: Ела с мене! Дето отивам аз, там ще бъдеш и ти. А сега, единият отива нагоре, а другият — надолу. Единият слиза на земята, другият възлиза нагоре. Какъв живот може да има между тези двама? Жената казва: Захласнал се е мъжът ми. По цели дни мисли за Господа, оставил децата си гладни. Мъжът казва: Много светска е моята жена. За Бога не мисли, само земни работи я занимават. И двамата се оплакват, но са добри хора. Объркали са пътя си. Жената да си върви в света, а мъжът да се държи за Бога. — Тогава да се разведем. — Вие и така сте разведени. Светският да се ожени за светска жена, а духовният да върви с духовните. И женитбата е добро, но ние се нуждаем от въже: Мъжът към Бога, а жената към света. Ще опнем въжето и ще простираме на него дрехи.

Кое е същественото сега? — Че противоречието произтича от човешкия порядък, от човешкото разбиране. Благото, богатството произтича от Божествения порядък, от Духа, Който носи новото в света. Дръжте се в Христовия

Дух, и не се обръщайте назад. — Какво да правим? — Елате с мене, и вървете напред!

Христос е човекът на изобилната сила.

Христос е човекът на изобилната вяра.

Христос е човекът на изобилната любов.

..

Б. Утринно Слово от Учителя, държано на 31 октомври, 1937 г. София. — Изгрев.

Трите свята

Размишление.

Ще прочета I. послание към Коринтяните. В човешкия живот има две реалности: външна, която предпазва нещата, и вътрешна, която крепи. В проповедите си някои подържат само външната реалност. Те искат да бъдат предпазливи и не обръщат внимание на вътрешната реалност, която крепи и въздига, т. е. усъвършенствува човека. Мнозина говорят за Бога, като външна реалност, която е създала външния свят. Ако не се говори за външната реалност, не бихте имали никакво понятие за Бога. Някой говори за Бога, а се кара с хората. Това е, защото той има само външна представа за Бога. Затова, някога той казва, че Бог съществува, а друг път — че не съществува. Той говори и за любовта, като външна проява. Затова, любовта не е дълбоко в сърцето му. Говори за вярата, но познава само външната вяра; говори за надеждата, но и нея не познава; говори за музиката, но и нея не разбира. Много неща могат да се кажат за музиката, но малко са ония, които я разбират.

Музиката се изявява в три свята: в идеалния, реалния и материалния. Идеалната му-

зика излиза от Божествения свят. В нея няма никакви дисонанси. В реалната музика има само един дисонанс, а в материалната музика има 50 дисонанса. Оттук вадя заключението: в идеалния живот няма никакви погрешки; в реалния живот има само една погрешка, а в материалния — 50 погрешки. И хората се делят на идеалисти, реалисти и материалисти. Ако в едно общество намеря 50 погрешки, казвам: Това са хора от материалния порядък. Ако намеря една погрешка, казвам, че това са хора от реалния порядък. Ако не намеря нито една погрешка, това са хора от идеалния порядък. — Не може ли без погрешки? — Това зависи от порядъка, в който живеете.

Имате ли представа, какво значи свят без погрешки? Ако мислите, че не грешите, а в сърцето ви се явява желание да обсебите нещо от своя ближен, вие сте в материалния свят. Срещаш едно добро, умно дете и си казваш: Това дете да е мое! Ето една погрешка. — Нали сме от Бога родени, защо грешим? — От Бога сте родени, а сте Го забравили и служите на хората. — Как е възможно това? — Роден си от Бога, ако имаш високо съзнание за своето предназначение. Служиш на Бога от страх. Убеждение ли е това? Страхът произлиза от материалния порядък. Страхуваш се, че ще умреш от глад. Ако ти е определено да умреш, ще умреш. — Е, да умра, да се освободя поне от мъчнотиите. — Чудно нещо, ще се освободиш чрез смъртта! Смъртта по-скоро

заробва, отколкото да освобождава. Тя е господар, който не дава никаква свобода на слугата си. В смъртта те очаква работа. Защо трябва да се родиш, ако станеш слуга на смъртта? Има смисъл да се родиш и да служиш на живота.

Казано е: „От смърт в живот.“ Значи, като умреш, да напуснеш господаря на смъртта и да отидеш при господаря на живота. Който мисли зло, той е в смъртта. Безверникът е също в смъртта. Казваш за един брат, че правел много погрешки. Щом виждаш това, ти пръв трябва да го изправиш. — Еди-кой си направил много дългове. — Той е твой брат, изплати му дълговете! — Това не е моя работа. Значи, ти си в материалния свят, дето всеки се грижи за себе си. В реалния свят човек се грижи наполовина за себе си и наполовина за другите. А в идеалния свят той се грижи само за другите. Докато си в материалния свят, не можеш да придобиеш големи знания. В това отношение, ти си като охлюва, който ту изнася рогчетата си навън, ту ги прибира в черупката си. — Ние сме много напреднали. — Като охлюва: само влизаш и излизаш от черупката и си въобразяваш, че си нещо особено. Влизаш в черквата и скоро излизаш от нея. Това е черквата на охлюва. Ще кажете, че ви обиждам. Това не е обидно. Аз изнасям факти от материалния свят. Ако мислите, че от материалния порядък може да разберете реалния и идеалния, вие се заблуждавате. Казвате: Тогава, какво сме пости-

гнали? — Ще благодарите и за най-малката придобивка. Имаш къща, ще благодариш за нея, защото може да останеш и без къща. Все е по-добре, да има охлювът къщичка, отколкото да няма. Добре е, отвреме - навреме, охлювът да си показва рогата, защото на тях са поставени неговите очи, и при най-слабото докосване, той свива рогчетата си. Какво може да направи охлювът? Може ли да свири на пиано или на цигулка? Може ли да чете и пише? Може ли да тъче? Реч може ли да държи? — Нищо не може да направи. Охлювът знае само едно нещо: да извади рогчетата си, да се нахрани и да се прибере в черупката си. Ще кажете, че Бог създал света. Той направил всичко. Казвам: Бог направи идеалния свят, природата направи реалния свят, а човек направи материалния свят. Значи, три фактора играят роля при създаването на света: Бог, природата и човекът.

И тъй, човекът е ученик на земята. В процеса на развитието си, той същевременно създава. Той е направил един свят, който прилича на него. За да живееш добре в материалния свят, ти трябва да бъдеш много умен. Мъчно се живее в материалния свят. Хората са толкова сгъстени, толкова близо един до друг, че, без да искат, си създават мъчнотии. Те трябва да се разширят, да имат по-широк простор. Всеки иска от ближния си да бъде като него, да мисли, чувствава и постъпва като него. Ако бъде така, той сам ще се натъкне на убийствено еднообразие. Ако влезеш между учени,

те ще искат да бъдеш като тях, да ги разбираш; ако влезеш между военни, те ще искат да бъдеш като тях; ако влезеш между музиканти, и те ще искат да бъдеш като тях, да знаеш да свириш. Така е в материалния свят. Тази е причината за противоречията в този свят. Днес материалното е взело надмощие над духовното. — Как можем да се освободим от влиянието на материята? — Като работите върху себе си. — Страх ни е да не се отклоним от пътя си. — Ще работите, да се освободите от страха. Докато страхът е ваш господар, вие сте още в материалния свят. Щеш - не щеш, ти ще правиш това, което страхът ти диктува.

И тъй, материалният свят се управлява от стомаха; реалният свят се управлява от дробовете, а идеалният или Божественият свят се управлява от главата. Материалният и идеалният свят са граници. Между тях има известна връзка. Ето защо, материалният свят може да се оправи само чрез идеалния, а идеалният може да се познае само чрез материалния. Който не е живял в материалния свят, никога не може да познае идеалния. Значи, материалният свят е отражение на идеалния. И обратно: Който не е живял в идеалния свят, не може да разбере материалния. Щом разбираш идеалния свят, ти си бил в материалния. — Защо трябва да слиза човек в материалния свят? — За да разбере идеалния, т. е. Божествения свят. — Защо трябва да поддържа идеалния свят? — За да разберете материалния свят.

Следователно, невъзможно е да разберете материалния свят от самия него. За да го разберете, трябва да имате отношение към идеалния свят. С други думи казано: Трябва да имате връзка с Бога. Хората са дошли на земята с единствената цел, да разберат идеалния свят, да познаят Бога и себе си, да научат, защо е създаден човекът. Той е крайното творение на Бога, затова трябва да стане първо, служител на своя Творец, а после, на своя ближен и на себе си. Ако човек не мине през школата на материалния свят, никога няма да знае, как да служи на Бога. Как трябва да служите на Бога? — Като станем идеалисти. — Съгласен съм, на думи лесно ставаш, какъвто искаш. Така е в идеалния свят, там всичко се постига изведнъж. Кажеш, че си гладен, и веднага се нахранваш; кажеш, че си жаден, веднага задоволяваш жаждата си; кажеш, че искаш да станеш учен, веднага ставаш учен. Обаче, в материалния свят нещата не стават лесно. — Защо? — Защото в този свят всичко се движи много бавно. Една бубулечица, за да измине един километър път, нужни ѝ са стотици години. В идеалния свят всичко се движи с шеметна бързина. Достатъчно е само да помислиш нещо, за да си го постигнал. Материалният свят работи с големи величини, с вечности. За да научиш, какво е човекът, какво е животът, нужни са вечности. Много ще живееш, много ще учиш и малко ще разбереш.

Питате: Верно ли е всичко това? — Ако не вярвате, може да го проверите. От материално гледище мъчно може да го проверите. Например, казвам, че човек лесно може да се подмлади. — Как? — Както се подмладява гайдата, така се подмладява и човек. Взимам една свита, сбръчкана гайда, вкарвам в нея въздух, и тя веднага се надува и започва да свири. Кожата ѝ се опъва, и тя става млада, угледна. Ще кажете, че въздухът я направи млада. — Да, въздухът. Каквото е въздухът за гайдата, такова нещо е мисълта за човека. Мисли право, и ще се подмладиш. Материалният свят е място на вечни промени. Затова, именно, човек греши. Като живее в тези промени, той има условия да се подмладява, но трябва да знае законите на подмладяването. Материалният свят се характеризира с вечните промени, реалният свят — с постоянното растене, а идеалният — с вечното подмладяване. Идеалния свят наричат още свят на вечно зазоряване, вечно възраждане. Аз го наричам вечно подмладяване, вечна обнова, новораждане. Това е изразил Христос в стиха: „Ако се не родите изново.“ Да се новородиш, това значи, да влезеш във вечния порядък на нещата. Да мислиш, че под „новораждане“ се разбира, да се родиш веднъж на земята, това е неразбиране. Новораждането подразбира раждане по дух. И в Стария завет е казано: „Които чакат Господа, тяхната сила ще се обнови.“ Това подразбира вечното подмладяване. В Стария завет тази идея е изка-

зана неясно, но Христос я изнесъл ясно: „Ако се не роди човек изново, не може да влезе в Царството Божие.“

Питам: Какво трябва да правите, като сте дошли на земята? — Според мене, трябва да се учите да намалявате дисонансите. Казваш, че хората не те обичат. Това е дисонанс в твоя живот. Защо трябва да те обичат? Първо ти трябва да си обичал, и тогава хората да те обичат. Не можеш да жънеш там, дето не си сял. — Защо трябва да обичаме? — За да имате кредит. Онези, които ви обичат в материалния свят, те ще ви кредитират в бъдеще. Докато сте на земята, ще работите, за да си подобрите условията в идеалния свят. Ако нямаш нито един кредитор от земята, в идеалния свят ще бъдеш сам. Като знаеш това, не се оплаквай, че никой не те обича, но, докато си още на земята, ти обичай хората. Първо, ще обикнеш един човек; после, втори, трети и т. н. Така ще разширяваш кръга на своето сърце, да включиш, колкото може повече хора. — Може ли да обичаш всички хора? — Това е велика идея. От материално гледище, това е непостижимо. Тази идея може да се реализира само в идеалния свят. Докато си в материалния свят, ти обичаш половината човечество, а другата половина не обичаш. Любовта се уравновесява с омразата и, всъщност, за тебе нищо не остава. Като влезеш в реалния свят, ти обичаш всички, с изключение на един. Щом влезеш

в идеалния свят, всички обичаш. Там няма никакво изключение.

Какво представя религията? — Връзка на човешката душа с Бога. Без тази връзка не можеш да разрешиш нито едно противоречие. Тя е необходима за разрешаване на всички противоречия. Ако не си свързан с Бога, ще се натъкваш на големи мъчности. Кой ще ти помогне, когато умираш? Ако не обичаш никого, ти ще се намериш сам, изоставен от всички. Засега, вие сте под покровителство, не се страхувайте, но един ден смъртта ще похлопа на вратата ви и ще каже: — Хайде! Тя е в положението на изследовател, който се вслушва тук - там, да открие онези, които не обичат Бога. Щом ги намери, тя знае вече, как да постъпи с тях. Като намери онзи, който не обича Бога, тя казва: Понеже никой не те обича, аз ще те обикна. Хваща го, както акулата — своята жертва. Като влезеш в стомаха на акулата, какво ще кажеш? — Ще роптаеш против Господа, против съдбата си. Какъв отговор ще получиш? — Като отговора на пророк Иона. Той се отказва да отиде да проповядва в Ниневия, понеже знаел, че Бог е милостив и ще отмени наказанието. Затова, той напусна Ниневия и замина с кораб за Испания. Обаче, Бог му даде добър урок. Като прекара три деня в утробата на смъртта, Ион разбра, че няма по-добро от това, да бъдеш при Бога. Ако при Бога е лошо, при смъртта е хиляди пъти по-лошо. Днес и вие сте в положението на Иона и се оплак-

вате от страданията си. Има нещо по-лошо от вашето положение. Сега вие носите заблужденията на хиляди векове; вие носите натрапените мисли на много философи, поети, проповедници. Какво ли не носите със себе си! Същевременно, вие носите свои мисли и желания от векове.

Днес трябва да правите геологически изследвания върху себе си, за да видите, де сте и какво носите. Ето, виждате, някой човек греши и не знаете, как да му помогнете. Защо? — Защото и себе си не познавате. Един ден Настрадаин ходжа се качил на къщата си да я покрива. По невнимание, той се подхлъзнал и паднал. Така силно навехнал крака си, че трябвало с тояга да се подпира. Срещнал го един познат и го попитал: — Защо куца, ходжа? — Качих се да покривам къщата и паднах. — Как така, толкова умен човек, не можа ли да се предпазиш? Срещнали го втори, трети, четвърти и все го питали, защо куца, как паднал и пр. Като разправял на всички подробно, най-после той запитал: — Не се ли намери поне един между вас, който да е паднал?

Питат някого: Защо сгреши? Защо си гладен? — С питане въпросите не се разрешават. Този човек е гладен; не питай, защо е гладен, а го нахрани. Друг не работи. Не питай, защо не работи, но му създай работа. Дай му две празни стомни в ръка, поне вода да донесе. В това отношение, аз мога да създам работа на кого и да е от вас. Ще ви дам две стомни и

ще ви пратя на извора, да донесете чиста вода. За всяка стомна ще ви дам по 5 лева. — Ами после? — Ще ви препоръчам на един мой приятел, и на него да донесете вода. Той ще ви препоръча на трети. Като донесете на пет души по две стомни вода, ще получите 50 лева. — Ами на другия ден? — На другия ден ще ви намеря друга работа. Ще ви науча една хубава песен и ще ви пратя да я изпеете на десет души. Всеки ще ви даде по десет лева. Десет души по десет лева, сто сто лева. На третия ден пак ще дойдете при мене. Ще ви науча да рисувате. За всяка картина ще получите по 20 лева. За десет картини — 200 лева.

И тъй, силата на човека се заключава във вярата му в Божествения порядък. Защо Бог се отдалечава от нас? — За да ни даде възможност да приложим Божествените закони. Докато е близо до нас, ние няма да направим нищо. Външно Той се отдалечава от нас, за да не ни смуцава, а вътрешно влиза в нас и ни насърчава. Като знаете това, не се страхувайте, нито се обезсърчавайте. Бог не може да ви изостави. Докато е при майка си, детето не се учи. Цял ден то обикаля около нея, държи се за полата ѝ, не мисли за нищо. Щом замине майката, детето започва да плаче и да се вайка, че не може без нея. Казвам на детето: Не плачи, но започни да учиш, да рисуаш и свириш. Един ден, като се върне майката, то трябва да я зарадва, да ѝ каже, какво е научило. Колкото

повече неща е научило, толкова по-добре е разбрало смисъла на живота.

Време е вече да давате отчет на Господа за работата, която сте извършили. Някой ще каже на Господа, че е свирил на цигулка поне по един час на ден. Дали е свирил добре, или не, това не е важно, той сам не може да си каже. Бог ще пита другите, които са го слушали. Всеки трябва да каже истината, както е. Ако Бог не ви пита, вие ще кажете, че този човек не свири добре, не сте доволни от него. Обаче, запита ли ви Бог за същото, ще кажете, че свири много хубаво. Не сте готови да кажете истината. Защо не кажете и на Бога това, което сами говорите? Защо всички не се съберат заедно и да изнесат по една добра чърта за всеки човек? Това изисква идеалният свят от вас. Това желая и аз. То е за добро. Следователно, като отивате при Господа, не се оплаквайте от живота си. Той се вслушва в оплакванията ви, но по-добре, не се оплаквайте от нищо.

Някой се оплаква от брата си, че го измъчвал много. Има право да се оплаче, свободен е, но не е ли по-добре да каже: Господи, имам един добър брат, много неща научих от него. Да, наистина, си научил много неща. В Божествения порядък е предвидено, тъкмо този човек да ти е брат, да те научи на нещо. Той е пратен на земята да те учи. Никой няма право да се оплаква от Божествения порядък. Защо се оплакваш от брата си? Две причини има

за това: или той е дошъл много близо до тебе, или ти си дошъл много близо до него. Така разсъждавам аз. Следователно, когато някой човек ми е неприятен, гледам да заста на таква разстояние от него, че нито той да е близо до мене, нито аз до него. Ако той се е приближил много до мене, казвам си: Чакай да се отдалеча малко, за да не ме смущава, нито аз да го смущавам. Ако с един и същ човек имаш всеки ден вземане-даване, ти непременно ще се отегчиш от него. Ти се приближаваш много до някой човек, а след това изискваш от него да бъде светия. Това е невъзможно. Ти светия ли си? — Не съм. — Тогава, как изискваш от него да бъде светия? Който е светия, той има право да изисква от другите светийство; който е далеч от светийството, няма право да изисква от другите да бъдат светии. Мнозина казват: Ако един от нас стане светия, за останалите е лесно. Ние ще се хванем за дрехата му, и той ще ни изтегли от ада.

Сега, аз искам да обърна вниманието ви към материалния свят, да го изучавате. — Защо? — Като живеете разумно в материалния свят, ще разберете правилно Божествения свят. Материалният свят е опитна школа, да се види, до каква степен на развитие е дошъл човек. Когато искат да опитат една душа, доколко е разбрала Божествения свят, пращат я на земята, т. е. на физическия свят. Ако човек се справи с условията на материалния свят, това показва, че той е разбрал Божествения свят. — Какво

да правим с противоречията? — Ще ги разрешавате. Няма противоречие на земята, което да е неразрешимо. Има противоречия, които с години не могат да се разрешат. — Защо? — Защото човек не е намерил начин, как да се справя с тях. Развитието на човека зависи, именно, от неговото разбиране за Божествения свят. От разбирането на Божествения свят зависи, доколко ще се използват условията на материалния свят. Ако в материалния свят не живееш добре, и в реалния няма да живееш добре; ако в реалния не живеш добре, и в Божествения не може да живееш добре. Значи, първо, ще се справиш с материалния свят; после, с реалния и след това с — идеалния.

Помнете: Вие сте дошли на земята в опитна школа. Сега ви изпитват. Какво ще направите, ако в дома ви влезе човек и ви открадне хиляда лева? Ако умееш да готвиш, стани готвач. Крадецът обича да си хапва добре. Все ще дойде някога в твоята гостилница. Като знаеш това, ще приготвиш един ден ядене специално за него. Така ще сготвиш, че като се нахрани, да се разстрои стомахът му. Щом започне да се превива от болки, ти ще приложиш другото си изкуство, ще го лекуваш. Доволен от тебе, като лекар, той ще ти плати добре. Ето начинът, по който ще си вземеш хилядата лева. Като го излекуваш, ще го питаш: Познаваш ли, кой съм? — Не те познавам. — Аз съм онзи, когото ти обра. Взе ми хиляда лева. За да ти дам добър урок, аз станах готвач, дадох

ти такова ядене, което разстрои стомаха ти. После те излекувах. Сега ти давам хиляда лева, да не обираш хората. Така природата възпитава хората. Аз няма да постъпя така, но казвам, по какъв начин човек се възпитава. Това е приказка. Знаете, че в приказките всичко става лесно. В действителност, не става лесно. Аз съм музикант, няма да постъпя така. — Защо? — Всякога мога да спечеля хиляда лева, и то много лесно. Искam да кажа, че грешките не се изправят лесно. Трябва да бъдете изправни в отношенията си. Аз ви показах, как можете да изправите отношенията си, че да станете приятели на хората. Вместо да ходиш тук-там, да разправяш за крадеца, че те обрал, че е лош човек, нахрани го и, като заболее, излекувай го. Така ще станете добри приятели.

Какво значи да говориш лошо за човека? — Това е все едно, да готвиш ядене, което да разстрои стомаха му. Лошите думи, казани по адрес на човека, са лошото ядене, което му поднасяш. Можеш да говориш лошо за някого, но ако си готов да го лекуваш. Щом заболее, иди веднага да го лекуваш. Като оздравее, питай го, защо е заболял. Ако не знае причината, кажи му: Едно време ти обра един човек. Втори път не прави същата грешка.

Велика наука е да знаеш, как да изправяш грешките на хората. Без любов тя не може да се приложи. Любовта е Божествен закон. Като я прилагаш, ще започваш от най-малкото. Срещаш едного, който казва, че не може

да пее. Не казвай, че този човек не може да пее, но се запитай: Аз пея ли по-добре от него? Като се сравниш мислено с него, той се насърчава и започва да пее по-добре. Не бързай да си даваш мнение. Мнозина си дават мнението, без да са добри певци. Питам: Вие как ще изпеем тази песен? — Ще я изпеем. — Ще я изпсете, но не може да я изпеем.

Лесно се дават съвети, как да изправиш грешката си, но опитай се да я изправиш. Аз правя това музикално. Музиката има свои линии. Ако линиите не са правилни, и тоновете няма да бъдат правилни. Щом забележиш това, изправи линията. Тя може да бъде по-широка, по-голяма, по-плътна, по-изразителна. Ако искаш музикално да изразиш едно широко чувство, ще пееш по-бавно, по-плавно. Как ще представите музикално бурята или валежът на снега? Ще кажете, че грешките музикално лесно се изправят. — Колкото е лесно, толкова е и мъчно. Това зависи от човека. Който си служи с музиката, може в един момент да превърне неразположението си в разположение. Трябва да знае, с какъв тон да си послужи. Имаш нужда от 50 лв. Изпей три тона, както трябва, и парите ще дойдат. — Ти можеш ли да направиш това? — Щом го казвам, мога и да го направя. Това е като запалването на клечка кибрит. Щом я драгнеш, тя се запалва. Само едно трябва да се пази — да не се намокри кутията. Ако кутията е суха, и децата могат да запалят клечка кибрит. Същият закон действа и в музиката.

Драснеш клечката, тонът излиза. Някога дра-
снеш една, втора, трета клечка, нищо не изли-
за. Казваш: Нямам вдъхновение, не мога да
свирия. — Кутията ти е влажна. Ако е суха, до-
статочно е само един път да драснеш, и огъ-
нят веднага ще се запали.

И тъй, ако си неразположен, това показва,
че кутията ти е влажна. Щом се изсуши, ти
си вече разположен. Драснеш една клечка, и
огънят се запалва. Ако клечките не се палят,
вярата ти е слаба. Щом се палят, вярата ти е
силна. Това се отнася и до музиката в идеал-
ния свят. Там няма нито едно изключение. Ако
в музиката има много изключения, тя е мате-
риална; ако има само едно изключение, тя е
реална; ако няма нито едно изключение, тя е
идеална или Божествена. На земята тази му-
зика още не може да се приложи. Затова му-
зикантите турят паузи. Те са изключения в
музиката. Имаме цяла пауза, половина, четвър-
тина, осмина, шестнадесетина и др. Както в му-
зиката се допускат дисонанси, така и в живота
се допускат грешки. За умния те са в реда на
нещата. Глупавият се спъва от тях. За учения
грешките и дисонансите са привилегия. Той
има с какво да се занимава. Значи, мъчнотиите
не са нищо друго, освен изключения и дисо-
нанси във вашия живот. В музикално отноше-
ние, те са паузи. Оплакваш се, че нямаш пари.
— Радвай се, че нямаш пари. защото ще уси-
лиш вярата в себе си. Докато имаше пари, ти
вярваше в тях. Щом ги изгуби, започна да вяр-

ваш на себе си и на Бога. Като вярваш на Бога, ще вярваш и на себе си.

Казвам: Вие сте дошли до положение да опитате себе си, да опитате и Божествения свят. Изкуство е, и когато се оправят вашите работи, и когато не се оправят, да не става никаква промяна във вас. Ще дойдат ограничения в света, но духовният свят знае, защо идат. Той си има своите съображения. Някога искате нещо, но то не ви се дава. — Защо? — И за това си има причини. Две моми се влюбват в един момък, и двете искат да се оженят за него, и двете са подали молба до Господа. На коя от двете да го даде Той? Значи, и двете моми имат едно и също желание. Бог отговаря на молбата им: Добре е, че и двете обичат този момък, но не е право да искате и двете да се ожените за него. Това е едно от непостижимите желания. Момъкът е мое дете. Аз искам да дойде той при мене. Какво става? Бог взима момъка при себе си, т. е. на онзи свят. Момите не могат без него и след време, и те отиват на онзи свят. Там се срещат и тримата, но вече като братя и сестри. Те разбират, че, като братя и сестри, могат всички да се обичат еднакво. На земята, обаче, не е така; не е позволено две моми да обичат един момък, и двете да искат да се оженят за него.

Като четете Библията и Евангелието, казват: Исаия казал така. — Да, но Исаия имал големи опитности. — Данаил казал така. — И Данаил минал през големи опитности. Били ли

сте в рова между лъвовете, да знаете, какво е то? Така казал апостол Павел. — Опитвали ли сте тоягите върху гърба си? На Павла удариха три пъти по 39 тояги, след което той казал: „Братя, с големи страдания ще влезем в Царството Божие. И вие ще минете през страдания. И какви ли не страдания! Как приеха Христа на земята? Цял полк римски войници Го биха, плюха, плескаха Му плесници, подиграваха се с Него, докато най-после Го разпнаха. Какво е било състоянието на Христа, Той си знае. Христос разбра, че не се живее лесно на земята. Днес хората Го викат втори път да дойде, но Той не дохожда. Религиозните викат към Христа, искат да дойде между тях, но Той им отговаря: Втори път не се излагам на такова поругание. Не е лесно да се гаврят хората с тебе! — Ще се претърпи. — Да, веднъж ще претърпиш, но дойдеш ли втори път до същото положение, ще кажеш: Не искам пак да влизам в този порядък. Днес Христос ни учи, как можем да се освободим от дисонансите на физическия свят. Той казва: Единствената сила, която може да ни освободи от дисонансите, е Любовта.

Питате: Какво можем да направим ние? — Не е въпрос, какво можете и какво не можете да направите. Важно е, какво можете да направите във всеки даден момент. Първото, което можете да направите, е да подържате добро мнение за всекиго. Не е въпрос да казвате, че този или онзи не живеят добре. Щом

е така, кажете вие, как трябва да живеяг. Всеки живее според разбирането си. Препоръчвам ви, като ставате сутрин от сън, да казвате: Господи, научи ни да мислим за нашите братя и сестри, както Ти мислиш за тях. Ако не мислите добре за ближните си, изключенията в живота ви ще бъдат много. Да мислиш добре за хората, това значи, да бъдеш силен. Сега Бог ни защитава отвън, а тогава ще ни защитава отвътре. Някой страда, а ти казваш: Нека страда, така трябва да бъде. — Не, ще дойде ден, когато и ти ще страдаш. Ти говориш така, защото не си страдал. Външните страдания не ползват човека, ако той не дойде до вътрешното разбиране на живота. Всяко страдание трябва да се осмисли. Стремете се към разбирането, което Бог има. Каго ти дойде едно страдание, знай, че такава е Божията воля. Страдаш, за да намериш една своя погрешка.

Преди няколко дни се връщахме от екскурзия. Две сестри посрещат брата си и му казват: Братко, влез оттук. По невнимание, те турили един стол на прага и забравили да отворят лампага. Като влиза братът, спъва се в стола и пада на площадката. Той си казал: Благодаря Ти, Господи, че не си ударих главата, щях да свърша. — Не канете никого в тъмна стая. Предварително запалете свещта или лампата, да видят, къде влизат. Ако нямате светлина, водете го за ръка.

Няма по-велико нещо от това, да мислите правилно. Силата на човека е в мисленето. Ко-

гато говорят лошо за тебе, изслушай ги и благодари на Бога и за това. Кажй си: Господи, научи ме да мисля добре за хората; научи ме да чувствавам добре; научи ме и да постъпвам добре. Не питай, защо хората говорят зле за тебе. Това е дисонанс, погрешка в живота.

Апостол Павел казва: „Ако говоря с човечески и ангелски езици, а любов нямам, ще съм мед, що звънти или кимвал, що дрънка. Любовта дълготърпи, благосклонна е...“ Идеалният свят трябва да бъде мярка за вас. От реалния свят да вземете образец, а материалният свят да бъде поле за работа. Докато сте на физическия свят, не желайте да умирате и да бягате от земята. Къде ще отидете? — Пак тук ще останете. Докато не разрешите противоречията в живота си, докато не станете господари на своите мисли, чувства и постъпки, не можете да влезете във възвишения свят. Ще кажете, че Христос е страдал. — Да, Той е страдал, но вие не искате да страдате. Не искате и да умирате, но ето и Христос умря, без да иска. След известна борба в себе си, Той каза: „В Твоите ръце, Господи, предавам духа си.“ Понеже постъпи правилно, Бог го възкреси. Дръжте и вие тази мисъл в себе си, та като умирате, да кажете: Господи, помогни ни да оживеем и да възкръснем. Турете в ума си мисълта, не да се продължи живота ви, но да влезете в новия живот. И моето желание е същото. Като умирате, не се молете да ви избавят от смъртта, но се молете да оживеете. Ни-

кога не казвай, че ще умреш, но кажи си, че ще живееш. Това означава стихът: „От смърт в живот.“ Това е новата религия.

Да оживеем. Да оправим обърканите си работи и да се въдвори Царството Божие на земята. С нашата работа да шосираме пътищата, че като дойде Царството Божие на земята, всеки да свърши работата, която му е определена. Внимавайте, да не сте кандидати за смъртта. Никаква кандидатура не се приема. Дойде ли смъртта при вас, и без да си давате кандидатурата, тя ще си свърши работата и ще си замине. Дайте си кандидатурата за живот.

От смърт в живот! От безлюбие в любов; от безверие във вяра; от зло към добро! Това е мисълта, която трябва да занимава умовете ви.

Христос е човекът на изобилната сила.

Христос е човекът на изобилната вяра.

Христос е човекът на изобилната любов.

х

6. Утринно Слово от Учителя, държано на 7 ноември, 1937 г. София. — Изгrev.

Първата песен

Размишление.

Ще прочета 7 глава от Евангелието на Матей.

„Не съдете, за да не бъдете съдени.“ (1 ст.). За да съдиш, трябва да се ръководиш от някакъв закон. Значи, ако се основаваш на закона, можеш да съдиш. Как ще съдиш без закон? С други думи казано: Може да съди само онзи, който има строго определена мярка за нещата. Всеки съди според своята мярка, но тя не е меродавна. Например, ти съдиш злото, произнасяш се за него, питаш се, защо Бог го е допуснал, а всъщност, не знаеш, какво е доброто и какво е злото. Вие познавате само последствията на доброто и злото. Казвате: Доброто е основа на живота, върху която може да се гради. Задава се въпросът: От злото ли излезе доброто, или от доброто излезе злото? Животът ли е излязъл от смъртта, или смъртта е излязла от живота? Казваме, че прекратяването на живота е смърт, а прекратяването на смъртта — живот.

Като ученици, не се занимавайте със злото. Например, казваш за някого, че е лош. Кажеш ли така, ти му причиняваш пакост. Лошите ми-

сли на човека не са нищо друго, освен гниещо вещество, което разнася миризмата си надалеч. Като учен човек, ти казваш, че неприятната миризма се дължи на процеса на смъртта. Наистина, всички мъртви неща миришат неприятно. Всяко нещо, което започва да мирише лошо, е предвестник на смъртта. Всяко неразположение и обезсърчение са предвестници на смъртта. Сиромашията, невежеството са също предвестници на смъртта. — Логично ли е това? — Логично е. Това е според логиката на природата. Тази логика наричаме разумност. Думата логика произлиза от гръцката „логос“ — слово. Значи, разумното слово е логика. Кавват за някого, че има желязна логика. Може ли логиката да бъде желязна? Логиката трябва да съдържа истината. Ако истината не е в нея, тя не е никаква логика. — Докажи това нещо. — Как, с думи ли? Как ще докажеш нещо, което не съществува, че съществува? И как ще докажеш, че това, което съществува, не съществува? Как ще докажеш, че стомната не е там, когато тя стои на мястото си? Или, как ще докажеш, че е на мястото си, когато я няма?

Сега искам да ви наведе на мисълта, че човек сам кове своето щастие и нещастие. Това зависи от неговите възгледи за живота. Има два възгледа за живота: Божествен и човешки. Първият възглед произтича от послушанието, от връзката на човека с Бога. На първия човек бе казано: „Ще ядеш от всички плодове в рая, само от едно дърво няма да ядеш — от дър-

вот за познаване на доброто и злото. Ако не ядеш от това дърво, ще бъдеш щастлив.“ Вторият възглед произлиза от непослушанието, от връзката на човека с втория учител. Той дойде при Ева и я запита: „Защо не ядете от това дърво?“ — Забранено ни е. — Криво сте разбрали Госнода. Ако ядете от неговите плодове ще станете като Бога. То съдържа всички възможности, каквито Бог има. Адам се раздвои натъкна се на противоречие, кой от двата възгледа е прав. Той искаше да примири и двата възгледа и си каза: Първият възглед опитах и останах жив. Ще опитам и втория възглед. Наистина, Адам опита и втория възглед, но не можа да се върне към първия възглед. Едно ще знаеш: След като си обичал лош човек, не можеш да обичаш добър. — Защо? — Веднъж оцапаш ризата си, колкото и да я переш, не може да стане чиста, както по-рано. Една грешка направена, тя е неизправима. После може да бъдеш внимателен, да не правиш други грешки, но първата е направена вече. Казваш: Искam да изправа мисълта си. — Това е невъзможно. Ти можеш после да разсъждаваш по друг начин, но кривата мисъл е крива, не се изправа. Нея можеш само да туриш настрана, да не ти пречи. Тя не е твое произведение. Тя е резултат на втория възглед. Тя е мисълта на втория учител, който казва: „В деня, в който ядеш от забраненото дърво, ще станеш като Бога.“ Но Бог казал на Адама, че ако яде от забраненото дърво, ще умре. Адам нямаше никаква

опитност. Той не знаеше, какво нещо е смърт, и си каза: Ще ям от забраненото дърво, да видя, ще стана ли като Бога.

Сегашният човек има вече опитностите на миналото. Какво му е нужно сега? Да работи като алхимик, да отделя чистото от нечистото. Искаш да обичаш някого. Това желание е добро, но трябва да знаеш, какво представя обичта. Не мисли, че като обикнеш някого, ще намериш любовта. Като обичаш, или ти внасяш любовта си в своя възлюбен, или той внася любовта си в тебе. В случая, ти или той представяте само една чаша, в която трябва да се налее съдържанието. Чашата е само временно условие, при което любовта се проявява като на екран. Какво печелиш от тази любов? Ако израсте в тебе, един ден ще спечелиш нещо, но ако не израсте, нищо не печелиш. Това е все едно, че си посял ябълчна семка в земята. Ако не я поливаш и разкопаваш, нищо няма да излезе. Ти посяваш тази семка с желание, един ден тя да израсте, да стане голямо дърво и да се ползуваш от неговите плодове. Казваш: Направих добро на човека, когото обичах. — Какво очакваш от това добро? Доброто прави ли се? Стомна се прави, но как се прави добро?

Грънчарят взима кал, омесва я и от нея прави грънци. От каква кал ще направиш добро? Да кажеш, че си направил добро, това е материален израз. Днес хората мислят материално. Ще кажеш, че си направил добро на ня-

кого, но той не го разбира и цени. Казваш, че слънцето изгрява и залязва, а, всъщност, нито изгрява, нито залязва. Като се върти земята около своята ос, създават се денят и нощта, поради което привидно слънцето изгрява и залязва. Това се дължи на шашармата на земята. Така казва турчинът. Буквата „ш“ показва, че дето има лъжа, тя всякога излиза на бял свят, не може да се скрие. Ако кажеш една дума, в която има буквата „ш“, каквото си казал, ще излезе пред света.

В древността един ученик отишъл при един адепт да се учи. Първото нещо, което видял в стаята на адепта, било: едно голямо шило, маска и тъпан. Той запитал учителя си: Защо ти е това шило? — Да бода с него хората. Този бодна, онзи бодна, и те се скарват. Като не знаят, кой ги боде, те се нападат едни други и се карат и бият. — Ами маската? — Който направи някакво престъпление, веднага туря маската на лицето си, да се скрие от закона. — Ами тъпанът? — запитал ученикът. — Когато някой човек сгреши нещо и се скрие под маската, аз бия тъпана, да чуят всички хора, че е направил нещо лошо. Така ученикът разбрал значението на шилото, на маската и на тъпана в живота.

И тъй, човек трябва да пречисти мислите и чувствата си, да придобие вътрешна чистота. Не можеш да бъдеш здрав и силен, нито да развиеш една добродетел в себе си, ако не си вътрешно чист. Чистотата е необходимост за

всички. Без чистота не се постига никакво знание. Нечистият всякога ще си остане невежа. — Защо страдаме? — Дето е нечистотата, там е страданието. Не можеш да бъдеш нечист, и да не страдаш. Всички възвишени същества живеят в абсолютна чистота. — Как да се освободим от страданията? — Чрез чистотата. Затова е казано: „Само чистите по сърце ще видят Бога.“ Казано е още: „Бъдете чисти!“ — Защо? — Чрез чистотата ще придобиете нужната светлина, за да не се спъвате в живота си.

Какъв е смисълът на сегашния ви живот? Ще кажете, че смисълът се крие в това, да видите и познаете Бога. Ако мислите, че можете да Го видите външно, това е неразбиране. Важно е да опитате любовта, която носи вечния живот. Значи, за да видиш Бога, трябва да придобиеш вечния живот, да излезеш от царството на смъртта и да влезеш в царството на живота. Казано е в Писанието: „Това е живот вечен, да познаем Тебе, Единнаго, Истиннаго Бога.“ Някога седа и размишлявам, защо хората не живеят добре. Ето, от две хиляди години се проповядва едно и също нещо. Практически, чрез правила, не може да живееш добре. Животът сам трябва да ни научи. — Отде произтича животът? — От Любовта. Единствената сила, която може да ни научи да живеем правилно, е Любовта. Божията Любов носи изобилие. Тя изключва всички противоречия; тя изключва всички обиди; тя изключва сиромаш-

шията, болестите, невежеството. Може ли да живееш в Божествената любов и да се обиждаш?

Докато живееш в Божията Любов, ти ще ходиш при хората, а не те при тебе. Първо ти ще обичаш хората, а после те ще те обичат. Ако живееш в човешката любов, хората ще дохождат при тебе. Следователно, ако чакаш хората да те обичат, ти живееш в човешката любов; ако живееш в Божествената любов, ти обичаш хората. Казваш, че сбичаш някого, а пък му туряш юлар на врата. Това е човешката любов. Отиваш при вола и на него туряш юлар. Защо му туряш юлар? — Искаш да впрегнеш вола да ти работи. Щом искаш да използваш някого, това показва, че ти липсва нещо. От какво се нуждае богатият? Той има всичко, но пак търси изобилието. Когато пожелае да даде на нуждаещия се, той чувствава доволство от постъпката си.

Сега аз говоря за онези, които искат да вървят в Божествения път. Които не са дошли дотам, те могат да следват човешкия ред. Досега са го следвали и пак ще го следват. И да ви се говори да следвате Божествения път, това не става само с казване. Или, да не живеете в човешката любов, а да следвате Божествената — и това не се постига чрез говорене. Човешката любов не изключва Божествената, и Божествената любов не изключва човешката. Защо създаде Бог човека, каква беше Неговата цел? — Бог създаде човека от изобилието

което имаше. Той искаше да бъде човек радостен и весел, както Бог се радва и весели. Обаче, човек не разбира тъй радостта и веселието, както Бог ги разбира. Защо не го разбира като Бога? — Защото му липсва нещо. Например, човек ходи на два крака, птицата хвърчи. Кое е по-хубаво: да ходиш с краката си, или да хвърчиш? Човек не може да хвърчи като птицата, защото му липсва нещо. Ако хвърка с ръцете си, птица ще стане. И птицата не може да ходи на два крака, като човека. В заключение, казвам: Макар и да липсва нещо на човека, за предпочитане е човек да бъдеш, а не птица. За предпочитане е ангел да бъдеш, а не човек.

„Не съдете, за да не бъдете съдени.“ Някога седиш и се запитваш, обичат ли те хората, или не те обичат. Значи, по особен начин ги съдиш. Съдиш хората, че не проявяват такава любов, каквато трябва. И тебе съдят за същото. Вие съдите хората, че имат особени възгледи, особени вярвания, които не можете да приемете. И те ви съдят, че вие не приемате техните възгледи. Кой е на правата страна? — Аз имам право да мисля. — Че кой няма право да мисли? Важно е, че мисълта не е ваша. Вие не създавате вашите мисли. Мисълта е подобна на парите, с които си служите. Както изваждаш и туряш в джоба си пари, така и мислите идат отнякъде и си отиват. Вие ли създадохте парите? — Държавата ги създаде, а вие се ползвате от тях. Ако ти отпечатиш една банк-

нота, държавата ще те държи отговорен за това. Тя те пита: Ти ли отпечати тази банкнота? Ако не можеш да се оправдаеш, ще намериш затвора. Както държавата съди човека за делата му, така и невидимият свят го съди. Светът е пълен с фалшиви мисли, желания и постъпки. Те са фалшиви, защото нямат никакво съдържание. Има един закон в природата, който хваща фалшивите мисли. Той пита човека: Отде взе тази мисъл?

Често хората си приписват грешки, които, всъщност, не заслужават внимание. Казваш: Сгрехих. — Какво направи? — Откраднах пари. — Как ги открадна? — Взех ги от касата на един банкер. — Ти ги взе от една каса и ги тури в друга. Премести ги от касата на банкера в своята каса. Грехът ти се заключава в това, че без позволение си взел пари от касата на банкера и си ги вложил в своята каса. Така постъпват мнозина. Някой казва: Дотегна ми да живея като праведен, да се моля по три пъти на ден. Искам да бъда свободен, да си поживея, както ми е угодно. Ето, ти направи вече един грях. Тази мисъл не е твоя, тя е на черната ложа. Ти взе тази мисъл без позволение и я внесе в своята глава. Като влезе в главата ти, тази мисъл започва да работи, и ти я приемаш като своя. Тъмната, мрачна мисъл е подобна на бомба. Ти внасяш бомбата в къщата си и мислиш, че си в безопасност. Не, къщата ти, в един момент ще хвъркне във въздуха. Онези, които са направили бомбата, ще

бутнат запалката и ще бягат. Всяка лоша мисъл и всяко лошо желание имат експлозивна сила. Всеки момент могат да избухнат и да ти причинят пакост. Като знаеш това, дръж всяка лоша мисъл, всяко лошо желание далеч от себе си, да не избухнат. Те са бомби, които, кога и да е, ще избухнат.

И тъй, като ученик, ти трябва да знаеш, какво да говориш. Минаваш за вярваш. Питат те: Вярваш ли в Господа Исуса Христа? Вярваш ли, че Той е Син Божи? Ако не знаеш, какво да кажеш, ще наречеш хората еретици, безверници, а с това ще ги настроиш против себе си. — Живееш ли като Христа? Кажи: Не мога да отговоря на този въпрос, но знам, че вярата е едно нещо, а животът — друго. Според едни, да вярваш, значи, да приемеш, че нещо е така, както ти се казва. Според други, вярата подразбира извор, т. е. нещо, което постоянно извира. Вярата е свързана с живота. Като живееш, ти постоянно опитваш нещата. Като живееш, ти опитваш и това, което виждаш, и онова, което не виждаш. Вярата, придобита от опит, е истинска. В това отношение между вярата и любовта има тясна връзка. Любовта се опитва, както и вярата. Следователно, вярата минава в любов, и любовта — във вяра. Не можеш да вярваш на някого, ако не го обичаш. Не можеш да обичаш някого ако не му вярваш. Казваш: Обичам този човек. — Първо трябва да му вярваш; да вярваш, че е добър, за което го обичаш. Не мо-

жеш да обичаш някого, ако не му вярваш; не можеш да му вярваш, ако не го обичаш. Следователно, като престанеш да вярваш на някого, и любовта ти към него престава. И обратно: Като разлюбиш някого, и вярата ти към него престава. — Аз имам любов, но вяра нямам. — Не, ти не разбираш закона. Любовта, вярата и надеждата са три форми, които вървят всякога заедно. Като изгубиш едната форма, с нея заедно ще изгубиш и останалите две форми.

Сега вие се нуждаете от пресяване. Вие трябва да пресеете своите мисли, желания и постъпки. За всеки даден случай, човек трябва да знае, право ли постъпва, или не. Човек има вътре в себе си един термометър, който определя духовната температура. Когато този термометър се повдига, ти мислиш и постъпваш добре; когато спада, ти не мислиш право. Когато живакът в термометъра е под нулата, ти си влязъл в кривия път. Същото се отнася и до светлината. Когато светлината ви се увеличава, вие сте на прав път; когато светлината ви се намалява, вие сте на крив път. Когато светлината се увеличава, ти се приближаваш към Бога; когато светлината се намалява, ти се отдалечаваш от Бога. Търси щастието си в Бога, а не вън от Него. Докато го търсиш вън от Бога, ти си на крив път. Казвам: Трябва да мислите право. Оплакваш се, че един-кой си не те обича. — Прав си, той не може да те обича цели 24 часа. Времето, когато спи, той не ми-

сли за тебе. Във време на сън, той пътува, ходи на различни места, прави такива неща, каквито в будния си живот никога не може да направи. Виновен ли е за това? Ако в съня си проявява желаня, каквито в будния си живот няма, той е на изкушение. Пазете се от изкушенията, които идат, както на сън, така и в будния ви живот.

Един познат, светски човек, ми разправяше една своя опитност. Имал две приятелки: едната женена, а другата — неженена. Често ходел в дома на женената. Мъжът ѝ бил благороден човек, добре го приемал. Неженената му казвала, че иска да влезе с него в съдружие, но той нищо не отговарял. Като ходел в дома на женената, тя му разказвала за мъчнотиите на семейния живот. Той слушал, какво му говори, и я утешавал. Една нощ неженената сънувала, че приятелят ѝ бил в дома на женената, дето ял кюфтета от месо. Тя му казала: Нали си вегетарианец, защо ядеш месо? Като го срещнала, веднага му разказала съня си и пак го запитала: Защо яде месо, нали си вегетарианец? — Това е сън, не е действителност. — Сън е, но много неща стават и в действителност. И в будния си живот може да ядеш месо. Всъщност, сънят е символичен. Месото представя изкушение. Значи, в дома, в който ходел, той е изложен на изкушение. Казвам: Месото няма отношение към живота на вегетарианеца. Обаче, за месоядеца, то е на място. Какво ще придобие човек, като яде месо? — Ще стане

по-силен. Но като яде растителна храна, ще стане по-чист. Значи, месоядецът е по-силен, а вегетарианецът — по-чист. Наистина, месоядните животни са по-силни, по-жестоки, по-хищни. Същото е и в човешкия живот. — Каква храна е за предпочитане? — Ако си вълк, ще ядеш месо. Ако си овца, ще ядеш трева.

Сега се задава въпросът: Когато овцата отиде при вълка, ще измени ли храната си? Ако вълкът попадне при овцата, ще бъде ли доволен от нейната храна? — Нито вълкът ще бъде доволен от храната на овцата, нито овцата ще бъде доволна от храната на вълка. Храната на овцата не е храна за вълка, и храната на вълка не е храна за овцата. Желанията на вълка са желания на черната ложа, а желанията на овцата са желания на бялата ложа. Значи, съществуват бяла и черна ложа. Всички хора са в съдружие и с едната, и с другата ложа. С левия крак те са в съдружие с черната ложа, а с десния — с бялата. Когато черната ложа е на власт, левият крак излиза напред, а при бялата ложа — десният крак е напред. Същото се отнася и до ръцете: лявата ръка е свързана с черните, а дясната — с белите. Затова Христос казва: „Каквото прави дясната ръка, лявата да не знае.“ Това означава: каквото прави бялата ложа, черната да не знае. — Защо да не знае? — Защото ще развали работата на бялата ложа. Черните не трябва да знаят пътя, по който белите вървят. Казваш на някого: Не си прав. — Няма какво да ме учиш!

го с цветя, пеят му, държат речи и най-после се освобождават от него. Като се роди човек, посрещат го без никакви почести, без песни и тържества. Като се прояви в живота и развие дарбите си, тогава му се отдават почести.

И тъй, ако търсиш щастието вначалото, ти си в смъртта; ако търсиш сиромашията вначалото, ти си в живота. И обратно: щастието в края води към живота; сиромашията в края води към смъртта. Следователно, ако искаш да бъдеш богат вначалото, ти си в смъртта; ако си богат в края, ти си в живота. Ако си сиромаш вначалото, ти си в живота; ако си сиромаш в края, ти си в смъртта. — Искам да живея. — Тури сиромашията вначалото, а богатството в края. Който не разбира това, пита: Какво може да стане от мене? Артист мога ли да стана? — Че ти и сега си артист. Като гледам, как предават нещата, и най-малките работи предават толкова артистично, че изпитвам приятност. Отлични артисти сте! Казват за някого: Голям артист е той. — Защо? — Артистично предава нещата. Изкуство е това. Той изнася нещата в красиви форми. Религиозните казват: Да представим нещата, както са; да ги кажем направо. — Какво значи, да кажеш нещо на човека право в очите? — Ще му кажа, например, че е добре облечен. — Ти ще му кажеш това, а той ще ти отговори, че за да се облече добре, взел е пари на заем. Значи, дрехите не са още негови. В странство дават дрехи под наем само за 24 часа. Ако някой трябва да отиде на кон-

Свободен съм да избирам своето верую, своето убеждение и да служа, на когото искам. Ако служа на белите, живот ще имам; ако служа на черните, смърт ме чака. Животът е в ръцете на белите, а смъртта — в ръцете на черните. Казано е: „По плодовете им ще ги познаете.“

Казвам: По резултатите ще ги познаете. Ако умирате, ако осиромашавате, ако заболявате и боледувате, вие служите на дявола, т. е. на черните. Докато сте в бялата лежа, сиромаси не може да бъдете; невежи няма да станете; няма да боледувате, няма и да умирате. Там е животът. — Обезверих се. — Попаднал си в черната лежа. — Мразя хората. — В черната лежа си. Следователно, ако си служиш с насилие, с лъжа, ти си в черната лежа. — Как да се освободим от черната лежа? — Много лесно можете да се освободите. Ако пръстите на ръцете ви са събрани, свити, това е знак на черната лежа. Разтвори пръстите си. Ето освобождението! Разгневиш се и свиваш пръстите си. Отвори пръстите си, и гневът ще мине. Питате: Защо идат изпитанията? — Много просто, за да правите избор между доброто и злото, между живота и смъртта. Една сестра от Изгрева ми каза, че изпитанията и страданията, които имате, са създадени от мене. — Тя не е права. Бог изпитва хората, на коя страна ще се определят: на страната на доброто, или на злото; на живота, или на смъртта. И двете си имат преимуществата. Зависи, какво ще изберете. Умрелия обличат с нови дрехи, покриват

ня, топло чувство в сърцето си да имам и добра постъпка към ближния си.“ Каквото човек може да изпее, може и да го приложи в живота си. Което не можеш да изпееш, то е неприложимо. Музиката не е нищо друго, освен прилагане на Божествените добродетели. Ако не можеш да изпееш една добродетел, не можеш и да я приложиш. Следователно, когато казвам, че трябва да бъдете музикални, имам пред вид музиката, като метод за прилагане на любовта. Ако не сте музикални, не можете да мислите и чувствувате добре. — Аз съм музикален, но не обичам хората. — Щом не обичаш, не си музикален.

Помнете: Любовта е велико благо за всички. Първото нещо, което любовта дала на човека, е музиката. Ще говориш музикално, като че пееш. Всяка изговорена дума трябва да отговаря на известен тон. (Учителят пее в разни вариации думите „мога да обичам.“) Щом пееш нещо за любовта, ще пееш тихо, музикално.

Какво нещо е любовта? — Наука за музиката. Сама по себе си, любовта е неуловима. Тя се чувствува и възприема само чрез душата. Само музикалният може да разбере любовта. Дето влезе любовта, всичко преобразява: нечистото става чисто, а старото обновява. При това, тя никого не съди, а на всички дава: въздух, вода, светлина, храна. Ако някой се нуждае от книги, и книги дава. Тя дава всички условия за развиване на човека. Любовта не търпи никакви оплаквания. Не разказвай за патетата си, но се учи. От всички твои изпита-

церт, или на угощение, а няма дрехи, той отива в един магазин и взема един костюм под наем. Хората виждат, че е добре облечен, но не подозират, че дрехите не са негови. Някой казва: Трябва да се обичаме! — Това е чужда дреха, която временно си облякъл. — Да живеем според Божиите закони. — Това са чужди обувки, взети под наем. — Да прилагаме правдата. — Това е чужда шапка, взета само за 24 часа. Много добродетели има в света, но само онези са твои, на които винаги можеш да разчиташ.

„Не съдете, за да не бъдете съдени! С каквато мярка мерите, с такава ще ви се отмери.“ Тези стихове трябва да се разбират право. Писанието трябва да се разбира. Иначе, човек се натъква на страдания и нещастия, с които мъчно може да се справи. — Никой не ме обича. — Това не е твоя работа. Не очаквай хората да те обичат. Първата работа, с която трябва да се занимаваш, е ти да обичаш хората. Дали ще те обичат те, това е второстепенна работа. Човек е дошъл на земята с единствената цел, да прояви Божията Любов. Кой как постъпва, какъв е, това не е важно. Всеки сам решава задачите си. Нямам право да се меса в работата на другите хора.

Занимавайте се със себе си, в смисъл, да знаете, обичате ли, правите ли добро на хората, готови ли сте да услужвате. Някога ще ви изпея една нова песен: „Мене ме майка роди, човек да стана, отлична мисъл в ума си да хра-

ния трябва да остане само думата „търпение“. Ако си бил нетърпелив, кажи: Научих се малко да търпя. Ако си бил жесток, кажи: Придобих малко милосърдие. Говори за положителните неща в живота, а не за отрицателните. Не казвай, какъв си бил, но кажи, какъв си сега. Забрави, че някога си обичал да пиеш вино. Кажи, че днес обичаш да пиеш вода. Бог не обича да роптаеш и да се оплакваш, но кажи: Господи, научи ме, как да стана търпелив, как да придобия милосърдие, как да любя, как да пия чиста водица. И, като придобиеш всичко това, кажи: Господи, благодаря Ти, че ме научи да търпя, да бъда милостив, честен, да се откажа от пиенето на вино. Благодаря за всичко, което си придобил, и го цени.

Сега, ако сте гогови да прилагате това, което ви говоря, с вас ще стане коренна промяна: белите ви косми ще станат златисти, бръчките на лицата ви ще изчезнат; болестите, сиромашията ще ви напуснат. Това значи, да се обърне човек към Бога. В Америка има една християнска секта, наречена „крейко“. Според тях, като се обърне човек към Бога, и кесията му трябва да се обърне. Те казват: Не вярваме на „крейковци“, които се обръщат към Бога, без да се обърнат и кесиите им. Значи, като вярва човек в Бога, и кесията му трябва да вярва. Казвам: Не трябва само кесията на човека да се обърне, но и неговият ум, сърце, душа и дух. Ако човек не служи на Бога с всичкия си ум, всичкото си сърце, всичката сс

си душа и с всичкия си дух, той не се е обърнал към Бога. Да отправиш ума, сърцето, душата и духа си към Бога, ето истинското служене. Вън от това служене, нищо не се постига.

Желая ви, днес да направите първия опит — да започнете с търпението; втори опит — с милосърдието; трети опит — с чистотата. На физическия свят чистотата се изразява с чистата, планинска вода. Ако се явите при Господа, какво ще занесете? С какво ще бъдете угодни на Бога? Като отида при един виден музикант, ще изпея или изсвирия една от неговите песни. Колкото по-добре я изпея, толкова по-доволен ще бъде от мене. Ако му изпея някоя своя песен, той едва ли ще ме чуе. Като отидеш при Господа, ще Му изпееш първата Негова песен. — Коя е първата Божия песен? — Бог е Любов. Ако още първата песен не можеш да изпееш, ти няма да отидеш при Бога. Казвам: И аз съм любов. Всички хора около мене са любов. Всички живеем един за друг. Тогава да бъде волята Божия! Не човъркайте вашето минало! Приемете новото, което иде.

Христос е човекът на изобилната сила.

Христос е човекът на изобилната вяра.

Христос е човекът на изобилната любов.

7. Утринно Слово от Учителя, държано на 14 ноември, 1937 г. София. — Изгрев.

Разрешение на въпросите

Размишление.

Ще прочета 5 гл. от Евангелието на Матей, която е четена много пъти. За да се избегне еднообразието, представете си, че тази глава е плодно дърво, което ражда всяка година. Обаче, плодовете на това дърво първата година били едни, втората година били други, третата година — различни от първите две години. И тази година ще я четем, да видим, какви са плодовете ѝ, сладки, или горчиви.

Еднообразието е опасно във всяко отношение: и в религията, и в науката, и в живота. Еднообразието даже и в доброто, и в злото е също опасно. Всичко, в което има еднообразие, е опасно. Ако се храниш постоянно с череши, ще заприличаш на череша; ако се храниш постоянно със сливи, ще заприличаш на слива. Даже и с хляб да се храниш постоянно, на хляб ще заприличаш. Еднообразието в храната е също опасно. То прави човека еднообразен. — Да бъдем добри! — Стани добър, без да повтаряш едни и същи думи. Доброто е колективна идея. В него взимат участие много хора, както в азбуката — много букви. Когато казваш, че знаеш азбуката, това не значи, да по-

знаваш само една буква; ще познаваш всички букви, с техните специфични качества. Например, запознаваш се с буквата „л“. Как трябва да се запознаеш с нея, за да я обикнеш? Ще я туриш на първо място в думите, както в думата „любов“. Тя казва: Без мене не може да се напише думата любов. Двете прави в буквата „л“ показват посоки на движение. — Само „любов“ ли започва с буквата „л“? — Много думи започват с тази буква. Например, лице, личен. Казва се, че не можеш да бъдеш личен без буквата „л“.

Като се запознавате с буквата „в“, пак ще намерите думи, които започват с „в“. Например, висок, велик човек. Не можеш да бъдеш велик човек без буквата „в“. Така ще се запознаете и с останалите букви на азбуката, докато дойдете до последната буква. По този начин ще разберете, че буквите са нещо живо. Учените са дошли до същото заключение.

Скоро четох в едно списание за изчисленията, които направил един виден учен, математик. Покрай големите си изчисления за бързината, с която се движат звездите и планетите, той се спрял върху една дребна работа, а именно: изчислил, за колко време ще се изпарят пет кубически метра вода, ако приеме, че за една година се изпарява само една капка вода. Той изчислил, че всичката вода ще се изпари за 145 милиона години — число, което отговаря на бързината на светлината. Значи, за да дойде светлината от най-крайните пре-

дели на нашата вселена до земята, нужни ѝ са около 140—145 милиона години. Така ние можем да си съставим понятие за пътя, който изминава светлината, докато дойде до нас. Този учен имал голямо търпение да изчислява първо, колко капки вода има в пет кубически метра, а после, за колко време се изпарява тази вода. Той продължил изчисленията си по-нататък. Взел не пет, а десет кубически метра вода, с дълбочина четири метра и намерил, че тази вода се изпарява за два милиарда години — число, което отговаря на възрастта на нашата земя от създаването ѝ доднес.

Питам: С какво се занимавате вие? Какви изчисления правите? Някога, на Изгрева се повдига спор за земя — кой взел повече, кой — по-малко. След това трябва да изчислиш, кога спорещите страни ще се примирят. Преди няколко деня се научих, че някои се скарали за 25 м. земя. Тази задача е лесна. Колкото по-скоро се реши, толкова по-добре. Тя може да се реши в един час, а може и за цял живот да остане нерешена. Ако се отложи за друг живот, ще се плашат големи лихви. Преди всичко, никой не може да вземе 25 м. земя. Де ще я тури? Това е неопределена идея. Въпросът не е за земята, но как така, да ти вземат част от земята. Мисълта смущава човека. Като заспи, и мисълта няма да го смущава. Щом се събуди, мисълта пак започва да го безпокои. Много случаи има в живота, които безпокоят човека, както мисълта за тези 25 м. Ушили ти дрехи,

но се оказали малко тесни. Ти се безпокоиш. Никой не вижда, че дрехите ти са малко тесни, но ти се смушаваш. Дето ходиш, все за дрехите си говориш. Иди на пазара, купи два сантиметра плат и разшири дрехите си. Всяко нещо, което смушава човека, може да се изправи. Направи го така, че да не те смушава.

Един ден вървя по една улица и виждам, две кучета се карат. Спрях се да разбера, коя е причината за спора. Те се карат за една голяма кост, бедро. Едното куче казва на другото: Ще оставиш костта за мене, иначе, ще опиташ зъбите ми. И другото казва същото. Като видях, че нито едно от тях не е готово за отстъпка, казах им: Ако не се примирите, аз ще взема костта. — Защо ти е на тебе? — Наведох се и взех костта. Двете кучета се хвърлиха върху мене. В това време аз ударих костта в едно дърво и я счупих на две. Разбрах, че не беше моя работа да се меса в спора на кучетата, но направих вече грешката. За да я изправя, дадох по едно парче от костта на двете кучета и ги примирих. Така спорът се разреши, и кучетата се разделиха.

— Как да разрешаваме противоречията в нашия живот? — Разделете противоречието на две части: едната част хвърлете надясно от вас, другата — наляво, и въпросът е разрешен. Не съжалявам, че се спрях пред кучетата. Доволен съм, че видях за какво спорят — за една оглозгана кост. Казвам: Хората спорят за 25 м. земя, или че дрехата е тясна с два и поло-

вина сантиметра. Малки неща смущават хората. — Какво се иска от тях? — Да покрият оголената кост. Недостатъкът на човека е тази оголена, оглозгана кост. Тя трябва да се покрие! — Този човек е гол. — Да, оголена е костта му. — Какво да се прави? — Оголеното място трябва да се облече в месо. В месото пък трябва да живее духът. Само така, нещата придобиват смисъл.

Една вечер седя в стаята си и чета на свещ. Четох около 2—3 часа. Гледам, половината свещ изгоряла. Който вижда само свещта, ще каже, че тази свещ слизала бавно отгоре надолу, докато намаляла наполовина. Никой не подозира, че едно разумно същество се ползвало от светлината на свещта. Това показва, че за повечето хора явленията в живота и в природата са разпокъсани, отделени едно от друго. Те не подозират, че между всички явления има известна връзка, известно отношение. Те имат същото отношение и към нас. Не можеш да станеш красив, ако не гледаш красиви неща; не можеш да станеш учен, ако не се свързваш с учени хора; не можеш да станеш добър и любещ, ако не се свързваш с добри и любещи хора. С каквото се свързваш, такъв ставаш. На каквото обръщаш внимание, такъв ставаш. Оставете човека да живее 3—4 м. в недоволство, да видите, как ще се отпечати недоволството на лицето му.

Философията на живота се заключава в това, да се махнат от пътя ви всички препят-

ствия, които хвърлят сянка върху вашия живот. Не позволявай, сянката на грозния човек да пада върху твоето лице. Застани на такова място, дето няма сянка. Не допускай, сянката на болния да пада върху лицето ти. Ще кажеш, че това е суеверие. Ако искаш да помогнеш на болния, остави своята сянка да падне върху лицето му, а не обратно. Така, той ще се ползува. Следователно, ако си болен, застани под сянката на Господа, Той ще те излекува. Ако застанеш под сянката на дявола, ще бъдеш нещастен. Какво правите вие? — Беден си, но имаш богат чичо. Ти бързаш да се скриеш под неговата сянка. Наистина, ще се ползуваш от богатството му, но с него заедно ще вземеш и греховете му. Не уповавай на онзи, който нищо не дава. Не уповавай на една идея, която е причинила нещастие на хиляди хора. Не влизай в къща, в която хиляди хора са загинали. Не се спирай пред хора, които всякога лъжат. Не се спирай пред своето минало, да видиш, как си живял. Срещнеш ли нещо грозно в живота, не се обръщай да гледаш. Мини мимоходом край него и го забрави. — Беден съм. — Не мисли за бедността си. Нека тя мисли за себе си. Даже и за богатството си не мисли. Нека то мисли за себе си. — За какво да мисля тогава? — Мисли, че трябва да обичаш Господа, от Когото си излязъл. Мисли, че трябва да отидеш при Него. Мисли за своя ближен. — Кой е моят ближен? — Пак Господ. Мисли за

себе си, като за слуга на Бога; мисли, че трябва да вършиш Божията воля.

И тъй, мислете за Господа, за да мисли и Той за вас. Обичайте Го, за да ви обича и Той. Благодарете Му за богатата, които ви е дал; за щедростта, която е показал към вас. Ако не сте благодарни на Господа, на човека никога няма да сте благодарни. Невъзможно е да благодарите на човека, а на Господа да не благодарите. Благородството изисква, първо да благодарите на Онзи, Който ти е дал живот; Който, от векове и донес се е грижил за тебе. Ако Бог ви обича, а вие отблъсквате любовта Му, ще се натъкнете на най-голямото зло в света. Не препятствувай на Божията Любов да се прояви чрез тебе. Колкото и да е малка капката вода, ако я оставиш с векове да пада на едно и също място, тя ще пробие и най-здравия камък. — Защо трябва да обичам? — За да не допуснеш злото в себе си. Допуснеш ли го, дето мине, то ще причини голямо разрушение. То е като водната капка, която пада на едно и също място. Дето има любов, там е доброто; дето няма любов, злото се ражда. От нас зависи, на кое ще дадем път — на доброто, или на злото. Дето е доброто, там са и богатата на живота. Дето е злото, там няма никакви блага.

Иде новото в света! — Кое е новото? — Да любим, за да се роди доброто в нас. — Трябва ли да се молим? — Да, трябва да се молите. Молитвата е привилегия за човешката

душа. Всяка молитва се отличава с два момента: момент на слизване и момент на възлизане. Като слизаш, ще свършиш една работа; като възлизаш, ще свършиш друга работа. Молитвата на повечето хора се ограничава с единия момент — на слизване. Няма смисъл постоянно да слизаш. Щом слизаш, трябва и да се качваш. Виждаш, един човек слиза. Казваш: Този човек пада. — Ако слиза несъзнателно, той пада. — Защо пада? — И в този въпрос има известна философия. Отговарям: Този човек пада, за да не паднеш ти. Ако той не беше паднал, ти щеше да паднеш. — Защо си прав? — За да седнеш ти. Следователно, един пада, за да не падне друг; един стои, за да седне друг. Това е правилното разрешаване на въпросите. Някои хора падат, за да станат други. Едни падат, за да не падат други. Грешният е паднал, за да не падне праведният. — Защо стоиш прав? — За да стане падналият. Следователно, праведният стои прав, за да стане грешният. Това е наука, която разрешава въпросите. Това е правата мисъл. Като мислиш така, душата ти ще се просвети. — Много хора паднаха. — Да, но мнозина се спасиха от падане. Падналият да се радва на онези, които стоят. Който стои прав, да се радва и благодари на онзи, който, с падането си, го е спасил. Който стои, лесно може да подаде ръката си на падналия и да го повдигне. Подай въже на падналия в кладенеца, за да го изтеглиш навън.

„Блажени нищите духом.“ — Опитал ли

си положението на нищия? Знаеш ли, какво нещо е нищ човек?

„Блажени кротките.“

„Блажени чистите по сърце.“ — Знаеш ли, какво значи кротък? Знаеш ли, какво нещо е чистият по сърце? Ако не си опитал това, ще четеш тези стихове, те ще минават като сянка пред тебе, без да постигнеш нещо. Кроткият е силен човек, а чистият е запазен от всякакво гниене и вкисване. Чистотата е хигиена на живота. Казано е: „Само чистите по сърце ще видят Бога.“ Да видиш лицето на Бога, това значи, да изгрее слънцето на твоя живот. Дето грее слънцето, там има живот; дето слънцето не огрява, там има смърт, там е старостта. — Защо остаряваме? — Четете деветте блаженства и ще разберете, защо остарявате. Който е минал през деветте блаженства и ги е приложил, той се е обновил духовно. И вие сте минали през някои от блаженствата, но не през всички; и вие сте се изменили, но само механически. Човек трябва да се измени, освен механически, още и органически. Ако туриш половин килограм желязо в огъня, то ще се стопи. Може да го изтеглиш на дълга пръчка, но теглото му няма да се измени. Това е механическа промяна. Друг е въпросът, ако посееш в земята една ябълчна семка. Малка е тя, но след време ще израсте, ще стане голямо дърво, което ще дава изобилно плод. Това показва, че с ябълчната семка е станала органическа промяна. Дето няма растене, там става механи-

ческа промяна; дето нещата растат и се увеличават, промяната е органическа.

Не е достатъчно човек да става висок и широк, но той трябва да се изменя и вътрешно: да расте в знание, в доброта, в любов — във всички добродетели. — Ние остаряхме, не можем повече да растем. — Растенето е вечен процес, то никога не спира. Ако не растеш единично, ще растеш колективно. В природата всичко расте и се видоизменя. Във физическия свят стават видоизменения; в реалния, както и в света на чувствата, става растене, а в Божествения свят става обновяване. Значи, на физическия свят ще се видоизменяш; в духовния свят ще растеш, а в Божествения ще се обновиш.

Казвам: Съединете обновяването, растенето и видоизменението, за да получите нещо цяло. Като процеси, те представят три реалности в света. Каквото и да правите, не можете да разделите тези процеси. Те са едно цяло. Любовта внася обнова, вярата причинява растене, а надеждата видоизменя нещата. Ако имаш надежда, ти си на физическия свят — в света на промените. Детето расте, става юноша, пълнолетен, възрастен и стар. Това са промени на физическия свят. С промяната заедно растат и чувствата в човека. Той живее вече и в реалния или духовния свят. Най-после мисълта му се обновява, и той влиза в Божествения свят. При всяка промяна, надеждата влиза в човека; при растенето, вярата е в него; при обновяването, любовта го посещава.

Желая ви да се промените. да растете, да се обновявате, и Бог да ви благослови!

Христос е човекът на изобилната сила.

Христос е човекът на изобилната вяра.

Христос е човекът на изобилната любов.

8. Утринно Слово от Учителя, държано на 21 ноември, 1937 г. София. — Изгрев.

Служене на Бога

Размишление.

Често наблюдавам онези, които страдат. Някой казва: Не може ли без страдания? — Може. Щом не искаш да страдаш, ще си вземеш багажа и хайде, на онзи свяг! Докато си на земята, ще страдаш. Ти искаш да живееш на земята без страдания. Това е невъзможно. Ако не страдаш, не можеш да се радваш; и ако не се радваш, не можеш да страдаш. (Учителят чете от книгата „Големи и малки придобивки“, II том, VII год. на общия окултен клас). „Всяко разбиране на нещо е пауза, почивка, мълчание.“ За да си почива, човек трябва да разбира радостите и страданията. И певецът се нуждае от паузи. Първо поема въздух и започва да пее; пак поема въздух и пее. Въздухът е необходимост за певеца. Ако въздухът постоянно влиза и излиза, певецът няма да има нужда от паузи. И цигуларят се нуждае от паузи. Като движи лъка си отгоре-надолу и отдолу-нагоре, пак си служи с паузи.

Ще ви прочета откъслек от писмото на една францужойка от Париж. „В моя живот, често на колене в скръб, аз чувствавах откровенията на природата — нейните чудеса. Всич-

ко това душата ми привличаше с разположение. Камъкът, тревата, животното се привличат към такава душа. Великото, безсмъртното сърце минава през всичко. Често, подпряна на едно дърво, чувствавах силата му. И му говорех с всичката си искреност: Мой мили братко, дърво! И аз го обичах, както се обича едно човешко същество. Какво велико братство съществува между най-скромните до най-възвишените! Често, татко мой, изчезваше преградата между небето и земята. Душите ми помагаша. При разходки всред природата, бях принудена да положа ръцете си върху сърцето, за да не се пръсне. Такава голяма красота владее в природата!“

Горният цитат показва, че има будни души, които разбират нещата. Те влизат в контакт с дърво, с растения и ги чувствуват близки, като човека. В заключение, казвам: Докато не обикнем нисшите, малките същества, не можем да обичаме висшите. Виждаш муха или червейче. Не се отнасяй с пренебрежение към тях. Червейчето, например, учи търпението, но и вие ще се учите от него. Какво писмо бихте написали вие на познатите във Франция? Първо бихте се похвалили, че имате Учител. Лесно е да се хвалиш, но прилагаш ли учението му? Ако се хвалиш само, приличаш на цигулар, който само отваря и затваря кутията на цигулката, за да покаже, колко хубава цигулка има. После ще говори само на теория, как се свири. Обаче, на практика нищо не знае — не може

да свири. Музиката не се изявява само чрез инструмента, но и чрез човешката душа. Значи, доколкото човек може да владее инструмента, дотолкова той е негов господар. Цигулката оживява в ръцете на големия майстор. Ако остане мъртва в твоите ръце, ти не си музикант. И цигулката, и лъкът трябва да оживеят в ръцете на цигуларя. Но и ръцете му трябва да бъдат живи. Не можеш да свириш, ако имаш една лоша мисъл и едно лошо чувство. Технически може да свириш, но не и с душата си. И аз сам съм изпитвал това. Когато говоря за музиката, не мислете, че е лесно да седнеш пред пианото, или да вземеш цигулката и да свириш. В човека има един вътрешен инструмент — пиано, орган, цигулка, гитара. Всички инструменти са в човешкия ум. Ако се научите да свирите добре на своя вътрешен инструмент, и на външния ще свирите добре. Не е лесно да вземеш един инструмент от дърво, като цигулката и, при свирене, да накараш хората да заплачат.

В една от лекциите си аз ви говорих за отворен и затворен ритмус. Казах, че ще свиря някога, да ви дам модел от тези ритмуси. Според мене, затвореният ритмус е мелодичен, а отвореният — хармоничен. Когато тоновете вървят един след друг по време, имаме мелодия; а когато няколко тонове звучат едновременно, имаме хармония. По произход, мелодията е по-нова от хармонията. Добрият певец или музикант се познава в обертоните. Много цигулари съм слушал, но особено впечатление ми на-

прави един ученик от Варненската гимназия. Приятно ми беше да го слушам. Той вземаше обертонове. Това беше хармония. Когато пеете или свирите мелодия, и хората не искат да ви слушат, причината за това е затвореният ритмус. Значи, отвореният ритмус е хармония, а затвореният — мелодия. Досега вие не знаехте нищо за двата ритмуса. При затворения ритмус се обикаля около едно и също нещо, поради което се отегчаваш и изпитваш неприятност. Обаче, трябва да имаш един отворен ритмус, отдето можеш да излезеш. Но и в това не се дохожда до смисъла на живота. Този ритъм е на веселието, ритъмът на победата или всепобеждаващият ритъм. Той има и спомагателни ритмуси, т. е. има отглас. Например, когато един човек ви обича, неговата любов трябва да има отглас във вас. Никой никого не може да обича, без отглас на неговата любов. Любовта е песен на живота.

Следователно, когато казвате, че хората не ви обичат, подразбирам, че нямате обертонове, т. е. няма хармония във вас. Изкуство е хората да се обичат. Това е велика наука! Трябва да се учите. — От кого? — От Бога. — Защо? — Защото Бог е Любов. И ако се вслушвате в Божественото начало, вие можете да се учите. Тогава животът ви ще се превърне на песен. Когато ангелите възвестиха идването на Христа, те пееха. С това те искаха да кажат, че иде нов живот на земята. Те пяха на време. Значи, музиката и пеенето имат свое време, кога да се

изяват, и начин, как да се изявят. Например, искате да изговорите израза „мога да кажа.“ Ако го изговорите бързо, ще имате едно въздействие; ако го изговорите тихо, бавно, ще имате друго въздействие. В първия случай думите ще прозвучат музикално. В бързото изказване на думите „мога да кажа“ няма обертонове, няма широчина. Направете опит да изговорите бързо изразите „ аз съм добър човек, аз съм учен човек, аз съм справедлив човек“ и после бавно, да видите, де има по-голяма музикалност. Една от задачите на ученика е да говори музикално. Това се отнася до всички хора.

Казвате: Не ме разбират хората. Защо не те разбират? Аз съм дошъл до заключението: когато ти не разбираш Господа, и хората не те разбират. Ако разбираш Господа, и хората ще те разбират. Това се отнася и до мене. Щом видя, че хората не ме разбират, аз се запитвам: Аз разбирам ли Господа? Дръжте правилото: когато хората не ви разбират, търсете причината в себе си — и вие не разбирате Бога. Хората се съмняват във вас. Значи, и вие се съмнявате в Господа, или в някой човек. Когато хората не са искрени към мене и правят някаква политика пред лицето ми, това показва, че и аз имам такова отношение към тях. Не е въпросът, като се явиш пред Господа да говориш и мислиш добре, а като се отдалечиш, другояче да мислиш. Помнете: Каквито са отношенията ви към Божественото начало, такива трябва да бъдат към всички. Колкото и малка

да е моята погрешка, аз пръв я виждам. Малката погрешка причинява големи пакости в живота. Като знаете това, изправяйте първо малките си погрешки, защото те довеждат човека до големи страдания.

Мнозина запитват, кога ще се оправи светът. — Оправете най-напред вашия свят. Нека всеки се запита: Оправен ли е моят свят? Какво е положението на моите поданици — моите мисли и желания? Служат ли ми те, както трябва? — Ако не ти служат, и ти имаш вина към тях. Колкото си отговорен ти за непослушанието им, толкова са отговорни и другите. Сега и вие, със своите мисли и желания, очаквате да влезете в Царството Божие. То е все едно, да напълните главата си с паразити и да мислите, че имате достъп до благородни хора. Още на вратата, те ще ви посрещнат и ще кажат: Идете най-напред на баня, очистете се добре и след това елате при нас. Знаете ли, че ако отидете нечисти на небето, ще бъдете добре приети? Там ще ви съдят и за най-малката погрешка. Човск трябва да бъде съвършен. Всеки вижда големите грехове; те не причиняват толкова пакости, както малките. В големия камък не можеш да се блъснеш, но малкият ще те спъне. Малките неща спъват развитието на човека. И най-малката отрицателна мисъл може да отклони човека от правия път.

И тъй, на всички предстои да имате откровение. — Кога ще дойде то? — Когато бъдете готови. — Кога ще дойде Господ при нас?

— Когато вашето сърце, вашият ум, вашата душа и вашият дух бъдат готови да Го посрещнат. Тогава ще дойде Бог в Своето царство и ще ви даде власт над всичко. Но ако умът, сърцето, душата и духът ви не са готови, Бог ще отложи Своето идване. Той ще ви остави да ви изядат зверовете в рова. И царете, които ви преследват, както Данаила, ще излезат срещу вас като лъвовe, вълци, мечки. Вие ще пъшкате под ужаса и мъчението, под свояга тежка карма. Ще кажете, че ще се изправите в друго прераждане. Това не може да ви спаси. Ако не използвате сегашния си живот, бъдещето прераждане не може да ви спаси. Който не използва сегашното си прераждане, ще остане назад. Ако не използвате условията на този живот, бъдещия живот ще се намерите в Сахара. Ако използвате сегашните условия разумно, очаква ви светло бъдеще. Всеки ще седи под смоковницата си, от нищо несмушаван. Извори ще теча около него, птички ще му пеят. Деца, жена му ще го обичат, приятелите и познатите му ще го почитат. Вашето добро зависи от сегашния ви живот. — Като умрем, всичко ще се оправи. — Аз не желая да умрете такива, каквито сте сега. Желая ви да живеете 100 — 120 години на земята, но разумно да използвате условията на живота. Само така ще разчитате на добрите условия в бъдещето.

Не се обезсърчавайте. Не мислете, че в бъдеще ви чака нещо по-добро. Не ви обезсърчавам, но казвам, че ако изгубите сегашните усло-

вия, трябва да чакате хиляда години, за да се върне сегашното. Понасяйте всичко с търпение, за да придобиете нещо по-добро, което ще ви радва. Предупреждавам ви, да не изгубите условията. Колкото и да е малко едно добро, направете го, не отлагайте. Колкото и да е малко желанието ви, реализирайте го. Ако през ума ви мине една светла мисъл, колкото и да е малка, приемоте я. Тя повдига човека. Тя облагородява неговото сърце, осветява ума му, разширява душата му и укрепва неговия дух. Повтарям: Не искам да ви обесърчавам, но обръщам вниманието ви, да не сте нехайни към себе си. Вие гуляете с приятелите си, за нищо не мислите. Казвате: Да се почерпим! — Ще се почерпите, но ще изгубите добрите условия, ще изгубите времето. Когато влезете в новата епоха, извикайте Господа, извикайте приятелите си и направете голямо угощение. Ако гуляете, преди да сте влезли в новата епоха, вие сами се излагате на опасност.

Ще приведа един пример от американския живот. Десет души американци се събрали в един хотел да гуляят. В това време хотелът започва да гори. Всички бягат, викат: Хотелът гори! Десетимата седат спокойно и се забавляват, не обръщат внимание на виковете. По едно време пламъкът нахлува в стаята им. Тогава те разбират, какво става и започват да викат: Помощ, помощ! Хотелът гори! Те се стреснали, на последният момент. Сега и на вас казвам: Хотелът гори! Откажете се от вашите гуляи!

Излезте навън, там да гуляете. Докато сте в хотела, никакъв гуляй не се позволява.

И днес хотелът гори. В горящия хотел не се позволява никакъв гуляй. Излезте навън, докато пожарът престане. Щом се изгаси, влезте пак вътре. Тогава отново ще започнете работата, която предстои да свършите. Когато хотелът гори, нямате право да гуляете. Щом престане да гори, гуляйте, колкото искате. Следователно, когато Бог ви дава някаква работа, откажете се от всички удоволствия. Щом свършите работата си, имате право да си почивате, имате право да се удоволствувате. Няма по-велико нещо от това, да свърши човек една работа за Бога. Каквато работа и да ви се даде, нисша или висша, работете за Бога.

Като наблюдавам хората, виждам в тях един аристократизъм. Те мислят, че са нещо особено. И вие някога си мислите, че сте станали много духовни, свети хора. Иде някой при мене, с някакво неразположение, иска да ми говори нещо. Погледна го и му казвам: Друг път ще те приема, зает съм сега. Той си отиде недоволен. После го настигам и го питам: Ако ти беше на моето място, как би постъпил? Щеше ли да отложиш работата си? Ето, аз отлагам работата си и ти давам съвет, как да се лекуваш. Забелязъл съм, че когато не приема някого, по-скоро оздравява. В продължение на една седмица, той ще бъде здрав. Ако го приема веднага, по-мъчно оздравява. Трябва да мине една година, за да оздравее. Като не прие-

мам някого, правя грешка, но поне съкращавам страданията му. Казвам: Хайде от мене да мине. Давам нещо от себе си, и той оздравява по-скоро. И вие, като направите една грешка, не съжбялявайте, но изправете я. Изправете една добра мисъл и едно добро желание на онзи, към когото сте сгрешили. Така и грешката си ще изправете, и на него ще помогнете. Помагайте на хората, както можете. Ако не можете по физически начин, поне мислено помагайте. Преди да си отиде някой въкъщи, твоята добра мисъл да го настигне още по пътя.

Французойката, която ми писа писмото, казва, че ме виждала, как се разхождам в стаята си. — Има хора, които виждат отдалеч. Желая ви да виждате, какво прави Бог в света, както тя вижда мене. Кажи си: Както тя вижда, така и аз трябва да виждам Онзи, Който е създал земята. Докато си в безлюбнето, не можеш да виждаш. Щом виждаш, ти си в любовта. Безлюбнето е сляпо, а любовта — с отворени очи.

Сега, аз ви говоря за любовта, за да прогледате, да не бъдете слепи. Говоря ви за мъдростта, за да чувате, да не бъдете гл. хи. Говоря ви за любовта, за да говорите сладко, да имате сладчина в устата си. Някога и аз говоря високо, повишавам тона си. Някога говоря тихо, спокойно. — От какво зависи да говориш високо или тихо? — И от вас, и от мене. Така трябва да се говори, че да не грешим, т. е. да не се товариш. Някога грешката тежи повече

от товара на хамалина. Като свали товара от гърба си, хамалинът веднага изпитва лекота. Обаче, дойдеш ли до погрешката, със седмици носиш тежестта ѝ. Духовните тежести се носят по-мъчно от физическите. По-добре е да излизат сладки думи от устата ви, светли мисли от ума ви, благородни чувства от душата ви, отколкото да се храните с отрицателното. Бъдете носители на най-хубавите неща. Само това ще ви спаси. Отворете сърцето и ума си, душата и духа си за великото в света. С други думи казано: Работете върху сърцето и ума си, върху душата и духа си. Станете слуги на сърцето и ума си, на душата и на духа си. Няма по-велико нещо от това. Който се научи да служи на своето сърце и ум, на своята душа и дух, той се е научил да служи на Бога. Това е велика наука. Казано е в Писанието: „Да възлюбим Господа с всичкото си сърце, с всичкия си ум, с всичката си душа и с всичката си сила.“ Това предстои на всички: Да слугуваме на сърцето, на ума, на душата и на духа си. И тогава, като дойде Господ, да ни даде власт и сила да подчиним на себе си всичко онова, което ни е спъвало.

Сега ще ви кажа нещо, а вие само ще слушате: Буди! Изгрява слънцето на моя дух. Да бъде волята Божия!

Будим! Изгрява слънцето на нашите ангели. Да се въдвори царството на Отца Нашего на светлините.

Будите! Изгрява слънцето на великия Господ на мира в нашите души. Да обнови Господ нашите сърца със своята сила.

Будят! Изгрява слънцето на всички слънца в нашите духове. Да ни даде Господ живот, здраве, свобода.

Вярвам в Тебе, Господи, Който си ми говорил в миналото.

Вярвам в Тебе, Господи, Който ми говориш сега.

Вярвам в Тебе, Господи, Който ще ми говориш в бъдеще.

Да се слави Името Ти, и в Твоята Слава да живеем ние!

Да се въдвори Царството Ти, и ние да участвуваме в Твоята радост!

Да бъде Волята Ти, както горе на небето, така и долу, на земята! И ние да работим с Тебе заедно.

Амин! — тъй да бъде!

Христос е човекът на изобилната сила.

Христос е човекът на изобилната вяра.

Христос е човекът на изобилната любов.

9. Утринно Слово от Учителя, държано на 28 ноември, 1937 г. София. — Изгрев.

Неизменни величини

Размишление.

Ще прочета 3 глава от I. послание на Иоана. Един от въпросите, които засягам, се отнася до повдигането на човешкото съзнание. Често се говори и за вярата, като движение на духа. Говори се и за светлината, която постоянно приижда. Ние живеем в епохата на зазоряването. Ще дойде изобилната светлина, ще станат нещата ясни. И животът не може да се разбере, докато нещата не са ясни. Плодовете зреят при светлина и топлина. Ако нямаше светлина и топлина на земята, нямаше да има никакъв живот. Същият закон се отнася и до човешкото съзнание. Човек трябва да роди, за да се проявят плодовете на духа. Добродетелите — това са плодовете на духа. В случая, любовта играе роля на топлина, мъдростта — на светлина, която възраства нещата. Истината заема средно положение между любовта и мъдростта.

Мнозина гледат на процесите като на механически прояви, както на часовника, който, веднъж завит, продължава да работи известно време. — Кои процеси са механически, и кои — органически? — С време, механическите процеси се изхабяват, а органическите — растат и

се подобряват. Например, зреенето на плода е органически процес: първо плодът е зелен, а после узрява. И в живота има механически работи, които заблуждават, и органически, които възрастват. Механически неща са желанията на човека да се облича добре, да има хубаво жилище. Това не са съществени неща, те са временни, преходни. Пролет гората се облича в нова премяна за няколко деня. Обаче, за да си създаде човек характер, да възприеме и приложи една нова мисъл, нужно е време. Да се научиш да живееш добре, и това е дълъг процес. Да свириш на цигулка, и това е дълъг процес. Да взимаш чисти, верни тонове, и това не е лесно. Освен вътрешните фактори, в самия човек има и външни фактори — влагата, крайната суша, които влияят върху цигулката. И нервната система в човека не е всякога еднакво издържлива: някога нервите се съкращават, т. е. свиват, а някога се разпусчат, т. е. удължават. Често свириш и си недоволен от свиренето. — Защо? — Нямаш достатъчно енергия в себе си. Музиката се проявява чрез душата. Значи, душата ти не те кредитира, не ти дава енергия. Ако свириш на орган, трябва да вкарваш вътре повече въздух. Няма ли достатъчно въздух, тоновете не излизат добре.

Вяра е нужна на човека. За да вярва, той трябва вътрешно да се хармонизира. Учениците Христови се обърнаха към Христа с думите: „Учителю, придай ни вяра!“ — Вярата се придобива със светлина и топлина. В известни слу-

чаи, вярата е храна за човешкия ум. Ако не се подхранва с вяра, умът не може да расте и да се развива. — Защо трябва човек да вярва? — Много естествено, без вяра той не може. Както не може без въздух, вода, храна и светлина, така не може и без вяра. Ще дишаш въздух, ще пиеш вода, ще присмаш храна и ще възприемаш светлина, за да мислиш. На физическия свят е потребна храна, в духовния свят е потребно дишане, а в Божествения свят — мислене. Ако на физическия свят не ядеш, не можеш да живееш; ако в духовния свят не дишаш, не можеш да живееш; и ако в Божествения свят не мислиш, не можеш да живееш. В Божествения свят не съществуват ядене и дишане; там има вяра и надежда. Вярата отговаря на дишането, а надеждата — на яденето. Мисленето отговаря на любовта.

С физическото си тело човек е нагоден за физическия свят. Ако с това тело влезе в духовния свят, той ще се намери в голяма мъчнотия. Такова е положението на рибата, която напуска водата и влиза в по-рядка среда — във въздуха. Тя ще се стреми да се върне назад. На земята човек по-лесно може да разбере духовния свят, отколкото като влезе в него. Влезе ли в духовния свят, той ще изгуби съзнанието си, както рибата във въздуха. За да живее, рибата трябва да се върне във водата. В това отношение, земята е училище, което подготвя човека за другия свят. Като се подготви на земята, човек ще знае вече, как да живее в ду-

ховния свят. Детето се подготвя за живота на възрастния, а възрастният — за живота на стария. Старият казва: Остарях. Той иска да каже, че е отслабнал, изнемощял. — Това не е старост. Светът се нуждае от стари, т. е. от умни хора, а не от слаби и немощни. Умните хора движат света напред, а възрастните прокарват бъдещите реформи.

Днес всички очакват подобрение на света. И това ще дойде, но първо, човек трябва да внесе подобрение в себе си, да направи реформи в своя вътрешен живот. — Кога ще стане това? — Човек не трябва да изпуска нито един ден, да не внесе нещо ново в съзнанието си, колкото и да е малко то. — Защо се обезсмисля животът ни? — Защото сте престанали да внасяте новото в съзнанието си. Красотата и смисълът на живота се заключават в това, всеки ден да правите някаква реформа в своето съзнание. За да работи в света, човек трябва да разполага с известно количество светлина и топлина. Не можеш да работиш, ако нямаш вяра и надежда. Не можеш да работиш, ако нямаш и любов в себе си. Значи, надеждата, вярата и любовта осмислят живота. Лесно се говори за това, но опитности са нужни. Знаете ли, какво значи, да посветиш живота си на Бога, да прекараш в пустинята цели 20 — 30 години и, в края на живота си, да бъдеш поставен на тежък изпит? Ти мислиш, че всичко си изгубил, нямаш почва под краката си; изпитваш също пълно недоволство от себе си, подаваш се на лоши ми-

сли и чувства, не знаеш, какво да правиш. Чудиш се, отде дойде това изпитание и как да се справиш с него. То е порой, който носи калта на живота. Десетки години си обработвал своята нива, и в един ден пороят завлича всичко.

И човешкият живот се осакатява от калта на порой, от топенето на снеговете, от голямото наводнение. Затова се казва: Не стой на брега на реката, която приижда. Качи се на върха, на високо място, да не те засегне. Като забогатее, човек се отпуска, повече пари пилее, яде повече. Да се пази, че пороят иде. Има един природен закон, според който, никой няма право да изразходва повече енергия, повече пари, отколкото е нужно. Друг закон: Никой няма право да економисва и това, което му е нужно. Ако яде повече, отколкото трябва, ще затлъстее; ако яде по-малко, ще изсъхне. Хигиената на живота изисква от човека да бъде умерен и в яденето, и в чувствуването, и в мисленето.

— От какво се нуждае сегашният човек?
— От вътрешна наука за развитие на душата. Всеки трябва да си даде отчет, с какво знание разполага и как може да го приложи. Освен това, той трябва да знае, каква е неговата вяра и доколко може да разчита на нея. Питам: Можете ли, като минавате през изпитания, да не се усъмните? Много хора ще ви кажат, че сте на крив път, че сте заблудени. На тях ли ще вярвате, или на себе си? Ако духът в човека е силен, той ще издържи на изпитанията; ако не е силен, ще тръгне по об-

щото течение на живота. Чрез изпитанията и страданията човек може да определи степента на развитието си. Тогава той нито ще се надценява, нито ще се подценява. Обикновената трева не може да се сравни с едно цвете, с една ябълка или круша. Добре е понякога човек да се сравнява с другите. Как ще се сравниш с другите, ако стоиш по-високо от тях? На физическия свят една чешма се сравнява с друга, първо, по количеството на водата и по нейните качества. По същия начин, и човек може да се сравнява, а именно, по светлината, която излиза от него. В известни случаи, човек излъчва от себе си светлина и топлина. Ти си изпратен на земята да работиш, а не да живееш за себе си. Ръцете, краката, очите и останалите органи имат смисъл, когато пребъдват в самия организъм и изпълняват своите функции.

Някога хората на земята са щастливи, а някога — нещастни. Ние сме дотолкова щастливи, доколкото изпълняваме волята Божия. Затова, всеки трябва да бъде готов да служи. Това не е нещо, което може да научиш отвън, то е вътрешно проявление, присъщо на всекиго. Едно е опасно, че животът постепенно се обезсмисля. Казваш: Трябва да живея. Всеки повтаря тази мисъл. Същото повтаряне се явява в музиката: Трябва да псем! — Трябва да пеете, но не пеете. Кой ще ви научи, как трябва да пеете? Думата „трябва“ не учи човека. Казваш трябва“, но с това си оставаш. Тази дума озна-

чава, че изстребваш нещо. Значи, немузикалното в човека да се изстреби, да се изхвърли навън.

Казваш: Вярвам. Коя е подбудителната причина за твоята вяра? Вярваш в един човек, защото е богат, учен или силен. Ако не е богат, няма да вярваш в него. Ако не е учен или силен, пак няма да вярваш в него. Ако живее, ще вярваш, че е жив. Ако е умрял, ще вярваш, че е умрял. — Кое е същественото в човека, на което всякога може да се вярва? — Три съществени неща има в човека, на които всякога можеш да вярваш. Ти вярваш на неизменната любов в душата му; на неизменното знание и мъдрост в ума му и на неизменната истина и свобода в неговия дух. Неизменните величини в човека са любовта, мъдростта и истината. Те представят Божествения живот. За какво те обичат хората? — За любовта в тебе. За какво те почитат и уважават? — За мъдростта в тебе. За какво те ценят? — За истината и свободата в тебе.

Казвам: Турете здрава основа на живота си. — Нямаме ли основа? — Имате, но основата ви не издържа на бурите и изпитанията в живота. Турете за основа на своя живот трите неизменни величини — любовта, мъдростта и истината. Казваш: Здрав съм, силен съм, богат съм — ето основата на моя живот. — Здравето на човека може да се отнеме; силата му може да се отнеме; богатството му също може да се отнеме. Де остава неговата основа? И животът на човека може да се отнемс. Животът

е резултат на любовта. Който придобие любовта, той става безсмъртен. Значи, от човека зависи да живее, или да умре. Казвате: „Бог е Любов.“ — Това е живот вечен, да позная Бога като Любов. Познали ли сте любовта? Любовта се познава по едно качество: тя побеждава смъртта. Ако един човек те хване и те удуши, ти нямаш любов. Ще кажеш, че Бог изпратил този човек да те удуши. — Бог не благоволява в смъртта на човека. Значи, друго същество, което има някакъв интерес, му отнело живота. — Добре е да отиваме на онзи свят и да се връщаме, когато пожелаем, като у дома си. — Това е заминаване, не е смърт. Човек си заминава, когато е свършил известна работа на земята. Някога заминава и без да е свършил нещо.

Казано е в Писанието: „Лукавият рикае, за да погълне някого.“ Това показва, че човек има много неприятели, с които трябва да се справи. Като не знае причината за своите мъчнотии, човек става недоволен и търси причината в баща си, в майка си, в брата си или сестра си. — Отвън никой не е причина за неговите мъчнотии. Утре и ти ще станеш баща или майка. Можеш ли да кажеш, че ти си причина за мъчнотиите на своя син? Причината за мъчнотиите и страданията на хората е в неизпълнението на Божията воля. Човек туря своите възгледи, своите мисли и желания, своите плодове на първо място. Щом дойде да изпълни волята на Бога, тя остава на последен план. Сегашните хора са установени в своите въз-

гледи, затова мъчно разбират. Аз не искам да кажа, че те не живеят добре. Този въпрос не го разглеждам. — Защото, ако кажа, че хората не живеят добре, това не е от днес. От 8,000 години те не живеят добре. Ако живеяха добре, нямаше да има затвори и бесилки, лоши мисли и чувства, лоши постъпки. В който дом влезеш днес, по лицата на всички виждаш сенки. Влезеш в черква и там има сенки — и проповедникът, и слушателите му имат сенки, була на лицата си. Казвате: Този е голям грешник, онзи е малък грешник. Големите грешници се родиха от малките грешници, а не от големите. Дебелото, голямото въже се прави от малки, тънки въженца. Като се съединят, тънките нишки образуват дебел конец. В малките грешки се крият възможности за големите грехове. Значи, и грехът расте.

Обикновено, хората се оправдават за постъпките си и казват: Не сме големи грешници. Не е въпрос, дали сте големи, или малки грешници. Важно е, зародишът на греха да не е във вас. Може да имаш само една въшка в главата, но в кратко време тя се размножава извънредно много. Аз ви навеждам на тази мисъл, за да разсъждавате. Като влезе в духовния живот, човек започва да мисли криво. Той гледа на себе си като на праведник, а на другите — като на грешници. Не се заблуждавайте. И светските, и духовните хора живеят на земята, само че условията на духовните са по-добри. Идете между светските хора, да видите, как живеят те. Не

зная, дали има истински праведни между духовните. Влезеш с жена си в трамвая, едва намерите място да седнете. Трамваят е препълнен с хора. От едната и от другата ти страна седят чужди жени. Тясно е, бутате се, но какво да се прави! Жена ти е ревнива, недоволна е, че си между две чужди жени. Веднага в ума ѝ се явяват лоши мисли. Праведна ли е тя? Праведен ли си ти? Тебе може да ти е приятно, но жена ти е недоволна. Има ли престъпление в тази приятност?

Да дойдем до истината. Влизаш в една градина с много цветя. Приятна ти е миризмата им. Бог е създал обонянието да усещаме приятните и неприятни миризми. Има цветя, на които миризмата е много силна, които произвеждат обратно действие върху човека. Какво ще кажете в такъв случай? Ще благодариш и за приятната, и за неприятната миризма. Какво ще кажеш, ако от двете ти страни са седнали две жени? — Пак ще благодариш. Ако ти е приятно, ще благодариш, че си видял две хубави картини. Ако не ти е приятно, ще помолиш Господа да подобри тези картини. Това ще кажеш сам на себе си, а не гласно. В себе си ще бъдеш абсолютно искрен, без никаква бяла или черна лъжа. Тя може да мине край тебе, като муха, но ще я оставиш вън. Какъв ще бъде животът ви, ако бъдете искрени и истинолюбиви? При това положение, жената никога няма да подозира мъжа си, нито мъжът — жена си. Когато мъжът и жената са при едни условия,

т. е. на еднакъв уровень на развитие, изкушението никога не може да дойде. Днес повечето хора се заблуждават от външността на нещата. Не се заблуждавайте от външността. В нея няма никаква реалност. Мислите ли, че ако носите торба със злато, вие сте забогатели? Ако слугата носи пари в банката, негови ли са те? И в религиозния живот има външно позлатяване. Не се заблуждавайте! Испитанията са дадени за онези, които не мислят. Бог не обича лъжата. Има позлатени хора, има хора от злато. У Бога, обаче, всичко е истинско злато, всичко свети. Праведните хора в света са такива отвън, те са само позлатени. Като ги постави на изпит, Бог казва: Изтрийте ги, да видим, кой е истински праведен. Който не се изтрива, той е от чисто злато; който се изтрива, турят го настрана. Следователно, изпитанията в живота идат, за да се провери, кой е позлатен, и кой е от чисто злато. Гези, които са от чисто злато, остават на работа. Аз си служа в химията с термините: метакимия и панметакимия. В тях няма лъжа. В обикновената химия има верни и неверни неща, относителни и абсолютни. В метакимията може да има малко заблуждения, но в панметакимията всичко е абсолютно верно. Химията е за децата, метакимията е за възрастните, а панметакимията — за старите.

Като сравнявам проявите на човека, казвам: Има три вида християни — обикновен християни, метакристияни и панметакристияни. Метакристиянинът е добър човек, а панметакри-

християнинът е съвършен човек. Казваш: Аз съм християнин. — Трябва да придобиеш още две имена: мета и пан. Да бъдеш панметахристиянин, значи, да станеш господар на себе си, на своя ум и сърце, да не може никой да те изнуди. Мета значи да се мяташ над всичко, да си над условията. Кой плувец е добър? — Който е над водата. Остане ли под водата, неговият живот е свършен. Следователно, вместо християнин, метахристиянин и панметахристиянин може да турите други имена: човек на истината, човек на мъдростта — мета и човек на любовта — пан. Как ще съедините тези три неща в едно? Човек може да бъде още физик, метафизик и панметафизик; математик, метаматематик и панметаматематик.

Като държа беседите си и после ги чета, виждам, че окръжаващата среда е оказала влияние върху тях. Всяка среда оказва влияние на човека. И коренът, като влиза в земята, се влияе от условията. Някога той взема различни посоки, за да избегне препятствията, които среща на пътя си. Не се чудете, защо коренът на някое растение е изкривен и набръчкан. Той е срещнал препятствие на пътя си. Човек не трябва да се заблуждава, да мисли, че може да работи при всички условия на живота. Как ще говориш вън, при 25⁰ студ? Как ще свириш вън, при 25⁰ студ? За да свири цигуларят добре, салонът трябва да е отоплен, да има добра акустика. Човек може да работи при добро

разположение на ума, на сърцето, на цялото тело.

Всяко нещо се изявява при специални условия. Четете, например, посланията, без да знаете, при какви условия са писани. Това е от особено значение. Иоан е писал при едни условия, Петър — при други условия. Старият завет е писан при едни условия, а Новият завет — при свършено други условия. Всеки ден си носи специфични условия и специфични блага. Всеки, според разбирането си, ще изпълува благата и условията на деня. Казвате, че всичко зависи от любовта. Да, но любовта трябва да се изяви. Ще обичаш себе си и ближния си, ако обичаш Бога. Можеш да обичаш хората, ако си изпълнил Божията воля. Любовта подразбира изпълнение на Божия закон. Без Божията Любов законът не може да се изпълни. Без Божията Мъдрост законът не може да се изпълни. И без Божията Истина законът не може да се изпълни. Изявяването на живота произлиза от Божията Любов, от Божията Мъдрост и от Божията Истина. Те трябва да бъдат в нас.

Когато Иоан говори за вярата, надеждата и любовта, той има пред вид Божията Любов, защото тя разрешава най-мъчните задачи. Истината иде да оформи нещата, да им предаде красив вид. Любовта работи отвътре. Нейните дела са невидими. Като дойде знанието, тогава човек вижда, какво е направила Любовта за него. Детето разбира ли, какво прави майка му

за него? То вижда, че тя го къпе, облича, храни, носи на ръце, но защо прави това, то не знае. Един ден, като порасне и придобие знание, то ще разбере, защо майка му се е грижила за него, защо го е носила на ръце. Дете, което не е носено на ръце от майка си, губи нещо ценно. Ще кажете, че това не е важно. Не е така. Майката предава нещо на детето си. Ако в големите си мъчнотии не сме на ръцете на Бога, и Той не ни носи, много сме изгубили. Ако не минаваш през големи страдания, никога своята майка няма да те носи. — Кое дете носи майката? — Слабото и болно дете. Докато страда, детето се нуждае от майка си. Докато страда, човек се нуждае от Бога. — Защо идат страданията и изпитанията в живота ни? — Кажете, какво трябва да ви се даде вместо тях? — Защо трябва да се храним с хляб? — С какво друго ще се храните? Заместете хляба с друго нещо, и вижте, какъв ще бъде животът ви. Вие сте в това положение, благодарение на хляба. Преди употребата на хляба, животът е бил много тежък. С употребата на хляба, животът се е подобрил. Някога месоядните животни са били повече, отколкото днес. В бъдеще, когато животните и хората се нагодят повече към хляба и растителната храна, месоядните животни ще се намалят. — С какво трябва да се храни човек? Когато сатаната каза на Христа „Като си Син Божи, превърни тези камъни на хляб“, Христос му отговори: „Казано е, че не само с хляб ще

се храни човек, но с всяко Слово, което излиза от устата на Бога.“

Христос показва на човечеството, коя е истинската храна. Един ден душата ще се храни само със Словото. Който се храни със Словото Божие, всякога ще бъде здрав. Ако не се храни със Словото, ще боледува. Следователно, ако боледувате, ще знаете, че не се храните със Словото Божие. Ако ви е дадено недостатъчно количество, увеличете Го. Като се храниш със Словото, ще придобиеш любовта. И тогава, като ти се случи голямо нещастие или изпитание, не се разколебай, но си кажи: Не зная, защо Бог ме изпитва, но зная, че това е за добро. Даже и Христос дойде на земята да разреши един важен въпрос. Защо трябваше да бъде Той разпнат? За всичко Той казваше: Така трябва да бъде! Впоследствие, Христос разбра, защо трябваше да мине през тези изпитания. Като мина през изпитанията, като пострада, Христос научи много неща. В първо време Му бяха неясни. Не мислете, че с ума си можете всичко да разрешите. Любовта се познава по това, че при всички противоречия и недоразумения между хората, никого не съди. Тя не казва, че този или онзи не е прав. Гледа на всички хора, като на удове от един общ организъм. Онези, които имат по-добро разбиране, по-малко грешат. Който има по-малко любов, повече греша; който има повече любов, той по-малко греша. Същото се отнася и до мъдростта, и до истината. Това е закон. Ако любовта намалява, и

животът намалява; ако любовта се увеличава, и животът се увеличава. Любовта изключва всички противоречия. Тя е велика сила, която се справя с всичко.

Баща си, имаш две деца, но едва свързваш двата края. Едното дете, по невнимание, счупва една стомна. Ти набиваш детето, като му казваш: Не знаеш ли, че съм беден, нямам пари. Как ще купя друга стомна? Ако беше богат, щеше да кажеш: Няма нищо! Ще купим друга, по-хубава стомна. Изобилието, богатството лесно разрешава противоречията, но не е така със сиромашията. Често наблюдавам, как някой ходи натук-натам, и все за счупената стомна говори. Казвам: Беден е този човек. Обаче, богатият нищо не говори за счупената стомна. И на вас казвам: Служете си със същата мярка, за да познаете, богати ли сте, или бедни. Ако говориш постоянно за счупената стомна, беден си; ако не правиш въпрос за стомната, богат си. Детето ти не е твой слуга, от тебе е излязло. Ако имаше любов, частите на счупената стомна щяха да се съберат по панметафизичен начин. Това е изкуство, това е наука. Ако се приложи, стомната ще стане по-хубава, отколкото е била. Това е за далечното бъдеще, когато завършите развитието си на земята. Сега можете да имате особено мнение по този въпрос, но в бъдеще сами ще проверите това.

Помнете: Любовта разрешава всички противоречия. Без нея животът не може да се оправи.

Мъдростта се справя с противоречията на ума.

Истината се справя с мъчнотиите на човешката воля.

Вложете надеждата за основа на земния живот.

Вложете вярата за основа на духовния живот.

Вложете любовта за основа на Божествения живот, и всичките работи ще се наредят.

Христос е човекът на изобилната сила.

Христос е човекът на изобилната вяра.

Христос е човекът на изобилната любов.

✽

10. Утринно Слово от Учителя, държано на 5 декември, 1937 г. София. — Изгрев.

Трите пътя

Размишление.

Ще прочета 32 глава от Исаия.

Който никога не е пял, никога не е грешил; който много е пял, много е грешил. Който никога не се е раждал, никога не е грешил; веднъж роден, човек не може да не греши.

Казвам: Религиозните и духовните хора се нуждаят от истинско разбиране. Религиозният не знае, какво нещо е религиозният живот; и духовният не знае, какво нещо е духовният живот. Често слушате да се казва: Всяко нещо си има своя причина. — Да, всяко нещо си има своя причина, но повечето хора се спират върху последствията, а не върху причината на нещата. Казваш: Случило се е нещо — Случило се е, но ти не можеш да говориш за случката, докато не намериш причината за нея. Боледуваш. На какво се дължи тази болест? От психическо гледище, всички болести се дължат на дисхармония между симпатичната и мозъчната система. Симпатичната нервна система има отношение към храносмилането и дишането. Ако не мисли, не чувствава и не постъпва добре, човек не може да бъде здрав. Значи, здравето зависи от три фактора: от здрава мисъл, от

здраво чувство и от здрава постъпка. Дето е любовта, там никакви болести не съществуват. Любовта изключва всякакъв страх. От какво се страхува човек? — От животни — мечка, вълк, лисица; някога се страхува от невидими същества, а някога и от хора. Някой се уплашил от една котка. Гледаш, котката се наежила, готова да се хвърли върху някого, а ти не виждаш нищо. Срещу кого се ежи, не знаеш. Важно е, че се плашиш от нея.

Днес много хора, особено религиозните, проповядват и очакват работите им да се наредят добре. Чудно нещо! Ще проповядваш за Господа и ще вярваш в Него, с цел да се наредят твоите работи. Преди всичко, това е твой дълг. Ще вярваш, разбира се. Ако не вярваш, ще носиш последствията на твоето безверие. Всички нещастия в живота ти се дължат на прекъсване връзката с вярата. Тя не е статически процес. Ще вярваш непрекъснато. — Нахраних се. — Днес си се нахранил, но утре пак ще ядеш. Днешното ядене не може да ти помогне за утре, нито вчерашното за днес. Колкото по-дълго време не си ял, толкова по-неспокоен ставаш. — Ядох. — Пак ще ядеш, за да се оправят работите. Ако не се оправят напълно, поне отчасти. Като ви говоря, някои се обезверяват, губят мира си. Защо става така? — Разколебахме се. — Откажете се от вашата статическа вяра. Това, в което сте вярвали вчера, е минало вече. Важно е, в какво вярвате днес. Имал си свещ, която вече изгоряла. Какво тря-

бва да правиш? Ще запалиш нова свещ. Вчерашната светлина е дала своето, нова светлина ти е нужна. Всичко, което гори, ще изгори. Това е закон. Туряйте дърва на огъня, постоянно да гори. — Ще изгорят дървата. — Нищо от това. Ако не горят, няма да имате топлина. Значи, дървата ще горят, докато се стопли стаята. — Защо не горят по-дълго време? — Там е въпросът. Малко дърва си турил, малко ще горят; много дърва туриш, много ще горят.

И тъй, физическият и духовният живот са сложни процеси, които трябва да се изучават. — Как дохожда човек до истинското знание? — Той започва от простите, елементарни работи и постепенно върви напред. Детето започва първо от азбуката и мисли, че с нея ще оправи работите си. Не само че няма да ги оправи, но още повече ще ги обърка. Пишат ти едно писмо, четеш го, но нищо не разбираш. Ако знаеш азбуката и можеш да четеш, ще видиш, че писмото е пълно с обидни думи. Ти се настриваш и си готов да срещнеш този човек и да го нахокаш. Какво ще каже лекарят-психиатър за този човек? Как ще обясни неговото неспокойствие? Ще каже, че някой му е направил магия. Всъщност, от голяма ученост, този човек прочел писмото и, като разбрал съдържанието му, не може да се помири с него. — Как ще се помириш? — Ти си Стоян, но има още девет Стояновци. Ти си първи номер Стоян, а писмото се отнася до пети номер Стоян. Значи, то не е за тебе. — Ами фамилията? — Писмото

е адресирано за някой си Иванов. Още девет души има със същата фамилия. Следователно, ще четеш писмото и ще знаеш, че то не се отнася до тебе, но до Стоян Иванов, пети номер. Ще се разгневиш ли тогава?

Сега пророкът пише за грешниците. Ти си праведен, четеш писмото, но си казваш: Аз съм праведен, но тук е писано за човека. И аз съм човек. Значи, и за мене е писано. После казваш: Човек съм, но писаното не се отнася до мене. — Важно е, да можеш да оправяш работите си. Например, на английски слънце се казва „син“. На български син е друго нещо. На английски син означава грях. Изкуство е да оправите тези понятия в себе си и да ги разбирате. Значи, българинът се радва на думата „син“, а англичанинът се мъчи от тази дума, защото означава грях, престъпление. Как ще си обясните това съвпадение на думите? Как ще примирите тези понятия? Грях и син са непримирими. — Това е противоречие. — Как ще го примирите? Не е лесно да се примиряват противоречията. Работиш на нивата с любов, но на ръцете ти излизат пришки. Гледаш ръката си и казваш: С любов работих, но как ще залича пришките? Ако ти дадат няколко английски лири за работа, ще кажеш: Работих с любов, излязоха ми пришки, но получих няколко английски лири. — Те намаляват страданието ти.

Питам: Какво ще получиш, като работиш за Бога? Все трябва да получиш нещо. — Е, ще работя за самата любов. — Щом работиш

за самата любов, от нея ще получиш най-красивия живот. Какъв по-голям дар искаш от този? Как няма да ѝ служиш? Ако служиш на силата, и тя ще ти даде най-красивия дар — ще бъдеш в безопасност. Докато си под покрива на силния, никога няма да знаеш, какво е опасност.

Казвам: Прави добро за самото добро. Бъди добър за самото добро. — Защо? — Доброто носи здраве, а здравето е Божие благословение. — Защо трябва да вярвам? — За да бъдеш радостен, да не се смущаваш от нищо. Вярата внася светлина в човешкия ум. Щом имаш светлина, няма да се страхуваш. Ако изгубиш вярата си, ще останеш в тъмнина и ще се блъскаш от едно място на друго. — Нещастен съм. — Нещастен си, защото нямаш вяра, пътуваш в тъмна нощ, при лоши условия. Светлината премахва препятствията от пътя ти. В ума на вярващия, на духовния има светлина. Думата „духовен“ произлиза от дух — от това, което движи всичко. Значи, духовният е в постоянно движение. Дето има движение, там е разумността. Ако се движиш разумно, щастлив ще бъдеш. Ако се движиш неразумно, ще претърпиш голямо крушение. Какво ще стане с тебе, ако се качиш на автомобил, който се движи с бързина 200 клм. в час? Шофьорът трябва да бъде умен, сръчен, да се съобразява със завоите. Няма ли тези качества, катастрофата е неизбежна: и ти, и той ще се намерите в някоя пропаст. — Можем да хвърчим във въздуха

със самолети. — И това е възможно, но авиаторът трябва да има голямо присъствие на духа, да познава въздушните течения. Много авиатори пострадват по единствената причина, че не познават въздушните течения, не знаят, как да ги избягват.

И в духовния свят има течения, с които трябва да се справяте. Духовният човек е авиатор. Следователно, първото нещо, което се изисква от него, е да познава теченията в духовния свят. Някои мислят, че в духовния свят няма мъчнотии. Ако най-добрият човек в света — Христос, мина през мъчнотии, какво остава за другите хора? Христос дойде на земята като авиатор и го сполетя най-голямото нещастие. Мислите ли, че вие ще минете без страдания? Мислите ли, че като се молите, ще избегнете страданията? Христос не се ли моли? Някои страдания не могат да се отменят. Когато те вози глупав шофьор, нещастieto е неизбежно. Дето и да си, той ще те хвърли в пропастта. Ако те кара умен шофьор, той ще те заведе на определеното място. И автомобилът трябва да бъде здрав. Ако не е здрав, умният шофьор мъчно може да ти помогне. Христос беше умен шофьор, автомобилът Му беше здрав, но условията, при които дойде, бяха лоши. Затова се казва, че страданията на Христа бяха определени, така трябваше да бъде.

Една позната дойде при мене да се оплаква, че някой я обидил, казал ѝ една обидна дума. — Чудно нещо, миналата вечер ти закла

една кокошка, изяде я, без да помислиш за нея. Какво лошо има в това, че ти казали една обидна дума? Някой ти казал, че си много проста. Тази дума раздвижила въздуха. Трептенията на въздуха дошли до тъпанчето на твое то ухо, и ти си приела някаква мисъл, която те засегнала. Какво лошо има в думата „проста“? Ако съм на мястото на тази сестра, ще извадя десет английски лири и ще кажа: По-неже не съм слушал такава сладка дума, плащам за нея десет лири. Че съм простак, няма съмнение в това. Радвам се, че срещнах такава умна сестра, като тебе, да ме нарече простак. Кой от вас би дал десет лири за една обидна дума? Вие ще обиколите целия Изгрев, да се оплаквате, че ви обидили. Така ставате носители на известия по Изгрева, кой какво казал. В това отношение, уважавам ви, че работите безкористно.

Като ви говоря, някои цитират думите ми, какво съм казал: Учителят каза, че трябва да се обичаме. — Ще обичаш една книга с красиво съдържание. Не можеш да обичаш книга, пълна с порнография. Ще ядеш най-чистата храна. Никога не яж гнили плодове. Никога не яж развалена храна. Прави избор в храната. Ако говориш, говори за най-хубави и красиви неща. Аз не ви казвам да говорите, каквото ви падне. Това са елементарни работи. Аз бих ви казал много неща, но още не сте готови. Наблюдавам някои братя — учени, духовни, дават съвети на другите, а на себе си не могат да дадат.

Като давам на вас съвети, аз опитвам, доколко мога да дам съвет на себе си.

Наскоро държах на младите лекция за сприхавостта на човека. Мястото ѝ е в скулите. Щом се разгневеш, намокри една гъбичка във вода и накваси скулите си три-четири пъти. Така гневът ти ще мине. Ще кажете: Какво ще мокря скулите си с гъбичка? — Като намокриш скулите си с гъбичката, работата ти ще тръгне наред.

Като ученици, нужна ви е добра обхода. За това се иска разбиране. — Защо идат страданията? — Те са резултат на миналото. Вината не е във вас, но грешката ви е там, че не се корегирате. Има грешки на миналото, има и сегашни грешки. Грешките на настоящето ще се изправят в бъдещето. Дълговете на миналото се изплащат в сегашния живот; сегашните дългове ще се изплащат в бъдеще. Например, днес кажеш една дума не на място, ще я изплащаш в бъдеще.

Ново възпитание е нужно на човечеството, а също и нов начин на живеене. Храни се умерено, никога не преяждай. Не яж нечиста храна. Има хора, които спят по 8 — 10 часа; те мислят, че това е добре за тях. По-малко, но здрав сън. Ако се обръщаш по няколко пъти през нощта, наляво и надясно, не си спал добре. Здрав сън е, на която страна легнеш, на нея да се събудиш. Който не спи добре, и цяла нощ се обръща наляво-надясно, на гърба, сутринта казва, че много работил. — Това не е

работа. Всички страдате от такава работа. Говориш повече, отколкото трябва. Работа ли е това? Като легне да спи, цяла нощ повтаря това, което говорил през деня. Сутринта се събужда от сън неразположен — не е спал добре. Дойде някой при мене и ми разказва, как се скарал с приятеля си. Дойде другият, и той ми разправя същата история. Какво ме интересува техния спор? Скарването е резултат на нещо. Коя е причината за скарването? Единият не одържал думата си. Защо не одържал думата си? Някои се карат от любов. Двама приятели се обичат. След време при тях дохожда трети. Първите двама се скарват. Причината е третият, когото обвиняват, че искал да привлече към себе си един от приятелите. Това е заблуждение. Мислите ли, че можете да привлечете някого към себе си? Това значи, да не разбирате астрология. Какво е привличането? Голямото може да привлече малкото към себе си, но малкото никога не може да привлече голямото. Може ли месецът да привлече слънцето? Земята привлича месеца, а слънцето привлича земята, същевременно и месеца. Земята се върти около слънцето, но не слънцето около земята. Ти се въртиш около някого, а казваш, че той се върти около тебе. Защо се въртиш около този човек? — Богат е, въртиш се заради парите му. Онова, което те привлича, не е любовта му, нито знанието му, а неговите 30 милиона. Колко тежат 30 милиона? — Около един тон злато. Значи, златото те привлича. То има

притегателна сила. Ако имате 10 грама радий, може ли да го турите на масата и да стоите спокойно около него? Грамадна енергия се крие в радия.

Питам: Мислите ли, че ако влезете неподготвени в духовния свят, сте в безопасност? Опасен е духовният свят. Казано е в Писанието: „Бог е огън всепояждащ.“ — За кого? — За грешните. За праведните Той е благословение. Ето защо, ако не си подготвен, кракът ти не може да стъпи в духовния свят — ще изгориш. За да влезете в този свят, трябва да се подготвите, да развиете своите чувства; да се справите с противоречията си. За духовния свят е нужна такава чувствителност, каквато за физическия свят би била нещастие. За музиканта е нужно добре развит слух, но за обикновения човек такъв слух ще му причини страдания. Ето, и за мене е страдание, когато слушам хората да говорят дребнавости, да се осъждат, да се критикуват. Развит е моят слух. Затова, всяка нехармонична дума, не на място казана, ми причинява страдание. Казвам си: Кой ми е виновен, че съм музикант? Ти искаш да слушаш Божествената музика, но си слязъл между хора, които не могат да свирят и да пеят. Идвали са при мене хора, с груб, немузикален говор. За да обърна внимание на говора му, започвам да го подражавам. Като не ме разбира, той казва: Защо ми говориш тъй грубо, обиждаш ме. — Та това си ти. В случая, аз и ти сме едно. Аз слязох на твоя уровень, говоря ка-

то тебе, за да се изправиш. Мога да му говоря и другояче, да му кажа: Много добър човек си, даже и грубите ти думи са нежни. Ако му говоря така, няма да се обиди. Сегашните хора лесно се обиждат. Дипломат трябва да бъде човек. Религиозните хора трябва да се учат от сегашните дипломати. Като ги слушате, виждате, колко са деликатни, внимателни.

Да оставим този въпрос настрана. Важно е, човек да говори право. Вашият език не е още възпитан. В езика, в говора се забелязват наследствените чърти. Мислиш добре и започваш да говориш, но в гласа ти има нещо неравномерно. Без да искаш, гласът ти се повишава. Това зависи от мозъчната енергия. Ако в духовния свят говоря, като на вас, веднага ще ме върнат на земята. Вие намирате, че говоря тихо, не ме чувате, но с такъв глас не биха ме приели на небето. Там ще кажат, че вдигам голям шум с говора си. Там, всеки говор, чиито вълни съставят една стомилионна част от милиметъра, минава за груб. Нужно е голяма деликатност, голяма мекота в говора, в обходата между хората.

— Какво да се прави сега? Как да постигнем своите желания? — Едно се иска от вас: Да поправите грешките на миналите поколения. Ако постигнете това, вие минавате за добри и учени хора. Ако не можете да постигнете това, никакви знания нямате. Не е грях, че нямате знания, но щом не можете да изправите погрешките на миналото, не можете да се ползвате

от новите условия. Не е въпрос да изправите сегашните си погрешки — те са предмет на бъдещето. Ваша задача сега е да изправите миналите си погрешки. Който не може да изправи погрешките на миналото, не ще може да изправи сегашните си погрешки. Имаш дълг от 20,000 лева. Днес си задлъжнял пет лева. Кой дълг е по-нужно да изплатиш — двадесетте хиляди, или петте лева? Ако изплатиш 20-те хиляди лева, ти си силен човек; ако изплатиш петте лева, ти си слаб човек. Големият дълг трябва да се плати. Ако не можеш да изплатиш големите си слабости, ти си пропаднал човек. Аз говоря за резултатите. Не мислете, че всичко в света става все от любов. От любов ли изяждаш кокошката? От любов ли изяждаш ябълката? Коя е причината за всичките спорове между хората? — Гладът. Не знаят хората, как да задоволят своя глад. Един бил вегетарианец, друг — месоядец и спорят. И единият, и другият, като огладнеят, огрубяват, озверяват се.

Разправяха ми един случай. Един кораб претърпял крушение. Десет души успели да се спасят на една лодка и така пътували седем-осем деня в бурното море. Като огладнели, а нямали никаква храна, започнали да се оглеждат, кой от тях да стане жертва. Първо турили око на най-слабия, него изяли. След няколко деня друг станал жертва на глада. Най-после останали двама-трима. Те се очудвали, как се събудил у тях този животински инстинкт,

но нямали сила да се противопоставят на звяра в себе си. Човек трябва да превъзмогне животинското в себе си. Да се върнем към въпроса за скарването. Не е лошо да се караш, но да знаеш, кога и как да се караш. Аз говоря за онова скарване, което е причина за нещастieto в живота. Говоря също за онази мисъл, която докарва нещастие на хората. Като мислиш право, и ще постъпваш право. Наблюдавам, какво правят много братя и сестри с узрелите плодове. Сега има много праскови. Както върви някой, изведнъж влезе в градината, огледа се наоколо и веднага започва да пълни джобовете си. Казват: Братско е това. За работа ги няма, но лесно пълнят джобовете си. — Какво има от това, че са взели няколко праскови? — Без разрешение са ги взели. Знаят ли, дали прасковата е доволна от тях? Взели ли са разрешение от прасковата? Лесно е да се каже — братско.

Така постъпват и външните хора. Разправяше един приятел от Търново, че имал лош съсед. Последният отглеждал около 100 — 150 кокошки. Те разровили градината на нашия приятел. Той мислел, какво да направи с тези кокошки. Един ден срещнал едного, който продавал една лисица за 40 лева. Той я купил и я занесъл в градината. Отде я подушили кокошките! Започнали да крискат, голямо смущение настанало между тях. На другия ден, нито една кокошка не влязла в градината. Те се разбягали от миризмата на лисицата. И аз бих же-

лал да имам една лисица, която да изплаши ония, които без позволение късат плодовете. Ще кажете, че Господ даде плодовете. — Да, Господ ги даде, но ти нямаш право да ядеш, когато искаш. Определено ти е, кога да ядеш. Ако си болен, с 40^о, как ще ядеш? Когато си здрав, тогава ще ядеш. Когато влизам в градината, всички дървета ми се оплакват и казват: Груби са твоите хора! Жестоко ни нападат. Ако аз съм на ваше място, ето какво ще направя: Ще се спра пред прасковата, ще благодаря на Господа за плодовете и ще я попитам, мога ли да си откъсна една праскова. Ако ми се позволи, ще си откъсна. Тогава и прасковата ще се благослови. Като изядеш плода, посей семката. Вие ядете плодовете, а семките хвърляте. Така постъпвате и със Словото: едни думи задържате, а други хвърляте. Срещнеш един човек, каже ти една-две думи. Спри се за момент и си кажи: Господи, благодаря ти, че срещнах този човек, който ми даде един плод. Хубавата дума е хубав плод. Тя не излиза от тебе. Тя е родена от плодното дърво. То е Божественият Дух, Който влиза в човека. Бог изисква от нас, каквото ядем, да благодарим. Направиш нещо, благодари! Срещаш здрав или болен човек, благодари! Бог е изпратил болния при тебе да му помогнеш. Кажи му една утешителна дума. Кажи му: Ще оздравееш! — В онзи свят ли ще оздравея? — Ще оздравееш, нищо повече.

Вие страдате от липса на добра обхода. Наистина, мъчно е да се справиш със себе си. Често, като държа бсседи, и аз се запитвам: Как трябва да се говори на тези хора? Като привеждам известни примери, казвате, че съм засегнал някого. Аз никого не засягам. Нямам пред вид и вашите погрешки. Не съжaliaвайте, че правите погрешки, но ги изправяйте, за да спечелите двойно. Всяка погрешка обогатява човека. Не съжaliaвайте, че пеете неправилно, но взимайте верен тон. Един ден дойде при мене една сестра, нещо неразположена. Взех цигулката и почнах да свиря. Като ѝ посвирих, тя се разположи и си отиде весела. Казах си: Колко лесно се свърши тази работа! Накарах цигулката си да говори вместо мене. Ако бях ѝ говорил, нямаше толкова лесно да се свърши работата. Като ѝ посвирих, тя се развесели. В дадения случай, моята цигулка говори по-добре от мене. След това и аз благодарих на цигулката си, че може да говори тъй хубаво. После благодарих и на ръцете си, че могат да управляват лъка и цигулката. Благодарих им, че ме освободиха от една неприятност — да говоря с часове на тази сестра. Постъпвайте и вие като мене. Като дойде при вас някой неразположен, изпейте му една песен, или изсвирете му нещо хубаво.

Сега, аз искам Изгревът да представя модел на новото възпитание, на новия живот. Който дойде тук, да разбере, какво представя новото учение. Искате да дадеш концерт. Няма да очак-

ваш на обяви, да те препоръчват отвън, като добър музикант, но ще свириш. От свиренето ще познаят, какъв музикант си. Искаш да декламираш. Ще излезеш да кажеш едно стихотворение, и пръв аз ще те слушам. После ще ти кажа, как се декламира. Искаш да изправиш един човек. Не се спирай на грешките му. Докато държиш в ума си неговите грешки, никога няма да го изправиш. Дръж в ума си поне една от добрите му чърти. Само така ще го изправиш. Професорът по музика никога не може да изправи своя ученик, ако сам не вземе цигулката си и му покаже, как да свири или псе. Той трябва да го научи да слуша. Когато пееш, вслушвай се в гласа си, да чуваш, взимаш ли верни тонове. Ти се вслушваш в другите, а себе си не слушаш. Докато не привикнеш да чуваш своя глас и в най-големия шум, ти никога няма да се научиш да пееш. Ако сам не се корегираш, отвън никой не може да те корегира. Ще кажеш, че Господ ти е казал да говориш. — Ако, наистина, Бог ти е казал да предадеш нещо на човека, това всеки ще познае. За да предадеш думите на Господа, преди всичко, човека, на когото ще говориш, се намира в голямо нещастие. Като му говориш, пръв той ще познае, че това са думи на Господа. Ако кракът му е ступен, ти ще го наместиш внимателно, ще го превържеш и след това ще му кажеш причината, защо ступил крака си. Той ще разбере, че Бог чрез тебе му помага.

Днес и аз ви казвам, че Бог иска от вас да бъдете добри. — И ние желаем това. — В случая, аз трябва да ви дам пример на доброта. Като имате пример, вие ще повярвате, че Бог ми говори. Ако ви кажа, че трябва да говорите меко, любовно, пръв аз трябва да дам пример за това. Днес ви говоря на дълги вълни. Като се прибера в стаята си, веднага прекарвам думите си през специален апарат и, каквато грешка намеря, веднага я изправям. След това предавам думите си в невидимия свят, на къси вълни. Ако и в невидимия свят предам речта си така високо, както на вас говоря, там тя ще произведе цяла катастрофа. Там приемат думите ми умствено. Като говоря високо, силно, аз изразходвам много енергия. Затова се извинявам пред разумните същества от невидимия свят. Честност се иска от човека. Ако говоря на някого с висок глас, ще се извиня, а на себе си ще кажа: Друг път, като съм неразположен, по-добре да не говоря. Бащата се връща от работа нервен, разгневен. Като не знае, как да се справи с гнева си, излива го на когото попадне — на жена си, на децата си. Виновни ли са те, че той се разгневил? Обаче, и те трябва да бъдате досетливи, да знаят, как да го посрещнат.

Като наблюдавам живота ви, виждам, че вие очаквате аз да оправя целия Изгрев. Не само аз да го оправя, но и вие трябва да го оправите. И религиозните очакват Христос да оправя света. Христос оправя света, но и

вие трябва да го оправите. Един брат ме запита, на какво се дължат страданията на човека. Казвам му: Представи си, че на един човек възлагат задачата да запали огъня на всички хора. Ако му е нужна само една минута за запалване на един огън, колко време трябва да употреби, за да запали огъня на всички хора? Нужни му са милиарди минути. Защо всеки човек сам не запали своя огън? Както всяка домакия пали огъня на своето огнище, така всеки може да запали своя огън и да улесни работата на един човек. Следователно, когато се казва, че една работа може да се свърши за хиляда години, разбираме, че само един човек работи. Когато се казва, че работата може да се свърши за една минута, разбираме, че всички хора работят. Когато всички хора работят еднородно, работата става изведнъж.

Често цитирате стиха: „Даром сте взели, даром давайте!“ Това е отлично, но какво ще кажеш за себе си, ако даром взимаш, а даром не даваш? Според мене, това е крива философия. Беден си, влизаш в една богата къща и казваш: Тези хора са длъжни да ме нахранят. Седнеш като господар и чакаш. Не, ще влезеш в този дом и ще видиш, какво можеш ти пръв да дадеш. Даже и да не дадеш нещо, носи в себе си мисълта да направиш нещо за тези хора. Само така ще си пробиеш път. На изгревчани казвам: Всички давайте! Богати и бедни, всички давайте! Кой ще работи: богатият, или бедният? Богатият е стар човек, а бедният

— млад. Кой ще работи: старият, или младият?
— Младият, разбира се. Старият ще дава пари, а младият — труда си, той ще работи. Богатият ще дава пари. Който дава пари, той е стар. Който дава ум на другите и ги учи, какво да правят, той е стар. Опасно е, ако всички започнат да дават съвети. Майсторът да дава съвет, има смисъл. На Изгрева има сестри, които шият добре, майсторки са. Могат ли да кажат, колко бода са нужни за ушиването на една блуза? Аз имам подарък една бродирана картина с коприна, за ушиването на която са употребени 35 милиона бода. В това отношение, тя е математическа картина: бодовете в нея са преброени. Всеки трябва да знае, колко бодове са направени за неговата дреха. Ако не знаеш броя на бодовете в своята дреха, не може да бъдеш щастлив. Има шивачи и шивачки, които не знаят да кроят, както трябва. При кроенето те изкривяват линиите. Кривата линия носи нещастие. Има криви линии на скарването, на съмнението, на безверието, на скъперничеството. Шивачът сглобява кривите линии и казва: Харесваш ли дрехата? Има криви линии на добродетелта, на справедливостта, на разумността. Като облечеш такава дреха, ще се чувствуваш щастлив. Казваш: Доволен съм от тази дреха. Като срещнеш човек с дреха, ушита от линиите на добродетелите, виждаш на лицето му изписано доволство, благодарност. Той казва: Откак нося тази дреха, всичко ми тръгна напред.

Днес за пръв път говоря за линиите на шивачеството. Изкуство е шивачеството. Мислите, че сте добри хора. Да, така е, но не знаете да ходите правилно. Сега аз ви говоря по закона на дългите линии. — Как може да се познае правилното ходене? — По това, че, като ходиш, ти е приятно. Тогава ти си в хармония със себе си и с околната среда. Когато слизам в града, отвреме-навреме, спирам по малко, за да урегулирам хода си. Преди всичко, имам пред вид дължината на улицата и се съобразявам, как да тръгна, за да бъде движението ми хармонично. Разглеждам къщите, наблюдавам хората и съобразявам, как да говоря с тях, какво да им говоря. Знание е нужно за това. И като седиш на едно място, трябва да знаеш, как да седиш. Седнеш, кръстосаш ръцете си и мислиш, че добре си седнал. Като кръстосвате ръцете, вие запушвате клетките. Молиш се на Господа, туриш ръцете си на челото, наведеш се — пак запушваш клетките си. С това ти привикваш отрицателните сили към себе си. Като се молиш, ще застанеш в такова положение, че да се свържеш с положителните сили на природата. Това са малки работи, но трябва да се знаят. Често лампите изгасват, значи, токът се е прекъснал. Който разбира от електричество, веднага го изправя. Има един брат на Изгрева, който постоянно поправя повредите. Той знае, как да се справи с нарушенията.

Има много братя и сестри на Изгрева, добри, даровити, но не са се проявили. Обръщам вниманието ви, да извадите заровените съкровища от земята. Има много заровени съкровища, но трябва да ги извадите и пуснете в обръщение. Не е нужно само да знаете, че сте даровити. Кажете си: Даровити сме, но трябва да работим, трябва да се учим. Бог е вложил във всекиго дарби, но време е нужно, за да се проявят. Това може да стане в един ден, в една седмица, в един месец, но не е нужно всичко изведнъж да се постигне. Радвайте се един на друг; радвайте се, че Бог ви е събрал на едно място. Вие сте азбуката на живота. Ако, като букви, не се съберете на едно място, как ще четете? Може ли да се чете, ако буквите са на голямо разстояние една от друга? И вие, като сте наблизо, можете да четете. Така събрани, вие представяте едно голямо съчинение. Тъй както сте наредени, аз чета по вас. По вас виждам, какво е написал Бог. Ако сте разпръснати, нищо не бих могъл да прочета. Аз не обръщам внимание на това, дали сте седнали на столове, или не, а казвам: Този е буква „л“, друг — „ю“, третият — „б“, другите — „о“, „в“. Че малко е кривнато наляво, надясно, това не ме интересува. Важно е любов да има. Ще прочета думата „любов“. Ако буквите се отдалечат една от друга, нищо не може да се чете. Събрани на едно място, вие образувате една подкова, обърната на запад. Това показва, че сте свързани. Същевременно, представяте една чаша,

която чака времето да се напълни. Подковата представя човешкия ум, който трябва да се подкове и да се впрегне на работа. — С какво ще се напълни чашата? — С Божиите блага, с Божиите добродетели, та когато жадният пие от тази чаша, да уталожим жаждата си.

Питам: Можете ли да превърнете подковата в чаша? Това е голямо изкуство. Вие сте започнали с най-лесната работа — да говорите и да псете. Раздвижете езика си, раздвижете гласните си струни и започвате да говорите и пеете. Хората ви слушат и остават доволни от вас. Какво сте направили? Раздвижили сте въздуха. Друг е въпросът, ако копаете. Един копае цял ден, и никой не е доволен от работата му. Затова, казвам: Започнете с най-лесната работа — да говорите и да пеете. Как бихте изпели думите „така е писано“, или „така е казано“? Буквата „Т“ показва, че горе има едно препятствие, което пречи на силата, която иде отдолу. Голяма трябва да бъде силата, за да преодолее на мъчнотиите. Казваш: Не ми се пее, не съм разположен. — Там е работата, да пееш, когато не си разположен. При разположение всеки пее. Когато съм неразположен, аз ще пея: Много съм неразположен. Колко съм неразположен! После ще махна отрицателната частица „не“ и ще пея: Колко съм разположен! Само така ще сменя състоянието си. Казвате: Глупаво е да пееш на неразположението си. — Наистина, глупост е, по-малка глупост от тази няма. След това ще пристъпя към втората част

на песента: Сега вече съм готов да работя за всички; за всички да работя. „За всички“ — това е най-малкото добро, което мога да направя. Значи, да пееш, че си неразположен, това е най-малката грешка. Разположеи съм — най-малката глупост. Сега съм готов да работя за всички — най-малкото добро, което можеш да направиш.

Помни: Когато си неразположен, зачеркни „не“ и пей „разположен съм.“ След това кажи: Сега ще работя. Желая всички вие да работите; зная, че ще работите. Всички имате добро желание да работите. Толкова години, всички идвате рано сутрин на клас. Кое ви кара да дохождате? Никой нищо не ви дава, нищо не ви плащат, сами идвате да слушате. Това е най-малкото добро, което правите. Ето една добра чърта у вас. Като правите това, другите неща сами по себе си ще дойдат. Ставаш рано, идеш да слушаш. Вън е тъмно, студено, ти ставаш и тръгваш. Това е безкористно. Невидимият свят цени това. Казват ми: Не ги критикувай. Те стават рано, идат да слушат лекцията. Всичко, каквото слушате, се наслаява в съзнанието ви, както снегът в северния полюс. Един ден, когато дойде топлината, снегът ще се стопи, и всичко ще бликне. Нищо не се губи.

Аз зная, че всичко, което съм ви говорил, е потънало дълбоко в съзнанието ви — не е изгубено. И доброто, което правите, не е изгубено. Бог е навсякъде, Той пази своите неща. Това, което съм говорил, не е мое, то е на Бога.

Аз знам, че Бог ще запази своите хубави неща. След време всичко, което сте приели в съзнанието си, ще израсте. Нови пътища ще се открият пред вас, и вие ще благодарите за тях. В Бога всичко е хубаво.

„Аз съм пътят.“ — Кой е пътят? — Мъдростта. „Аз съм пътят.“ — Кой е пътят? — Истината, която носи свободата. „Аз съм пътят.“ — Кой е пътят? — Животът, който произлиза от Бога на любовта. Като познаем Бога, като Любов, животът ще дойде у нас. Като познаем Бога, като Мъдрост, знанието и светлината ще дойдат у нас. Като познаем Бога, като Истина, свободата ще дойде у нас. Съществуват три пътя: Път на Мъдростта, отдето иде знанието и светлината. Път на Любовта, отдето иде животът, и път на Истината, отдето иде свободата. Ходете в тези три пътя.

Христос е човекът на изобилната сила.

Христос е човекът на изобилната вяра.

Христос е човекът на изобилната любов.

✽

11. Утринно Слово от Учителя, държано на 12 декември, 1937 г. София. — Изгрев.

С ключ и без ключ

Т. м.

Много пъти съм чел Евангелието без време; сега ще го чета навреме. Всяко нещо трябва да става навреме. Ще прочета 15 глава от Евангелието на Матей. Много пъти сте я чели без време. Сега ще я слушате навреме, дошло ѝ вече времето.

„Защо Твоите ученици престъпват преданията на старите и не си мият ръцете, когато ядат хляб?“ (2 ст.).

Христос отговорил: Защо и вие, заради вашето предание, престъпвате Божията заповед? (3 ст.). И вие, като не държите преданието, нямате вода за миене; няма с какво да се миете. Ако един от вас е праведен, а друг грешен — праведният си затваря водата, и грешният остава немит. Щом потече водата на праведния, грешният се измива. Светът е нечист, понеже праведните са затворили водите. — Защо се затварят водите? — Защото не е завършена още инсталацията. И да искат, праведните не могат да пуснат водата. Трябва да има кранове, тръби, по които да тече водата. След време, водата ще дойде, но трябва да знаете, как да отваряте и затваряте крановете.

Вие искате да знаете, защо стават грешки. Питам: Кога се спъвате? — Когато няма светлина. Значи, ако влезете в тъмна стая, непременно ще се спънете. Друг е въпросът, ако имате лампичка. Спъват ли се хората при електрическата светлина? Като видите, че някой се спъва, извадете лампичката от джоба си и му светнете. Щом имате светлина, осветявайте пътя на хората. — На какво можем да научим хората? — На всичко, което ги интересува. Ако срещнеш вълк, какво ще научиш от него? — Да ядеш месо. Но за тебе това не е ново. Друг е въпросът, ако той учи овцата да яде месо. Какво ще бъде положението на вълка, ако овцата започне да яде месо? Тогава, кой кого ще яде? Казвате, че, според новото учение, не трябва да се яде месо. — Какво ще правим без месо? — Тогава, именно, работите ви ще се оправят. Според мене, когато работите се оправят по човешки, светът се обърква; когато работите остават неоправени, светът се оправя. Досега, хората все работите си оправяха. Престанете да оправяте работите си! Един французин, в Париж, си купил няколко дузини кибрити с цел, да си осветява пътя, като минава през гората. Една нощ го нападнала глутница вълци. Той започнал да пали една след друга клечките. Вълците го следвали, но не смеели да го нападнат. Светлината ги плашела. Така той стигнал до селото. Изгорил всичките кибрити, но кожата си спасил. Човек трябва да даде нещо от себе си. Вие носите кибритени кутии, искате

да ги продадете — да спечелите нещо от тях, обаче, вълците ви следват. Драскайте една след друга клечките, осветявайте пътя си. Така ще се спасите от неприятностите. Този французин палил клечките не от щедрост, но от желание да спаси живота си. Ще кажете, че той бил умен човек. Да, той дал доста материал на вълците, но останал жив.

Сега ще изнеса една своя опитност. Тези дни си направих секретна брава на стаята си: никой да не влиза в стаята ми, освен мене. Мислех, че с този ключ съм сигурен. Турих ключа в старите панталони и облякох новите. Затворих вратата и слязох долу. След малко трябваше да се кача в стаята си. Търся в джобовете, ключа го няма. Сетих, се, че е в старите панталони. Какво да правя? Видях един брат, помолих го да се качи на една стълба и през балкона да влезе в стаята ми. След няколко деня стана обратното: ключът останал в новите панталони, а аз облякох старите. Излязох от стаята и затворих след себе си вратата. Пак трябваше да се качват по стълбата и да отключат стаята ми. Ето едно противоречие. Вие се чудите, на какво се дължат противоречията и нещастията. Казвам: Един чифт панталони ми трябват. Като ги скъсам, ще си купя нови. Противоречията в живота се дължат на факта, че хората имат по два чифта панталони, и ключът се мести ту в старите, ту в новите панталони. Вие не предпочитате новите панталони пред старите, но става нужда да ги сменяте. Старите панталони

са за всеки ден, новите — за светли дни. Обаче, ключа трябва постоянно да носиш със себе си; да помниш, като сменяш панталоните си, да изваждаш ключа и да го носиш със себе си. Ключът сам не може да излезе от джоба, ти сам трябва да го извадиш. С тази опитност изяснявам отчасти причината за противоречията.

— Как ще се оправи светът? — За кой свят питате, за вашия ли? — Много просто. Беден си, нямаш пет пари в джоба си. При бедността тури богатството — нищо повече. Слаб си, нямаш сила, чудиш се, какво да правиш. При слабостта тури силата. Дал си място на безлюбието; при безлюбието тури любовта. Изпълнен си с безверие; тури вярата при безверието. Отчаян си; при отчаянието тури надеждата. Затворил си стаята, и ключът останал вътре. Извикай любовта, и тя ще ти отвори. Като влезе в стаята ти, безлюбието казва: Не давам ключовете. Изпрати любовта да ти отключи. Само любовта може да се справи с безлюбието. Вярата може да се справи с безверието. Надеждата може да се справи с отчаянието. Ако вие бяхте в моето положение, как щяхте да си отворите стаята? Аз си мислех, че работата ми е уредена, че никой не може да влезе в стаята ми. Казвам си: Защо ми трябваше ключ? Трябваше да вярвам във всички хора. Щом съм без ключ, и аз ще влизам свободно, и хората ще влизат свободно. Като пожелах, само аз да влизам в стаята си и никой друг, противоречието веднага дойде. Важно е сега,

как да се справяме с противоречията. Един страдащ, беден човек, гладувал три деня, върви след тебе. Ти го питаш: Защо вървиш след мене? — Гладен съм, искам хляб, а ти имаш в торбата си. — Остави ме свободен; търси си някаква работа. — Искам да те придружа донякъде. — Какво намерение имаш? Този човек те следва, иска доброволно да му дадеш нещо. Щом не искаш да му дадеш нещо по човешки, той започва да те изучава: измярва те от главата до краката, да види, колко си силен. И тогава, с насилие ще си вземе малко хляб. Ако по добър начин не му даваш нещо, с насилие ще дадеш. Щом е силен, той сам може да си вземе от твоя хляб. Той казва: Спри! Отвори торбата си! — Какво ще правиш? Насилие е това! Ще отвориш торбата си, в която има два хляба, и ще му дадеш единия хляб. Ще кажеш, че той няма право да те насилва. Що е правото в юридически смисъл? Има ли право водата, от върха на Витоша да тече надолу? — Има право, разбира се. — По кой път ще слезе? — Отдето намери път, оттам ще тече. — Има ли право водата от долината да се изкачва нагоре? — Няма право. И да иска, не може. Има неща, които вие никога не можете да направите. Има неща, които всякога можете да направите. — Отде да мина? — Отдето искаш. — Как да направя добро? — Както искаш.

Всички спорове се дължат на факта, че всеки мисли, по кой път да мине. Няма какво да се мисли. Ще минеш оттам, отдето знаеш.

Любовта е път, който води отгоре-надолу, а не отдолу-нагоре. Ако изучавате любовта по пътя, който води отдолу-нагоре, никога няма да я разберете. Ако я изучавате отгоре-надолу, лесно ще я разберете. Кой трябва да обича: слабият, или силният? — Слабият не може да обича. Само силният обича. — Кой трябва да работи: слабият, или силният? — Силният. — Кой трябва да прави благодеяние: богатият, или бедният? — Богатият. — Кой трябва да се учи: невежият, или ученият? — Невежият. Той трябва да намери учен, да го учи. Лошият е невежа, добрият е учен. Ако си невежа, т. е. лош, ще намериш един добър човек да те учи. Ако не знаеш да шиеш, ще намериш майстор-шивач да те научи да шиеш. — Как ще проповядвате на хората? — Ще им говорим за любовта. — Обаче, любовта носи живот. Значи, първата работа ще бъде да дадете живот на хората. Без любовта човек е мъртав. Дето влезе, любовта събужда заспалите, нахрани гладните, дава подслон на бездомниците. — Да бъдем меки, да имаме добри отношения. — Това са второстепенни работи. Първо, любовта носи живот.

Преди няколко дни дойде при мене един брат, който свири на контрабас. Показа ми инструмента, разглеждах го, но не можах да свиря на него. Ако беше цигулка, щях да свиря. Каква е разликата между баса и цигулката? На баса струната сол е горе, а на цигулката — долу. Взах лъка и започнах да свиря на празни

струни. Казвам: Лесно се свири на празни струни, но дойде ли до промежутъчните тонове, работата се усложнява. Да теглиш празни струни, това е все едно, да обичаш себе си. Има ли нужда да те учи някой, как да обичаш себе си? Дойдеш ли до любовта към другите, ти се натъкваш на мъчнотии. Щом пръстите се движат по струните, трябва да бъдеш майстор, да знаеш, де да ги поставяш. Ако не знаеш, тоновете ще излизат неверни. Има ли нужда да те учи някой, как да ядеш? Всяко същество знае това. Достатъчно е да вземе лъка и да тегли по празните струни. Като дойде до промежутъчните тонове, т. е. до другите хора, там той е невежа — трябва да се учи.

И тъй, радвайте се, че обичате себе си. Ако никого не обичате, поне себе си обичате. Радвайте се, че е останала поне тази малка обич. Тя представя обич към малките неща. Сега ще изучавате обичта към Цялото. Това е закон, на който Бог ще ви учи. Не можеш да научиш този закон сам — друг ще те научи. — Кой? — Само ученият може да ти покаже, как да обичаш Цялото. — Кой е този учен? — Бог. Ако Той не те научи, завинаги ще останеш невежа. Женените ще влезат в Божественото училище, там да учат. Ще седнат един до друг и ще слушат, какво им се преподава. Няма да се гледат в очите, но ще учат. Те ще гледат само Бога и Него ще следват. Рече ли жената да гледа мъжа в очите, и мъжът — жената, работата им остава назад. Грешката на

всеки човек се заключава в това, че когото срещне на пътя си, все в очите го гледа. Бъди сляп за хората, а с отворени очи за Господа. — Защо сме невежи? Защото се гледате едни-други: ти гледаш едного, той гледа друг и т. н. Ето, и аз научих един урок от старите и новите си панталони. Станах по-учен. Когато обличам старите си панталони, първо проверявам де е ключът. Ако е в новите, турям го в старите; ако е в старите, турям го в новите. Гледам да не остана вън, пред затворената врата. Засега старото и новото са на еднаква почит. Иде новата епоха, която е несъвместима със старата. Един художник рисува човек, на когото челото е изпъкнало, а очите — вдлъбнати. Челото ще рисува по един начин, а очите — по друг начин. Мъчно се рисуват очите. Следователно, старата епоха си служи с едни методи, а новата — с други.

— От какво се нуждае болният? — От здраве. За да бъде здрав, човек трябва да има светлина, въздух, вода и храна, т. е. твърда почва. Четири елемента взимат участие в здравето, т. е. в човешкия живот — светлина, въздух, вода и почва. На химически език казано: Човек се нуждае от въглерод, водород, кислород и азот. Азотът е много устойчив елемент. Той не се изменя, не се влияе от външните условия. Казваме, че азотът е инертен газ. Кислородът поддържа живота; той носи топлина и мекота. Водородът носи влагата, а въглеродът — храната. За всеки организъм е опреде-

лено, в каква пропорция трябва да бъдат тези елементи. Някои страдат от липса на вода в организма, а други — от изобилие. Едни страдат от липса на светлина, а други — от изобилие. Едни страдат от липса на храна, а други — от изобилие. Недоимъкът и изобилието произвеждат два различни резултата. Изобилието прави човека лаком, а недоимъкът — скържав. Кое е по-добро: скържавостта, или лакомията?

Вие сте учили толкова години. Какво ще кажете, ако ви повикат на небето? Ще ви спрат пред райската врата и ще ви питат, каква е паролата. Какво ще кажете? Ако сте англичанин, за да се обърнете към майка си, ще кажете на английски „мамо“. Ако сте българин, ще кажете на български „мамо“. Кажеш ли една дума, така трябва да я изговориш, че тя да оживее. Казваш: Обичам парите. Ако изговориш тези думи правилно, парите ще дойдат при тебе. Казваш: Обичам ябълките. Щом ги обичаш, те трябва да дойдат при тебе. За да опиташ силата си, изговори една дума, от която се нуждаеш. Ето, сега идат празници. Зима е. Имаш нужда от въглища, дрехи, обувки. Кажи: Имам нужда от пари. Ако парите дойдат при тебе, ти си изговорил думата правилно. Следователно, всяко нещо, което искаш и не получаваш, показва, че не си вложил сила в него, не си го одухотворил. Казваш, че обичаш Бога. Щом Го обичаш, Той трябва да дойде при тебе. Ако не дойде, не Го обичаш. Ако дойде Бог, цял свят се открива пред тебе. Какво по-голямо щастие

от това? И тогава, ако болен дойде при тебе, той ще оздравее; глупавият поумнява, лошият става добър. Ти няма да го убеждаваш да стане добър, той сам ще стане такъв; безверникът става вярващ. Често цитирате стихове, какво казал Христос. За да разбереш, какво казал Христос, първо трябва да Го обичаш. Ако не Го обичаш, всичко за тебе е затворено. То е все едно, да си загубил ключа от стаята си. Стоиш вън и не можеш да си отвориш.

Повтарям: Обикнете Бога, но така, че да се преобразите. Щом дойде Бог във вас, животът ви ще се подобри: ако сте били болни, ще оздравеете; ако сте били в лишения, всичко ще ви се достави, ще живеете в изобилие. Като обичаш Бога, и в огъня да влезеш, няма да изгориш. Какво стана с тримата младежи, които хвърлиха в огнената пещ, изгоряха ли те? Мойсей видя горящата къпина, но изгоря ли тя? По какво се отличава човекът, в когото любовта живее? Той гори, без да изгаря — такъв е огънят на любовта. Който гори и изгаря, не живее в любовта. Този огън се отличава от свещения огън на любовта. Всички противоречия в живота се дължат на огъня, който всичко изгаря. Добрият живот, който търсите, ще дойде от огъня на любовта. В него се крие истинският живот. В този огън хората се познават помежду си. Как ще познаеш човека на бал маске? Познаваш ли лицето му под маската?

Казваш: Познавам едн-кого си. — Нищо не познаваш. Докато е млад, той е красив. Като

стане на 60 — 70 години, той си туря маска на лицето. Като млад, имал една маска ; като стар — друга. Коя от двете маски е истинска ? — Нито едната, нито другата. На онзи, който живее в Божествения свят, лицето никога не се изменя. И в него стават промени, но не в основните чърти. Светлината на лицето му никога не се изменя. На любещия човек краката никога не отслабват. Той никога не обеднява, никога не се озлобява. Той не се страхува от нищо. Дето има страх, там е безлюбието. — Как да се освободя от вътрешния страх ? — Извади безверието, безнадеждието и безлюбието вън от себе си и внеси вярата, надеждата и любовта в себе си. Казваш, че не искаш да те учат хората. — Тогава остави да те учи само Един. Казано е в Писанието : „Бог ни е Учител.“ Като се учиш от Господа, ще се облечеш в красивата дреха на любовта и, като срещнеш ближния си, ще го възлюбиш. Красиво е лицето на твоя ближен. В любовта човек се показва в истинската си красота. Казано е : „Сега виждаме мрачково, като през огледало, а тогава ще виждаме лице с лице.“

Едно се иска от вас — да обичате Бога. В това се крие разрешаването на всички въпроси. Без любов към Бога, всички врати са затворени. Любовта към Бога е закон на Цялото. Като обичаш Бога, ти ще се справиш с недоволството и недоразуменията в своя живот. Дето минеш, пътят ти ще бъде отворен. Ако си първокласен певец, ще те приемат навсякъ-

де. Дето и да отидеш — във Франция, Англия, Америка, навсякъде ще бъдеш добре дошъл. Ако си обикновен певец, който ще те слуша? Повечето хора са обикновени певци, едва една октава взимат. Добри певци се искат навсякъде. Да допуснем, че някой от вас крие особена сила в себе си: каквото пипне, оживява в ръката му. Слепи проглеждат, глухи прочуват, хроми оздравяват. Какво ще бъде положението на този човек? Всички ще го търсят — бедни и богати, учени и прости. Всеки ще иска да сложи той ръката си върху него, да го излекува. — Възможно ли е това? — Възможно е. — Кога? — Когато обичаме Бога. Тогава ключът ще бъде в ръцете ни. Ако не обичаме Бога, ключът е в старите ни панталони, и ние ще стоим вън. Това се отнася и до мене, и до вас. — Поне ще бъдем с нови панталони. — Да, с нови панталони, но ще стоим вън.

Казваш: Ти не ме обичаш. — Да, ключът ти е вътре в стаята, а ти си отвън. Ако и аз не те обичам и не те разбирам, и моят ключ е отвън. Значи, ключовете и на двамата са отвън. Отвън — значи и двамата живеем вън от Господа. Щом не разбирам хората, вън от Бога съм; щом ги разбирам, в Бога съм. Обичам даден човек — в Бога съм; не го обичам — вън от Бога съм. Имам вяра, в Бога съм; нямам вяра — вън от Бога съм. — Как да те обикна? — Като влезеш в Господа. Щом си вън от Бога, и да искаш, не можеш да ме обикнеш, забравил си ключа в стаята си. Бог е Любов, т. е.

ключ, който отваря и затваря и дава свобода на човека, да влиза и излиза, когато пожелае. Свободен, в абсолютен смисъл на думата, е само Бог. Свободата е само за Бога. Следователно, не можеш да бъдеш свободен вън от Бога. Вън от Бога не можеш да имаш никакъв живот — това е немислимо. Значи, свободата е в Бога. Който иска да бъде свободен, да обича Бога. Вратата на този човек ще бъде всякога отворена. — За кого? — За любовта.

— Какво представя новото учение? — Учението на любовта, т. е. на онзи Божествен ключ, който отваря всички врати. — Кога? — Когато обичаш Бога с всичкия си ум, с всичкото си сърце, с всичката си душа и с всичката си сила. Сърцето и умът са във физическия свят, а душата и духът — в Божествения свят. Ако не живеете в душата и в духа си, и на земята ще бъдете отвън. Който живее в душата и в духа, ще бъде вътре. Любовта е понятна само за онзи, който живее в душата и духа, т. е. който живее в Бога. За сърцето и за ума любовта е неразбрана. Това трябва да се знае! Отчаян си, не знаеш, какво да правиш. Обикни Бога, и отчаянието ти ще изчезне. Беден си — обикни Бога. Болен си — обикни Бога. Светът ще се оправи само с една дума: люби! Възлюбете се един друг. Като възлюбиш ближния си, ще го туриш на своя стол и ще започнеш да му служиш. После той ще те тури на своя стол и ще започне да ти служи. Той ще ти служи, и ти ще му служиш — взаимно ще

си служите. Той ще ти дава предпочитание, и ти ще му отговаряш със същото. Надпреварвайте се в отдаване почит един на друг. Това прави любовта. Ние не искаме да ни отдават предпочитание; искаме да отдаваме почит на другите. Ако очакваш да ти отдават почит, ти вървиш по законите на света, отдето идат всички противоречия. Без любов нищо не става. Без любовта ти си вън от Бога. За да предпочиташ другия, ти трябва да живееш в Бога, да бъдеш богат човек. И тогава, каквото и да даваш, ще се благослови. Направете опит, да проверите истинността на моите думи.

Апостол Павел казва: „Ако дам живота си на изгаряне, а любов нямам, нищо не съм.“ Всичко, което правиш без любов, нищо не струва. Учиш някого, но без любов. Каквото знание и да му предадеш, той ще го приеме, но след това ще почне да те корегира. Много ученици корегират учителите си. Първоначално ученикът е слаб, няма знания, но като приеме знанието и силата на учителя си, започва да се бори с него, да мери силата си. Дето и да отидете днес, навсякъде има борба. Един иска да пее, да покаже изкуството си. Веднага срещу него излиза друг и му обявява борба. Музиката има отношение към здравето, към хармонията. Следователно, щом двама души се карат, влезте между тях и започнете да пеете. Дето ходите, пейте. Един сляп цигулар седял на пътя и свирел с цигулката си. Отвреме-навреме някой минувач хвърлял по пет стотинки

в чинийката на стареца. Един ден Паганини минал край просяка, взел цигулката му и започнал да свири. Веднага улицата се напълнила с хора, и всички се трупали около Паганини да чуят големия майстор. В половин час чинийката на стареца се напълнила с едри звонкови монети. Когато Паганини престанал да свири, старецът му казал: Синко, де беше по-рано, и мене да беше научил така да свиря!

Когато любовта дойде у вас и засвири, като Паганини, чинийката ви ще се напълни със злато. Докато вие свирите, на вашите цигулки като стареца, чинийката ви всякога ще бъде празна. Желая, Паганини да дойде у вас, да засвири на вашата цигулка, и чинийката ви да се напълни. За да дойде Паганини у вас, вие непременно трябва да имате цигулка. Ако отправите любовта си нагоре и възлюбите Господа, Той ще засвири на цигулката ви, и Неговите блага ще дойдат при вас. — Кога ще стане това? — Още днес може да стане — от вас зависи. Ако отлагате за утре и за други ден, нищо не може да разрешите. Отлагането не разрешава въпросите. Нека всеки се запита: Мога ли да обичам Господа? — Как? — Доброволно, а не по закон. Според мене, ако има хора, които разбират новото, това сте вие; и ако има хора, които не разбират новото, това сте пак вие. Ако има хора, които могат да оправят света, това сте вие; и ако има хора, които не могат да оправят света, това сте пак вие. Хората, които Бог създаде, развалиха света;

същите хора ще го оправят. Ако слушате Бога, светът ще се оправи; ако не Го слушате, още повече ще се развали. Превеждам думата слушане. Ако обичаме Бога, светът ще се оправи; ако не Го обичаме, ще се развали. Светът е развален, защото хората не обичат Бога. За сина, който не обиче баща си, светът е развален. Той няма отношение към своя баща. Сърцето на бащата е отворено за онзи син, който го обича. Бащата е готов на всякакви жертви за този син. Следователно, от вас зависи да оправите своя свят. — Как ще го оправим? — Като възлюбите Господа.

Като ви наблюдавам, аз се уверявам, че Бог ви е създал, и то такива, каквито трябва да бъдете. Той ви е дал всичко — и това зная. И като виждам, че страдате, зная защо. Страдате, защото не слушате. Вие трябва да слушате, какво ви говори Бог, а Той слуша вашите въздишки. Някога въздишате, но никой не влиза в положението ви. Обаче, Божият Дух е толкова отзивчив, че дава ухо и на най-слабия зов. Една въздишка да чуе, Бог полага ръката си върху човека и му помага. Той слуша болките и страданията на всички хора. Това значи, че Бог ни слуша. Повечето хора са глухи за страданията на своите ближни. Вие трябва да се учите да слушате, т. е. да дадете на човека онова, от което той се нуждае. Това е една от най-трудните работи.

Често се питате: Де отиде нашата любов? Какво стана с нея? — Не се страхувайте,

нищо не е станало. Човешката любов е научила хората на хиляди добри работи. Същевременно, тя е родила смъртта. Направиш си хубава къща, но изгубваш живота си. След тебе друг остава да живее в твоята къща. Ставаш търговец, спечелиш много пари, но като умреш, друг наследява твоето богатство. Ставаш художник, рисуваш хубави картини, но един ден заболяваш и не можеш повече да рисуваш. В човешката любов губиш всичко, което си имал. Божествената любов се отличава по това, че, каквото придобиеш в нея, никой не може да ти го отнеме. Божието благо е толкова голямо, че никой не може да го открадне. Кой може да открадне слънцето? Ако имането ти е голямо като слънцето, кой може да ти го вземе? Даже и като луната да е, кой може да ти го вземе? Как ще го пренесе? Де ще го тури? Малките работи всеки може да ги вземе и да докаже, че са негови. За големите, обаче, как ще докажеш, че са твои?

„Това е живот вечен, да позная Тебе, Единнаго, Истиннаго Бога.“ Това, което може да поправи света в един момент, е любовта към Бога. Тя е ключът на светлината. Като го завъртиш, веднага светва. Като пуснеш в движение машината на парахода, той веднага тръгва. Като завъртиш колелото на локомотива, тренът потегля. Следователно, ако разполагаш със силата на любовта, всички работи стават моментално. Ако не притежаваш тази сила, нищо не става. Да дойде Божията Любов в света! Каз-

ваш: Нямам любов, никого не обичам. — Никого не обичаш, защото си турил себе си на мястото на Бога. В която къща влезеш, на първо място ще видиш портрета на домакина. Той е у дома си, а същевременно и портрета си турил. Той е оригинал, а портретът му — копие. Защо му е копието? Никъде не виждам образа на Господа. Всеки стои на шрек и казва: Внимавай, да не ме обидиш. — Ако те обичам, няма да те обидя; ако не те обичам, ще те обидя. В любовта всичко става по най-добър начин. Дето има обиди, там любовта не присъствува. Някой казва: Не ми харесва този брат. — Онзи харесва ли ти? — И той не ми харесва. — Изобщо, никого не харесвам. — Значи, само себе си харесваш. Питате ме: Харесваш ли ни? — Какво да ви харесвам? Аз харесвам себе си повече от вас. — Вие харесвате ли ме? — Харесваме те. — Страх ме е, че ме харесвате. Желал бих да не ме харесвате. Да обичам някого, това значи, да не го подозирам в нищо, да съм готов на всички жертви за него. — Обичаш ли ме? — Първо обичам Бога с всичкото си сърце и, като излеза от тази любов, аз я отправям към всички живи същества. Да гледаме на всичко, както Бог гледа. Това значи, че съм излязъл от Бога. — Защо не трябва да подозираме и да се съмняваме? — Защото сам Бог не подозира и не се съмнява в това, което е направил. Ако има нещо у нас за харесване, то не е наше. Бог обича в нас своето си, т. е. това, което Той сам е направил. Чо-

вешкото е направено по човешки, а Божественото — по Божествен начин. Като наблюдавам човешкото, някога виждам, че е добре направено; някога виждам нещо лошо в него. Доброто в човека е Божественото, а лошото — човешкото.

Една мома се влюбила в един момък, но скоро след това се разочаровала. Дойде при мене да се оплаква, че била нещастна. — Защо? — Нейният възлюбен обичал и други моми. — Това не е лошо. Според мене, ако този момък обича всички моми, и тебе ще обича. Ако бях мома и дойде при мене един момък да ми каже, че ме обича, ето какво бих направил. Първо ще го запитам: Обичаш ли майка си? Ако ми каже, че мене обича повече от майка си, ще му отговоря, че той не е за мене. Друг е въпросът, ако ми каже, че обича майка си. Тогава ще зная, че и мене може да обича. Който не обича Бога, никого не може да обича. Това е мярка. Дойде някой и ми казва, че Бога не обича, но мене обича. Този човек да си върви, отдето е дошъл. Момъкът пита момата: Обичаш ли баща си? — Не го обичам повече от тебе. — Тогава ти не си за мене. Ако любовта ви към Бога е правилна, и към другите ще бъде правилна и устойчива. В правилната любов на човека се крие щастието на човешката душа. — Защо свекърва и снаха се карат? — От страх. Свекървата се страхува, да не би снахата да задържи сина ѝ само за себе си. И снахата се страхува, да не би свекървата

да отнеме любовта на сина си от нея. Снахата трябва да обича свекървата, защото тя е майка на онзи, когото снахата обича. По степен на любовта, майката стои по-високо от онзи, когото родила. Ако някой каже, че те обича, първо го попитай, обича ли той майка си и баща си. Ако ти човекът, си толкова умен, колко по-умен ще е този, който те е родил. Така гледам аз на нещата; така трябва да гледате и вие. Трябва да обичаме Бога, защото Той стои над всичко. Каквото имаме, всичко Той ни е дал. След всичко това ще дойдат да ми доказват, съществува ли Бог, или не. Щом Го обичам, аз вече Го познавам. Аз знам, де е Той, какво прави — навсякъде Го виждам. Щом не Го обичам, светът пред мене потъмнява.

Сега вие минавате за много учени. В това, именно, е вашата слабост. Вие мислите, че сте по-учени от мене. И аз съм на опасен път, ако мисля, че съм по-невежа от вас. Моето невежество се заключава в това, че не мога да разбера, какви сте вие като хора; не мога да разбера и в какво се състои вашето учение. Някои мислят, че Учителят е много учен, а вие нищо не знаете. Аз пък мисля точно обратно: че вие сте много учени, а аз съм невежа. Ето едно противоречие. За да се примирите, аз ще ви дам малко от своето невежество, а вие — от своето знание. После, аз ще ви дам от своето знание, а вие — от вашето невежество. В това е разрешението на въпросите. Така ще се опознаем. Вашето невежество и моето ще станат

почва, а вашето знание и моето ще станат семки за посяване в тази почва. От тях ще излезе бъдещата култура. Така ще се изпълни и Божията воля. С други думи казано: Вие ще ми дадете малко от вашата любов, а аз ще ви дам от моето безлюбие. После, вие ще ми дадете от вашето безлюбие, а аз от своята любов. Така ще се разрешат всички въпроси. Разбирайте се като братя, защото всички сме излезли от Бога. Ние се различаваме само по съзнанието си. Който е излязъл по-рано от Бога, той е извървял по-дълъг път. Че някой извървял хиляда километра, а друг — по-малко, това нищо не значи. След време, вие ще бъдете там, дето съм аз днес. Важно е да се извърви този път. Светът сега се изменя, и аз уча. Това, което науча, си остава за мене. Това, което вие научите, си остава за вас. Един ден, като се върнем при Бога, ще се съберем заедно, и всеки ще донесе своята опитност. Тогава ще ни се дадат много блага. Аз не мога да имам вашата опитност, нито вие — моята. Всеки ще разбере любовта по специфичен начин. По който начин схванете любовта, тя трябва да бъде примирително звено — условие за работа.

И тъй, обмяна е нужна на хората. Всички ще се обмените. Щом се съберете двама души на едно място, обменете си вашето невежество и вашето знание. Поставете невежеството за почва, а любовта — за семе. Така ще дойде примирението в света.

Христос е човекът на изобилната сила.

Христос е човекът на изобилната вяра.

Христос е човекът на изобилната любов.

*

12. Утринно Слово от Учителя, държано на 19 декември, 1937 г. София. — Изгрев.

Малките неща

Т. м.

Ще прочета 9 глава от Деянията на апостолите.

Да се говори за стари работи, не е толкова интересно. Старият не говори нови неща, но само за онова, което е преживял. Той разказва за миналото, какъв е бил като млад. И проповедниците разказват, каква е била църквата някога. Да оставим настрана, какво е било едно време. То си остава за едно време. Какво трябва да се прави в сегашното време? Че едно време апостол Павел страдал; че някога ходил в Дамаск; че гонил тогавашните християни, това днес не ни интересува. Де са тези християни? Важно е, как трябва да разбираме Божия закон и заповедите Му. Заповедта „не убивай“ се отнася не само до физическия, но и до духовния и умствения свят. Можеш да убиеш телото на човека, но можеш да убиеш и едно хубаво чувство в него, или една хубава мисъл.

Всички трябва да учите. С това знание, което имате, не можете да отидете далеч. Какво ще постигне художникът, ако спре на своята първа картина? С една картина нищо не се постига. Животът трябва да се разива. Ако

мислите, че знанието, което сте придобили, като деца, е достатъчно, лъжете се. Казано е, наистина, че ако не станете като децата, няма да влезете в Царството Божие, но какво се разбира под „деца“? Деца има на физическия свят; деца има и в духовния, и в Божествения свят. Следователно, като се говори за деца, разбираме Божествени деца. Ако не станете Божествено дете, не може да влезете в Царството Божие. В стиха не се говори за физическото дете, понеже то постоянно се изменя. Ден след ден това дете се изменя, става възрастен, стар. Той сам казва за себе си: Аз не съм дете!

Казвам: Както се различават физическото дете от духовното, така се различават стремежите на човека от физическия и духовния свят. В духовния свят човек се ражда стар и, колкото повече живее, повече се подмладява. И обратно: на физическия свят човек се ражда млад, дете, и постепенно остарява. В духовния свят човек се ражда учен, с големи знания, но постепенно се освобождава от тях, докато остане само със същественото знание. — Защо е така? — Защото той иде от физическия свят, натоварен с много знания, с голямо богатство. В духовния свят не може да остане с такова знание и богатство, с толкова голям товар. Ето защо, той постепенно се освобождава от товара си, докато се подмлади и запази в себе си само същественото знание. Ако не се разтовари и не стане като дете, той не може да разбере законите на духовния свят.

„Не убивай!“ Никога не обезсърчавай човека. Не казвай, че пътят, по който върви, не е за него. Не му казвай, че никога няма да намери Бога. Това е убийство, за което ще те съдят. Не казвай, че от него човек няма да стане. Бог го е направил човек, а ти му казваш, че няма да стане човек. Колко такива престъпления сте вършили! Ти не си авторитет, да знаеш, кой ще стане човек, и кой няма да стане. Бог е създал всички хора да станат истински човеци. Който не може да стане човек, Бог не го пуща в обръщение. И вие, които сте пуснати в обръщение, ще станете истински човеци. Казваш за някого: Това гърне не струва нищо. Не говори така. Нямах право да казваш, че този или онзи е престъпник. Ти укоряваш Господа, че не го е направил добре. Ти хулиш Господа, петниш Неговото име. — Защо даден човек е престъпник? Ще обясня. Грънчар направил няколко гърнета от бял, чист порцелан. Ти взимаш едно гърне и туряш в него урина. Казваш: Това гърне е нечисто. Кой е виновен за това: грънчарят, или онзи, който турил урина в гърнето? Следователно, грешният е виновен за престъпленията си дотолкова, че е станал гърне за греха. — Кой тури греха в това гърне? — Някое напреднало същество. И плювалникът е бил чист, но после изгубил чистотата си. Който мине край него, плюе вътре. Ако нямаше плювалник, де щяхте да плюете? Закон е: Нямах право да плюеш и да се секнеш на земята. Тя е твоя

майка, ще я пазиш чиста. Нямах право да тропаш и да риташ на земята.

Съвременните християни имат обикновени схващания. Те само цитират, какво е казал Христос, а пренебрегват малките неща. Например, не е позволено да плюваш на земята. Ще се отнасяш с уважение към черната земя. Обикновеният човек не уважава земята, но това не е правилно. Ти си направен от тази земя. Като опетняваш нея, ти опетняваш и себе си. Ново разбиране е нужно за всички. Знаете, че Бог е навсякъде. Ако не е така, плювайте, дето искате и колкото искате. Ти вървиш и плюеш до себе си. Знаеш ли, че плюваш на твоя ангел, който върви до тебе? Вървиш и не знаеш, че един светия те придружава. Осекнеш се върху него. — Верно ли е това? — Верно е, разбира се. Аз, който минавам за Учител, често ме предупреждават да не плюя. Казват ми: Внимавай! Искам да кажа нещо, пак казват: Внимавай, така не се говори. Ние се страхуваме от неща, които не съществуват, а от реалните неща не се страхуваме. Че си плюл някъде, даже не помисляш. Ако не плюехте на земята, вие щяхте да станете човеци. Не казвам, че нищо няма да излезе от вас. Който се секне и плюе на земята, главата му ще пати. За всяка плюнка ще го глобяват.

Един наш приятел разказваше следното. Вървя по една от софийските улици и плювам на земята. Веднага ме хвана стражарят и ми каза: Има закон да не се плюе на земята. Ще

платите пет лева глоба. Едва сега приложиха този закон в България, а в чужбина отдавна е въведен. Един българин бил в Германия. Веднъж, като слизал от трамвая, хвърлил билета си на улицата. Неочаквано до него се приближил полицейският и му казал: Господине, вие сте чужденец. Ще знаете, че не се позволява да се хвърлят книги или предмети на улицата. Тук минават хиляди души и, ако всеки хвърля по нещо, хората не бихл могли да минават. На много места има поставени кутии, там хвърляйте непотребните предмети. Вие хвърляте билетите си, дето искате. — Не съм ли свободен да плюя, дето искам? Не съм ли свободен да хвърлям хартии, книжки, дето искам? — Това не е свобода. Ще бъдеш свободен, ако не плюеш, ако не хвърляш хартии по улиците. Свободен ли съм, например, да накъсам Библията на малки парченца? Ако я накъсам, не мога да чета от нея. Свободен съм, докато книгата е здрава и мога да чета по нея.

Казвам: Време ли е сега да говорим за такива малки работи? — Добре, да говорим тогава за големи работи. Кои са големи работи? — Да свършиш четири факултета; да знаеш десет езика; да станеш велик музикант или художник — това са големи работи. Какво ще нарисуваш като художник? Ако нарисуваш човек, който плюе на земята, или който краде, ти вършиш престъпление. Ако нарисуваш вълк, който дави овца, или човек, който коли вол, ти вършиш престъпление. Казваш: Нека видят хо-

рата, какво става по света. — Да показваш пътя на престъплението, това не е наука. Покажи на хората пътя на доброто. Има писани закони, има и неписани. И неписаните закони трябва да се спазват. Всеки човек си има по един неписан закон. Ние трябва да се освободим от законите на престъплението. Сега, ако няма писан закон за нещо, никой не ви съди. Досега нямаше закон за плюенето. Но в София вече глобяват всеки, който плюе на земята. Като влизате в духовния свят и направите най-малката грешка, още на границата ще ви спрат. Ще ви кажат: Вие сте чужденец, ще ви върнем на земята. Ако влезете в този свят и правите погрешки на всяка стъпка, вие не сте за там. Не е важно, дали вярвате в това. Но аз виждам цяла върволица хора, които се връщат назад, не ги приемат в духовния свят. Те пазят карантина на границата. Позволяват им само да назърнат там. Божественият свят се отваря за тях само за момент, да видят една картина оттам, и веднага се затваря. Като се върнат на земята, питат ги: Какво има на онзи свят? — Там се гледа през решетка. Някой-си отишъл в Иерусалим. Питали го: Какво видя там? — През решетка гледах, не видях много неща. И досега много хора гледат на живота през решетка, но това не е живот.

— Защо нямаме успех в живота си? — Защото всички сте големи критици. Само онзи може да критикува, който има знания. Ако не можеш да оправиш една работа, по-добре не

критикувай. Художник си. Гледаш един портрет и казваш, че линията на веждите не е хубава. — Каква трябва да бъде? Поправи я! — Не мога да я поправа. — Щом не можеш, не критикувай. Много жени правят веждите си, без да са художници. Като художник, аз мога да кажа, какви трябва да бъдат веждите. И устата на много хора не е такава, каквато Бог я направил. Аз имам истинския оригинал. Бог направи човека. Това, което представя сегашният човек, в сравнение с онзи, създаден по образ и подобие на Бога, е карикатура. И носът на сегашния човек не е, както трябва. Някой нос е вирнат нагоре, друг — увиснал надолу. Един рови с носа си, както свинята рови земята. Има носове, които изразяват любопитство. Такъв е характерът и на свинята. Такъв човек тук подслушва, там подслушва — той рови. Това не е нужно. Двама апаши се разговарят помежду си. Какво ново ще чуеш от техния разговор? Ще чуеш, как са ровили, как са бъркали в джобовите на хората и какво са задигнали. Колкото и да ги слушаш, нищо ново няма да научиш от тях. И в човека има такива апаши. Дойде някой и ти каже: Какво си тръгнал по ума на тези хора? Докога ще се заблуждаваш? Да се ровиш в живота на хората, това е апашлък. Защо ще отклоняваш човека от пътя му? Или ще му кажеш, че на този свят трябва само да ядеш и пиеш.

Тези дни четох една книга от голям авторитет, който доказва, че нямало друг свят.

Авторитетът му се заключава в това, че отрича другия свят. Според мене, авторитетът му се заключава в доказване на другия свят. Неговото твърдение е относително верно. То е все едно, да доказвам, че водата на воденицата ще престане. Това подразбира, че водата ще се отбие някъде. Обаче, да доказвам, че водата, изобщо, е пресъхнала, това не е верно. Ако водата на дадена воденица се отбие, друга воденица ще работи. Следователно, за тебе е верно, че няма Бог. Значи, твоята вода се отбила. За тебе няма живот. Значи, щом умреш, Бог не съществува; щом живееш, Бог съществува. Ако не мислиш, няма Бог; ако мислиш, има Бог. Ако не чувствуваш, няма Бог; ако чувствуваш, има Бог. Докато се молиш, Бог съществува; щом престанеш да се молиш, Той не съществува. Имаш ли пари, има Бог; нямаш ли пари, няма Бог. Това е относителна наука. Всяко цвете, изложено на слънце, расте и се развива. Отнеме ли му се слънцето, то е блядо, хилаво, не може да даде плод.

Ако ви кажа сега, десет деня да не плюете по земята, а в кърпата, ще видите, колко нарушения ще направите. Има закон, който регулира нещата. Щом го спазваш, преставаш вече да плюваш. И вие приличате на мене. Откакто съм турил секретни ключове, повече от двадесет пъти съм оставал отвън. Като излеза, мисля, че ключът е в джоба ми, а той останал вътре в стаята. Аз съм турил ключа в джоба на другите панталони, значи, той е на

място. Но този, който плюе, той си създава карма. Вие не знаете, какви са последствията от плюенето. Ако минеш през мястото, дето е плюл един разбойник, или прокажен, и ти ще се заразиш от тях. Ако облечеш дреха, ушита от шивач сифилистик, ти ще възприемеш неговата болест. Това не е нищо друго, освен плюене на земята. Аз не казвам да се страхувате от това, но да се оградите. Като не можеш да се ограждаш, ти плюеш на своята душа. Плюй всякога в кърпа, която сам ще переш. След това изкопай малка дупка и в нея изливай водата. Кажи: Господи, прости ме за моето невежество. Плюенето се дължи на някакво неразположение в организма. Затова, организъмът трябва да се очисти. Изхвърли нечистотиите си вън от организма. Колкото по-нечист е вашият живот, толкова повече плюнки излизат навън. — Не трябва ли да плюем? — Ще плюете, само дето трябва. Разумни трябва да бъдете. Плюене съществува и в трите свята: във физическия, духовния и умствения свят. Ако не възпитавате ума, сърцето и телата си, вие сами ще се натъкнете на големи мъчнотии.

Христос, като срещна Павла, попита го: Савле, защо ме гониш? Цял разговор имало между тях, но не е даден. Христос му каза: Не е този пътът, по който ще получиш благодатта на Бога. Ти мислиш, че, като гониш и убиваш другите, ще бъдеш угоден на Бога. Ти вървиш по крив път, и никога кракът ти няма да стъпи в Царството Божие. Павел попита: „Кой

си Ти, Господи?“ — Аз не съм от онези, които учат хората да престъпват законите. Аз дойдох да науча хората, как да живеят. — Какво трябва да правя? — Стани, ще ти кажа, какво трябва да правиш. Няма вече да плюеш по земята, т. е. няма да убиваш праведника, който върви по Бога. Още Мойсей проповядваше любовта, но говореше и за страха. Казано е: „Начало на мъдростта е страх Господен.“ Страхът е присъщ на животинското царство. Значи, началото на животинското е страхът. Началото на човешкия живот е любов към Бога. Това зная аз. Докато се страхуваш от Бога, ти си животно; щом възлюбиш Бога, ти си човек. Страхът се явява при всяко престъпление, при греха. Защо ще се плашиш от Онзи, Който те е създал? Ако Го обичаш, ще отвориш обятията си за Него. Ако вършиш нещо против законите Му, тогава „Страхът Господен е начало на мъдростта.“

И тъй, да изпълняваш нещата от страх, това не е истинско изпълняване на закона. Казано е, че изпълнението на закона е в любовта. Ако живееш по закона на любовта, ти всякога ще изпълняваш Божиите закони. Аз лесно мога да изправа грешките ви, но за това трябва да платя. Ако река да ви отвикна от плюенето на земята, трябва да платя най-малко 200 хиляди лева. Това е механически начин. Правете всичко по любов, със съзнание. — Защо да не плюем? — Плювайте, но не на земята, а в кърпа. — Ако нямаме пари за кърпи? — Носете си в

джобовете по едно шишенце с широко гърло и там плювайте. Това изисква законът на чистотата.

Аз говоря за чистотата, като закон на любовта. Тя изисква абсолютна чистота. Когото обичаш, трябва да бъде образ на абсолютна чистота. Това е закон за всички светове: за физическия, духовния и умствения. По естество човек е чист. Такъв е бил той първоначално. Следователно, каквито сте били първоначално, такива трябва да бъдете и сега. Диамантът се отличава с чистота и твърдост. Ако изгуби тези качества, той не е вече диамант. Казвате, че на физическия свят не може да се говори за абсолютна чистота. Значи, има физическа и Божествена чистота, както и физическа, т. е. човешка и Божествена любов. Физическата любов е въведение в живота. Разликата между физическата и Божествената любов е следната: във физическата любов сееш много, жънеш малко. В Божествената любов малко сееш, много жънеш. Едно трябва да се знае: малките наглед неща са в действителност велики. Хората обръщат внимание на големите работи, а Бог — на малките. Не мисли, че ще бъдеш угоден на Бога, ако направиш голяма къща, училище, черква и други подобни. Ако се отвикнеш да плюеш на земята, ти ще бъдеш по-угоден на Бога, отколкото с големите добрини, които си направил. Ако говориш за някои хора лошо, а на други правиш добро, пак не си угоден на Бога. Не говори за човека лошо, не от страх, а от съзнание, че в него живее Бог. Да говориш лошо

за своя брат, това е все едно, да плюеш върху него. Казано е: „Вие сте храм Божи, и Бог живее във вас.“ Ако Бог е в човека, как ще плюеш върху него? Ако Бог не е там, свободни сте да правите, каквото искате.

Ще изнеса един случай от моя живот. Тези дни имах нужда от пликове. Помислих си: Аз ли да отида да си купя, или да помоля някой да ми послужи. В това време минава една млада сестра. Спрях я и казах: Сестра, можеш ли да ми направиш една услуга? — На драго сърце. — Моля те да ми купиш от бакалина за седем лева пликове. Тя взе парите и след малко се връща: носи 15 плика и седемте лева назад. Казва: Бакалинът, като чу, че пликовете са за Вас, върна парите. Казвам на сестрата: Ти направи грешка. Трябваше да вземеш пликовете за себе си, не трябваше да казваш, че са за мене. Бакалницата е чужда, не е на този, който продава. Грешката е в тебе. Ще занесеш парите на бакалина; няма защо да ми дават даром. Не обичам да ми дават чужди неща. Тя занесе парите на бакалина. Той ги взел, но ѝ дал един портокал. Тя дава портокала на мене. Казах ѝ: Слушай, ако бях взел пликовете без пари, бакалинът нямаше да ти даде портокал. Понеже ти ми послужи, портокалът е за тебе. Такъв е законът. Когато нещата се дават без пари, даром, за тебе няма нищо; когато се плащат, и за тебе има нещо. Това, което сестрата направи за мене, даде плод. Аз взех пликовете, а за нея остана портокала. Всич-

ки неща, които не се ядат, трябва да се плащат; които се ядат, даром трябва да се дават. Разбиране е това.

Ще кажете, че хората ме обичат, затова ми дават без пари. Това не е обич. Някой ми донесе баница, но аз виждам, какво се крие зад нея. Като ми донесат баницата, те искат да им се наредят работите. Че мислят така, за тях не е добре. Всичко, каквото мога да направя за тях, и без баница ще го направя. Който иска да ми направи баница, от любов да я направи. И като погледна баницата, да не виждам нищо друго в нея, освен любов. Като помириша баницата, от нея да лъха благоухание. Има смисъл да ям баница, но ако тя е пропита с любовта на онзи, който я правил. Иначе, все ще се намери нещо, което не е, както трябва: или брашното не е прясно, или сиренето не е хубаво, или маслото е старо. — Какво ни интересува въпроса за баницата? Други въпроси ни занимават сега. — Аз ви навеждам на тези мисли, за да видите, какво разбиране ви е нужно. Не искам да ви плаша, но обръщам вниманието ви към разумния свят, към възвишените същества, да разбирате тяхната мисъл, да се запознаете с тях. — Като отидем в другия свят, ще се познаем ли? — Чудни сте! Мислите ли, че ще се познаем само по това, че сте ми дали портокал, баница, масло или сирене? Портокалите не са ваши; баницата не е ваша; сиренето, маслото не са ваши. За всичко, което съм получавал, аз съм плащал по неви-

дим път. Като получа една баница, аз я разглеждам, от какво е направена. Тя е направена от брашно. Веднага се свързвам с онзи, който е сял и жънал житото. Благославям труда на този човек и си отминавам. Намеря овцата, от млякото на която е направено сиренето — и на нея благодаря. Намеря кравата, която дала млякото си за масло — благославям и нея. Най-после, благославям и онзи, който направил баницата. Ето защо, когато ми дават баница, казвам: Благодаря за желанието ви да ми донесете баница, но много работа ми създавате. Трябва да употребя часове да търся този и онзи, да им благодаря за жертвата, която са направили. Ако не се отплатя по някакъв начин, пръв аз нарушавам закона на любовта. Това са новите разбирания, новите всяния.

Питам: Какви щяха да бъдат отношенията между хората, ако те благодареха за всяко благо дадено от Бога? Щеше ли да има болести и страдания? — Как да се лекуваме? — Лекувайте се по хомеопатичен начин. Това е нов метод в медицината. Като го прилагате, ще видите, какви чудеса стават с малките дози. Малките величини произвеждат по-големи резултати от големите. Хомеопатията си служи с крайно малки величини. Например, едно крайно малко число от килограма на дадено вещество, единица с 60 нули накрая, може да произведе голямо въздействие върху човешкия организъм. Достатъчно е болният да вземе само една капка от тази крайно разредена материя, и веднага

да оздравее. В тази капка е вложена Божествена енергия. Ако вярваш в силата на тази енергия, в два-три деня ще оздравееш. Повечето хора вярват на големите дози, на горчиви и кисели лекарства. При мене са идвали хора, и всеки очаква да му дам нещо да оздравее. Казвам на болния: Иди си, ще оздравееш. — Как ще оздравеея? — Иди си, нищо повече. Той си отива, но се оплаква, че не съм го приел добре. Обаче, като се върне вкъщи, той оздравява. После дохожда да ми благодари, че оздравял. Казвам му: Обичай Бога, благодари за всичко и никога няма да боледуваш. Вложи любовта в душата си и люби! — Защо ти не ме прие? Защо ми говори толкова силно? — Понеже слухът ти не е развит, трябваше да ти говоря високо, да ме чуеш. Щом живееш само на физическия свят, трябва да ти се говори високо. Ако и на небето говоря така, кракът ми няма да стъпи там.

Някога са идвали при мене сестри и братя нервни, сприхави, недоволни. Като не могат да се въздържат, те изсипват гнева си върху мене. Слушам ги, и нищо не казвам. В себе си само се разговарям с Господа. Благодаря ти, Господи, че не съм на мястото на този човек. Като греши той, аз се оглеждам в него. Ако не греши той, аз ще греша. Аз ще платя половината за това, което изказа той, а другата половина ще плати той. Дойде някой при мене и говори хубави работи, пак дяля с него печалбата: половината взимам аз, половината — той. Приятно ми е, когато и двамата делим и загу-

бата, и печалбата. Така ще опитате и доброто, и лошото. Каквито думи говориш, пръв ти ще ги опиташ, а после аз. Само така светът може да се оправи. Да мислите по друг начин, това е старият път, по който днес върви светът. Това се отнася до всички — ще го имате пред вид.

Казват: Духът ми проговори. — Духът не говори, както вие мислите. Той казва: Бъди търпелив да изслушаш, каквото ти казвам, и бъди готов да бъдеш слуга в живота си. Вие имате много грешки, които трябва да изправяте. Голяма нсблагодарност има във вас. — Ама Господ не мисли за нас. — Това е роптание. Някой те обича, но ти не си доволен. Обичаш някого, пак си недоволен. Защо си недоволен? — Намираш, че си прекалил в любовта си. Всъщност, недоволството се дължи на това, че не оценявате любовта. Обичат те, благодари на Господа, Който се проявява чрез тях. Любовта не е тяхна. Благодарни за нея. Ако не те обичат, пак благодари. Казваш, че тези хора са изопачили нещо, искаш да се освободиш от тях. И на мене са казвали, че хората, които ме обикалят, са много опакави. — Как ги търпиш! — Това е за мене изпитание, което трябва да реша правилно. Ако ги съдя, значи, Господа съдя. — Каква е тази тяхна любов към тебе? — Да ме обичат, това е тяхна задача. Дали мене обичат, или другиго, има причина за това. Дойде някоя жена да се оплаква от друга, че обичала мъжа ѝ. Няма нищо лошо в това. Бог ѝ казва да обикне този мъж, за да покаже на не-

говата жена, как се обича. Тя го хока, недоволна е от него, а щом друга жена го обикне, започва да ревнува. Нека се учи от другата, как да се отнася с мъжа си. Вие сте женени, но не разбирате тези работи. Не ви съдя, понеже носите реалността в себе си. Аз пък виждам отвън; аз съм огледало на живота. Вие се оглеждате в мене, а аз се уча от вас. Вие сте предметно учение за мене. Ако не бяхте вие на това място, аз трябваше да бъда там — сам да опитвам нещата. Сега лесно минавам; уча се от вашите опитности.

В едно варненско село, Николаевка, имало една жена, крайно мъжествена, която възпитавала по особен начин мъжа си. Той обичал да пие и често ходел по кръчмите. Един ден тя пратила детето си, да извика баща си от кръчмата. Той не искал да напусне компанията и продължавал да си пие. Разгневена, тя сама отишла в кръчмата, влязла вътре, хванала мъжа си за ръката и го извела вън, дето го набила добре и изкълчила ръката му. Той отишъл в съседното село при един лечител да му намести ръката. Последният го запитал: Какво стана, та изкълчи ръката си? — Ездих на едно конче, паднах от него и изкълчих ръката си. Той се срамувал да каже истината. С бой нищо не се постига; и с думи нищо не се постига. Работите се оправят с любов. С любов всичко се постига.

Забелязвам, като говоря на хората, някой ме хване за ръката, благодари и казва: Много

добре говориш, всичко е верно. Ако кажа нещо, което го засегне, той веднага се обижда. Това е старият начин; това е егоизмът в човека, той всякога реагира. Божествената любов възприема нещата добре. Каквото и да ви кажа, възприемайте правилно. Че ви казали нещо лошо, превръщайте го в добро. Например, кажат ти: Аз не те обичам. Превърни думите. Ще излезе: Не, аз те обичам. Трябва да знаете да превръщате. Така аз оправям работите. Ако претърпяваш всички обиди, след време ще станеш добър приятел с тези, които те обиждат.

Павел, който гонеше последователите на Христа, след време стана вярващ, един от великите апостоли — приятел на Христа. Онези, които не гонеха Христа, не станаха християни. Ако и вие имате неприятели, отнасяйте се с тях, както Христос със своите неприятели. Той запита Савла: Защо ме гониш? Какво имаш против мене? Веднъж сте тръгнали в новото учение, ще знаете, че то е великият закон на любовта. Досега любовта е действувала механически, а сега действа органически. Значи, необходима е органическата любов. Снощи разговарях с двама приятели, които следват по музика. Аз им казвам: Конят може да бъде нещо повече от човека, но не е човек. Човек може да направи една машина, която да се движи по-бързо от коня, но пак не е кон. Рибата плува по-бързо от човека, но пак риба си остава. Човек е направил парахода, да се движи с него по водата, но параходът не е риба.

И тъй, докато обиждаш, ти си кон, който бяга, но не си човек. Който обижда, още се намира в животинско състояние. Като знаеш това, не говори лошо за Бога, не говори лошо за ближния си, не говори лошо и за себе си. Не казвай, че си лош, но кажи, че не постъпваш добре. Езикът може да казва и добри думи, не само обидни думи. Езикът може да говори и без обида. По-добре кажи една сладка дума, отколкото горчива. Дойдеш при мене и ми говориш цял час. След това казвам: По-добре да ядеш сладка баница, отколкото горчива. Горчивото си остава всякога горчиво, а сладкото — всякога сладко. Добрата дума носи своето благословение и след 25 хиляди години, а горчивата дума трае най-много до четири поколения. Колко повече се предпочита благата дума пред горчивата! — Защо? — Нейният капитал постоянно се увеличава. Всякога ще бъдеш здрав, с добри мисли и чувства. Като видиш някого, кажи: В този човек живее Бог, ще му говоря сладко.

Кажи си: Господи, много се радвам, че те срещнах в този човек. Отдавна не бях те виждал, светна ми пред очите! Ако кажеш на човека една лоша дума, четири поколения ще плащаш за нея. Това изисква новото учение. Не е ли по-добре да говорите добри думи? Ако добрите думи не траеха векове и хилядолетия, вие никога не бихте излезли от мочурлуците на този свят. Добре, че като си казал сто лоши думи, казал си и една добра, за да се балансираш.

Аз зная, че във всеки човек има нещо добро — това ме радва. Някой хваща одного с двата си пръста, а друго — с двете си ръце. Първият затваря двете си очи, а вторият ги отваря и се радва на човека. Първият представя човешкия егоизъм, а вторият — Божественото в човека. Така ще познавате, кога се проявява егоизмът и кога — Бог. Няма да говориш на хората за това, но себе си ще познаваш. Значи, в човека има един търпелив и един нетърпелив. И вън от него има един търпелив, добър и един нетърпелив, лош. Двамата търпеливи — отвън и отвътре, както и нетърпеливите — отвън и отвътре, трябва да си подадат ръка за обща работа.

Помни: Като срещнеш човек, ти срещаш Господа. А това става, когато съзнанието ти е будно. — Кое съзнание? — Висшето, космическото съзнание, или съзнанието на духа и на душата. Тогава ти си готов да изпълниш Божията воля. Този е пътът, който води към щастието. Този е пътът, по който се уреждат работите във физическия, духовния и умствения свят. Този е пътът, по който хората ще се развиват правилно: певецът, музикантът, художникът постепенно ще се усъвършенствуват. Всички ще бъдат здрави и весели, без никакви гърбици. За всичко, което виждаш около себе си, благодари. Кажи: Благодаря ти, Господи, че срещнах този човек. Благодаря ти, че видях този извор, тези мушици. Колко красив е изворот! Колко хубави са мушиците! Какне една мушица на

лицето ти, благодари. Тя казва: Ида да те поздравя. Колко си хубав! И аз бих желала да бъда като тебе. Комар дойде отнякъде, кацне на носа ти и казва: Дойдох да си взема нещо от тебе. Ти го духнеш, и той отхвърква настрана. Веднага той пише, че човек го духнал, но добре направи, животът ми се преобрази. Някога го натиснеш и убиеш. Веднага комарските вестници пишат: Един човек убил комар. Какво ще направиш? Ще се опиташ да го съживиш. Така постъпвам аз. Като убия един комар, веднага се извинявам. Казвам му: Извини, не исках да те убия. Понеже си невъзпитан, реших да те помилвам, да ти предам нещо от себе си. Оказа се, че си много деликатен. Едва се докоснах до тебе, и ти остана в ръцете ми. Ще те съживя, не се страхувай. Така се разговарям аз с комарите, за да има какво да кажа и на вас.

Възлюбете Господа в себе си! Той не е в лошите думи, които казвате. Той не е във вашето богатство, нито във вашето знание и сила. Той е във вашите хубави чувства, в желанието ви да служите. Ако всеки ден във вас се явява желание да служите, това е Господ. Той ви нашепва тихо: Служи и люби! Слушайте този глас, който ви говори и отвътре, и отвън. Дойде някой при вас, говори ви сладко — това е Господ. Слушайте Го! Не мисли, че ако говориш лоши, обидни думи, Бог говори в тебе. Казваш „бия, бич, биен.“ Преведи тези думи. Какво означават на български, знаеш. Какво означава „bien“ на френски? На български биен

означава едно нещо, на френски биѐн означава добре. Значи, ударението изменя съдържанието на думата. Някога кажеш една добра дума на едного, но той остава недоволен. Някога му кажеш една обидна дума, той е доволен, приятно му е да те слуша. Бащата казва на детето си: Моето пиленце, моето гълъбче! Ако му каже „моето шопарче“, става му неприятно. Какво означава думата „шопар“? Шоп-пар — шоп означава място за работа; пар — голям. Шопар означава голямо място за работа.

Освободете се от статическите неща. Една мисъл може да бъде лоша или добра, важно е, какво ударение има тя. Някога лошата мисъл има добри резултати. И обратно: добрата мисъл има лоши резултати. Езикът на различните народи показва промените, през които е минал човек. Един ден, когато мисълта на хората се уеднакви, те ще имат един общ език. Най-старият език е бил ватански. Българинът казва „вата“, т. е. памук, подплата на нещо. В песента „Аум“, думите „ом“ и „аум“ са ватански. Те са свещени думи, носят доброто в себе си. Пише се „аоум“, а някои го пишат „ом“. Ние казваме дом — същият корен. Ом е свещена сричка. Велика наука е да знаеш, как да произнасяш „аум“. Цяла школа трябва да минеш, за да се научиш правилно да произнасяш думите. Да разгледаме думата „зло“. Буквата „З“ отпред представя котва, отзад — отворена уста, готова за ядене. Вълкът върши престъпление, защото отваря устата си и изяжда овцата. Ако не си отва-

ряше устата, нямаше да върши престъпление. Злото е действие, което се върши безразборно, без оглед на другите. Когато правиш нещо, което е приятно само на тебе, това е зло; когато вършиш нещо, което е приятно и на другите, това е добро. Злото има пред вид отделния човек; доброто има пред вид всички хора, т. е. Цялото.

И тъй, чрез злото вършиш това, което е угодно на тебе; чрез доброто — което е угодно на другите, а чрез любовта — това, което е угодно на Бога. Казваш, че Бог приема молитвата ти. Една молитва е приета, когато има пред вид Божиата воля. Следователно, върши само това, което е благоприятно на Господа! Само тогава ще имаш добро разположение, мисълта ти ще бъде светла, чувствата ти — възвишени, благородни, а волята ти — силна, за да преодолява всички мъчнотии. Само така ще бъдеш здрав. Ако нямаш пред вид Божиата воля, законът на кармата ще дойде, и ти ще се натъкнеш на големи противоречия. Векове ще минат, докато се справиш с тях. В Евангелието се разказва за онзи длъжник, който паднал пред нозете на господаря си и молил да му се прости дългът. Господарят му простил дълговете. И вашата карма може още днес да се ликвидира. — Как? — Чрез закона на любовта. — Това е закон без любов. Докато живееш в безлюбие, ще се раждаш и прераждаш. Щом дойде любовта, прераждането престава. Тогава ще влезеш в закона на вселяването.

Първото нещо: Не обесърчавай себе си, не обесърчавай ближния си. Не прави зло на никого. Злото има отношение към закона „не убивай!“ Живей по закона на любовта, но не от страх. Страхуваш се да кажеш няколко думи на човека, да не го обидиш. Ако не можеш да кажеш добра дума на човека, по-добре, нищо не говори. Някой брат ви говори нещо, но като си замине, казвате: Много говори този брат! Не, кажи му: Добре говориш, братко. Изобилен, щедър човек си ти. А на онзи, който едва вади думите от устата си, кажи, че е умен. Който много говори, изгубва връзката в мисълта си, прилича на онзи, който му донесъл баница и мислил, че сам я направил. Нека благодарим той на слънцето, на водата, на въздуха, на почвата, на житото, на овцата. Така поне постъпвам аз. Преди да ям баницата, благодаря на всички, които са взели участие, и на онзи, който е направил баницата. Сега и на вас не искам да говоря много, защото знам, че вие сами ще се поправите. Поправяйте се, както и аз се поправам. Снощи направих една грешка. Имах малко сладко вино, което беше започнало да ферментира. Налях го в един буркан и го оставих отворен в един долап. След два-три дена усещам в стаята силна миризма на оцет. Търся причината. Намерих отворения буркан и си казах: Още в началото трябваше да пресипя виното в добре затворено шише. Прелях виното в шише. След това сипах гореща вода в буркана да го измия, но той се ступи на две. Водата беше много го-

реща. Ето де е грешката ми. От всяко нещо излиза миризма — приятна или неприятна. Ако имате такава течност, сипете я в шише и го запушете добре. Всяка дума, добра или лоша, също има миризма. От добрата дума излиза уханье, аромат. Всеки ще опита миризмата на думите, с които си служи. Така ще опитате и силата си. Казано е: „С думите си ще се оправдаят.“ Аз казвам: От думите ти зависи да те обичат хората, или да не те обичат. Любовта се определя от думите на човека. Ако говориш сладко, тя ще дойде при тебе; ако думите ти са горчиви, тя ще те напусне.

Любов към Бога, любов към ближния, любов към себе си. Благодарност към Бога, благодарност към ближния, благодарност към себе си. Като направиш едно добро, благодари, че си го направил. Ако кажеш една блага дума, радвай се. Помислиш нещо хубаво, радвай се. Почувствуващ нещо хубаво, радвай се. Написал си една хубава книга, пак се радвай. От тази книга ще се ползват и другите. Като работи твоят ум, с тебе заедно ще работят умовете и на другите хора. Добрата мисъл всякога се реализира. Знайте, че иде новото в света. — Трябва да се обичаме. — Радвайте се, че можете да се обичате. Важно е, как да се обичате.

Един момък се влюбил в една млада, красива мома. За да изпита любовта му, тя казала: Ще се ожения за тебе, ако ми донесеш сърцето на майка си. За да докаже любовта си към

нея, той извадил сърцето на майка си, турил го в една кутия и тичешком ѝ го занесъл. По пътя той се спънал и паднал на земята. Сърцето трепнало и го попитало: Удари ли се, синко? — Това е любов. Майката не държи сметка за това, че синът ѝ я убил, но трепти за него, да не се удари. Тя всякога съжалява и помага.

Сега ще изтълкувам думите на момата. Тя искала да каже на своя възлюбен, че желае да види сърцето на майката, да го опита и да стане като нея. Момата виждала, че ѝ липсва нещо, затова искала да има по-близо сърцето на неговата майка, да я обикне. Тя искала да види, майка му ли е по-добра, или той самият. И разбрала, че майката е по-добра от сина. Който съчинил този разказ, внесъл нещо жестоко в характера на момата. Не, момата разбрала, че майката на нейния възлюбен била умна, добра и мила жена.

Казано е в Писанието: „Сине мой, дай ми сърцето си.“ Значи, Бог иска сърцето на човека. Жесток ли е Той? Има ли нещо лошо в това, да дадеш сърцето си на Господа? Къде е сърцето ни днес? Щом обичаш, сърцето ти е в ръцете на Господа. Щом мразиш, сърцето ти е в ръцете на дявола. Щом служиш на Бога, сърцето ти е в твоите ръце. Това е диагнозата, която определя, в чии ръце е човешкото сърце.

Обичайте, за да бъде сърцето ви в ръцете на Господа.

Служете на Господа, за да бъде сърцето ви във вашите ръце. В това се крие силата на човека.

Христос е човекът на изобилната сила.

Христос е човекът на изобилната вяра.

Христос е човекът на изобилната любов.

*

13. Утринно Слово от Учителя, държано на 26 декември, 1937 г. София. — Изгрев.

Доброто и светлината

Размишление.

Ще прочета 12 глава от Евангелието на Йоана.

„Ето, светът отиде след Него.“ (— 19 ст.). Този стих показва, какво евреите вярваха, че светът ще отиде след Него, и се уплашиха.

Хората говорят за знанието. Мнозина мислят, че тази дума е българска. Други пък мислят, че думите в техния език, например, в френския, в английския език, са тяхна собственост. Не е така, думите не са собственост на народите.

Като разглеждаме думата „знание“, първата сричка „зна“ показва, че ти знаеш да живееш; тя означава живота. Последната сричка „ние“ показва, че за да се прояви животът, нужни са условия. Следователно, знанието подразбира да знаеш, как да живееш, да имаш условия, при които животът може да се прояви. Всеки човек, който има знания и условия да прояви животът в себе си, той не търси условията отвън, те са вътре в самия него. Който знае, той търси нещата в паметта си, както онзи, който знае Библията наизуст. Той не търси стиховете в нея, но ги възпроизвежда в памет-

та си. Ще кажете, че смисълът не е в многото знание. Сега, да ви приведа пример, какво значи знание. Имате брат, който свири по цял ден на цигулка. Вие казвате: Това е цигулка! — Какво особено изкуство има в свиренето на цигулка? — Цигулката може да ни осветли в много неща. Махнете магаренцето и четирите струни на цигулката, ще видите, че тя вече нищо не струва. Сега, опнете струните на една обикновена дъска и ще видите, че те няма да издават никакъв звук, нищо не излиза от тях. Значи, и струните, без цигулката, нищо не струват. Често вие питате: Какво представя човекът? — И човекът е една цигулка с пет струни — петте сетива. Гитарата пък има шест струни. Значи, ако не знаете силата на човешкия живот, вие се натъквате на ред противоречия.

Сега, като ви говоря, вие изпадате в противоречия. — Защо? — Защото всеки от вас си има една неверна мярка, с която предава нещата. Вие теглите своите заключения по вашата мярка. Когато друг ви предава нещо, тогава вие вадите истинската мярка и с нея искате да ви се мери. В този случай, вие мерите много хубаво и точно. Значи, вие си служите с две мерки. — Какво лошо има в това? — Нищо лошо няма. Това показва, че сте умни хора. Купувате добре, продавате зле. Де се крие злото? Ти тъчеш един плат за продан, но го изработваш как да е. Продаваш го на един търговец. Той боядисва плата и с това скрива недостатъците му. Друг купува същия плат, не като го раз-

гледа добре въщи, намира недостатъка му и е недоволен. Това е платът, който ти си тъкал. Значи, ти си причина за злото. Казвате: Недостига нещо на този плат. — Много просто, мерен е неточно. Същото правят хората и в живота. Като се намерят в трудно положение, те казват: Кой ще живее добре и порядъчно? Я да се отпуснем малко, да си поживеем нашироко. Какво значи, да си поживеете нашироко? Това значи, да изнесете нещата така, както не са. Например, питат едно, колко души били на събранието. — Хиляда души. Всъщност, салонът им може да събере най-много 500 души. Коя е причината, че този човек не казва истината? Той иска да си придаде по-голяма важност, да покаже пред хората, че ходи на такива събрания, които се посещават от много хора. Някой религиозен иска да се покаже пред хората за последовател на Христа, и затова, питат ли го, или не го питат, той все ще намери случай да каже, че е християнин. Едно време християните се криеха в миша дупка, да не ги преследват.

Един ден се разговарях с братя и сестри върху въпроса, какво представят младата мома и младият момък. Според разбирането на сегашните хора, под „мома“ се разбира красиво, младо момиче, около 15 — 20 годишно, което е готово за пригръдки и целувки. И под „млад момък“ се разбира същото — млад момък, красив, готов за любов. Не казвам, че може без целувки, но под „целувка“ разбирам друго не-

що. И животът се изразява само в целувки. Вземеш хляба, туриш го в устата и го целунеш; вземеш водата, туриш я в устата и я целунеш; приемеш въздух чрез устата си, пак го целуваш. Въпреки това, казваш: Омръзнаха ми тези целувки. Оплакваш се от целувките, но без тях ти ще обеднееш и отслабнеш. Ако целуваш, както трябва и на място, човек ще станеш; ако не целуваш правилно, от тебе нищо няма да излезе. Това, което говоря сега, е само определение и допълнение към въпроса. То още не е самата истина.

Кое е истинското предназначение на момата и момъка? Когато момата срещне някой момък, който се обезсърчил, тя трябва да го насърчи, да го отправи към Бога. Ако види, че той ще се беси, тя веднага трябва да се притече на помощ — да прегори въжето. След това да му каже: Братко, ти си употребил въжето не на място. То е направено за друго нещо, не за бесене. Повдигни главата си нагоре, Бог ще ти помогне. Няма защо да се обезсърчаваш. Значи, предназначението на момата е да реже или да прегаря въже, на което е увиснал човек. Въжето никога не трябва да бъде в перпендикулярно положение. На него можеш да сушиш дрехи, да повдигаш с него тежести, но не и да се бесят хората. Момата има право да пререже въжето, когато е и в хоризонтално положение. Например, ако срещне вол, вързан с въже и теглен от господаря си, тя има право да пререже въжето и да каже на господаря: Братко,

свали юлара и въжето от вола. Ако те обича, той ще тръгне доброволно след тебе да ти помага. Дето е юларът, там е насилието. — Какво е предназначението на момъка? — Той е дошъл на земята да стопява ножовете и да чупи тоягите на онези, които се бият. Момъкът трябва да премахне ножа, тоягата, остена от ръката на своя ближен. Той трябва да научи хората да живеят добре. Казвате: Лесна работа, и това ще стане. — Лесна е, но трябва да се работи.

Един отшелник, който живял 20 години на планината, решил да слезе между хората, да им разкаже своя живот, да видят, как се е подвизавал. Каква била изненадата му, когато никъде не го приели. В която къща отивал, навсякъде намирал затворени врати. — Защо? — Защото нищо не могъл да им даде. Те искали друго нещо от него, а не да им разказва, как живял. Ето как трябва да постъпи отшелникът — светия. Преди да слезе в града, да тури по десетина английски лири в няколко плика, и тогава да тръгне от къща в къща. Като тропне на една врата, и домакинът го посрещне сърдито, той веднага да му даде плика и да почака. Домакинът ще отвори плика и, като види парите, ще го приеме любезно в дома си. Така той ще посети всички къщи, за които е приготвил писмата и, навсякъде ще го посрещнат добре. В която къща е влязъл, всички казват: Добър човек е този, дано дойде и друг път! Хората ще се насърчат от него, ще видят, че има условия за работа.

Мнозина от вас, като този отшелник, ходят от къща на къща и казват: Бог ни изпрати при вас. — Ако нищо не давате от себе си, Бог не ви е изпратил. Вие отивате по свое желание. Изпратеният от Бога всякога носи писма с ценно съдържание. Той бръква в джоба си, изважда писмото със звонковите монети и казва: Един ваш приятел ме задължи да ви предам това. Защо и за какво, не зная. Вие сами ще си отговорите. Сбогом! Щом си отидете, веднага ще започнат да говорят за вас, че сте добър, честен човек и ще пожелаят и друг път да ги посетите. Дето отивате, на всички ще занесете по нещо. Какво ще кажат за вас след това? Само най-доброто. Всички ще ви чакат с нетърпение, особено, ако ги посетите за Нова година. Тази година е една от сериозните. Тя поставя на изпит всички хора.

Когато слепи хора пътуват, всякога има възможност да се сблъскат някъде и да стане катастрофа. Понеже тази година е с отворени очи, няма да станат големи сблъсквания. И хора с затворени очи не се сблъскват. Тази Нова година представя старата майка, с големи опитности и знания. Вие не можете да си представите, какви знания крие тя в себе си. Разказват за един англичанин, който имал отношения с много хора. В една година той се срещал с около 70 — 80 хиляди души. Благодарение на това, в него се развила такава впечатлителност, че нищо не могло да избегне от окото му. Един път само да срещне известен човек,

завинаги го помнел. Такова нещо представя тази Нова година. Достатъчно е веднъж само да види някого, за да му даде заслуженото. На когото има да дава нещо, дава му го; от когото има да взима нещо, взима си го. Като срещне свой длъжник, тя изважда метъра си, премерва го от главата до краката и казва: Толкова и толкова има да ми даваш. Плащай сега! Това наричат индусите карма. Под „карма“ се разбира закон, който заставя човека да плаща, т. е. да оправя сметките си. Карма съществува за всеки, който не е оправил сметките си. Той ял и пил безразборно, поради което обеднял. След всичко това ще се оплаква, че обеднял. Как да не обеднее? Друг се оплаква, че има страдания. Как да няма? Ако сиромашията, страданията и болестите идат по закона на кармата, те имат за цел да ни научат нещо. Който не е живял, както трябва, непременно ще се натъкне на кармата. Който е живял по закона на дейността, пак минава през страдания, но те имат за цел да му доставят известен материал за свършване на някаква работа. Той трябва да пренесе този материал от едно място на друго.

И тъй, много трудности ще срещнете в живота си, но те са неизбежни. Имаш, например, красива жена и, покрай красотата ѝ, се натъкваш на известни мъчнотии. — Какво е предназначението на красивата жена? — Да роди едно красиво дете — момче, или момиче. Ако роди красиво дете, тя ще бъде благо-

словена; ако не роди такова дете, тя не е изпълнила своето предназначение. Има случаи, когато по закона на наследствеността, красивата жена ражда черно дете, което не прилича нито на майката, нито на бащата. Причината за това се крие в далечното минало. Преди четири поколения, бащата на тази жена бил негър, а майката — европейка. Тя се влюбила в този негър и не обръщала внимание на черния му цвят. Тя си казвала: Външно той е черен, но сърцето му е бяло. И днес, по силата на този закон, красивата бяла жена, женена за бял мъж, ражда черно дете. Ако мъжът е ревнив и подозрителен, може да се усъмни в жена си. Който разбира, ще си обясни причината чрез закона на наследствеността.

Новата година ще изкара и черните, и белите на лице. Ако изкара черничко, не търсете вината в жена си. Преди четири поколения майката или бащата на вашата жена имали връзка с черен или черна, и това дете днес излиза като свидетелство на тяхното минало. Значи, днес се чува гласът на миналото, преди четири поколения.

Един ден Настрадаин ходжа се намерил в мъчнотия, нямал възможност да задоволи нуждите си. С тази цел, той тръгнал от къща в къща да иска нещо. Дето отивал, никой не го приемал. Най-после, той си казал: Ще ви дам да разберете, кой съм аз. Купил си една хубава, голяма пила. Една вечер, когато всички хора спели, той се спрял пред вратата на един голям

богаташ и започнал да пили бравата. Един пътник минавал по това време и, като видял, че Настрадаин ходжа пили нещо, запитал го: Какво правиш тук, ходжа? — Свирия на кемане. — Защо не се чува гласът му? — Утре ще се чуе.

Казвам: Има много противоречия, на които мнозина се смеят. — Кога се смее човек? — Когато не разбира известен въпрос; когато се натъква на някакъв контраст в живота. Значи, ако не разбира даден въпрос, човек се смее; ако го разбира, както трябва, той става радостен и весел; ако го разбира издълбоко, той става сериозен. Сега вис се смеете, защото не разбирате работата. Някой казва, че му дължиш една сума. Ти се смееш, значи, нищо не си спомняш. Ако си спомниш, ставаш весел и казваш: Нищо не ти дължа. Кредиторът ти изважда книжата си и показва, че му дължиш не 200 — 300 лева, но 50 — 60 хиляди лева. Като видиш, че сумата излиза на лице, ставаш сериозен и започваш да мислиш. Казваш: Какво да се прави сега? Съвсем закъсах с тази сума. Някога ти си взел 200 — 300 лева на заем, но не си плащал нищо. Година след година лихвите се трупали, и сега сумата станала 60 хиляди лева.

Помнете следното правило: Никога не взимайте пари под лихва. Ако стане нужда да вземете пари на заем с голяма лихва, не отлагайте изплащането. Ако дойде такава година, като сегашната, тя ще отвори очите и на длъжника, и на кредитора. Следователно, не взимайте пари

на заем, особено под лихва. Искаш хората да те обичат. — Много искаш. Това е взимане пари на заем. Не мисли, че пари се взимат само на физическия свят. Щом искаш хората да те обичат, ти трябва да платиш за тази любов. Ще кажете, че любовта не се продава. — Много хора продават любовта и с това си създават карма. Всичко, което се продава, създава карма. Нещастията на хората се дължат на това, че продават нещата. Някога хората искат да обсебват, да си създават собственост. Не желайте хората да ви обичат, нито вие да ги обичате. Каква е целта ви, да обичате хората? Каква е задачата на нажежения метал? — Да обича хората, с цел да им предаде част от своята топлина. Ако, като човек, не можеш да предадеш топлина на другите, ще се пръснеш. Ето защо, за предпочитане е да обичаш хората, отколкото да се пръснеш. Ако не отворите клапата на парния котел, да излезе парата навън, котелът непременно ще се пръсне. Там е спасението. Само любовта може да спаси човека от пръсване. — Как? — Като го застави да работи.

Когато любовта дойде между хората, всички ще се впрегнат на работа и на учене. Докато си при любовта, ще мислиш, ще чувствуваш и ще работиш. — Не искам да работя. — Ако не искаш да работиш, очакват те страдания и нещастия. За да влезе животът в тебе, ти трябва да обичаш. Само така животът има смисъл. — Защо трябва да обичам? — За да дойде животът. Любовта може да се замести само с лю-

бов. Като обикнеш любовта, в замяна на това Бог ще ти даде живот. — Защо трябва да обичаме Бога? — За да ни даде благоприятни условия да живеем. Ако не Го обичаме, няма да ни даде добри условия за живот. Който няма добри условия за живот, той не обича Бога. Който търси любовта, той търси добрите условия на живота. Искаш да си купиш един килограм жито — ще платиш равноценното. Пренасяш стока от чужбина — ще платиш мито на границата. „Даром сте взели, даром давайте.“ Мнозина използват този стих за себе си. Какво означава думата „даром“? Тя означава дихарма — противоположен закон на кармата, според който всичко, което ти се дава, е заслужено. Който ти дава нещо, дава го от сърце. При този закон и двамата плащат: и който дава, и който взима. Това означава думата даром. Ако някой ти даде нещо даром, но ти си недоволен и отказваш да го приемеш, между вас се създава карма. Недоволството създава кармата.

Някой певец излезе на сцената да пее, но се е простудил, вследствие на което гласът му е гъгнив, не може да пее. Или, като българите, се наял с люти пиперки или със студено зеле, което се отразило зле на гласа му. Може да е имал неприятности с жена си, и това се отразило на гласа му. Много са причините, които пречат на пеенето. Някой седне да пише, не може. Защо? — Дошло му на ума, че другарката му казала една обидна дума, и той си мисли: Не трябваше да ми казва така. — Какво

му казала тя? — Че бил коравосърдечен. Какво трябва да направи той? Едно от двете: Или да приеме, че това, което му казала другарката, не е верно; или това, което той мисли, не е верно. Пък и другарката може да е казала нещо верно. В един и същ момент две неща не могат да бъдат отрицателни. Никога не можеш да събереш на едно място двама лоши хора; те непременно ще се отблъснат, не могат да се обичат. Също така, и двама добри хора не могат да се съберат на едно място. Такъв е законът на земята. Това се отнася, обаче, за хора от еднаква категория — до двама мъже, или две жени. Никога не могат да се съберат на едно място две добри жени, или двама добри мъже. Но един добър мъж и една добра жена могат да бъдат на едно място, понеже са от различен пол.

Следователно, трябва да знаем, че ако търсим добри хора, те не могат да имат еднакви добродетели; да не мислят по един и същ начин, с една реч, те трябва да се различават. Често казват, че ние приличаме на Бога. Приличаме на Бога, но не сме като Него. За контраст на положението, Той ще ни изпъди. Никога ние не можем и не трябва да бъдем като Бога. Ако отидеш на небето и кажеш, че си като Бога, веднага ще те изпъдят оттам. Когато ни пъдят отнякъде, това се дължи на същия закон. Сега може да се натъкнете на противоречие и да кажете: Защо е така? Нали трябва да бъдем като Бога? — По отношение на

Божията Любов, по отношение на Божията Мъдрост, по отношение на Божията Истина, ние трябва да бъдем техни изразители в живота. Обаче, не можем по никой начин да знаем всичко, като Бога; не можем да бъдем всесилни, всеправедни като Него. Все има някаква прилика между Бога и нас, но пък разликата е грамадна. Това, което Бог може да направи, и ти можеш да го направиш, но между Божията работа и това, което ти си направил, има разлика. Казват за някого, че е много щедър — но сравнете неговата щедрост с тази на Бога, Който ни е дал всички блага. Той ни е дал въздух, вода, светлина, храна, простор — да живеем на свобода и да се радваме на всички блага. И при това, всички същества, които се ползват от Божиите блага, са все недоволни, все мърморят, искат още нещо. Какво ли не е казано по адрес на Бога!

Казва се, че Господ не е направил света, както трябва. Всички изхождат от свое гледище. Кому какво недостига, все Бога обвинява. Оженил се някой, недоволен е от жена си, казва: Жената, която ми даде Бог, не е направена, както трябва. Ожених се вече, какво да правя? — Как трябваше Бог да създаде твоята жена? Ама много устата била! Какво лошо има в това? Без уста ли трябва да бъде твоята жена? За предпочитане е да се ожениш за устата жена, т. е. която има уста, отколкото за жена без уста. Кое е по-добре: да вижда жената, или да не вижда? По-добре е да вижда, от-

колкото да не вижда. Да чува ли е по-добре, или да е глуха? Това е философия, според която трябва да приемем света такъв, какъвто Бог го е създал. Аз намирам, че светът е създаден много добре. Ако искате нов свят, дайте един образец на Бога, по който да създаде нов свят. Щом не сте доволни от живота, създайте нов план, по който да живеете. Понеже не можете да създадете нов план, ще носите в себе си недоволството.

Новата година изисква от нас да бъдем доволни от живота си. Когато искам да намеря своите погрешки, аз ги търся с микроскоп. И като намеря някоя погрешка, аз се радвам, защото имам възможност да я поправя. Ако не я намеря, след време тази погрешка ще ми донесе голямо нещастие. Тези дни една сестра ми ушила чаршафа на юргана. Като свършила работата си, тя забравила иглата в юргана. Легам си вечерта и виждам една игла, забодена на чаршафа. Взех иглата и се зарадвах, защото тя можеше да ми създаде излишно страдание. Без да иска, сестрата проверила, доколко виждам всичко. Аз пък спечелих една игла. Тъй че, като дойде друга сестра да ми заше чаршафа, ще има игла на разположение. Иглата представя Божията правда, която Бог оставя на разположение на хората. Чаршафът може да се шие само с такава игла. Ще кажете, че сестрата оставила иглата от немарливост. Според мене, хората стават немарливи от любов. Внимателен трябва да бъде чо-

век, да мисли. Като се влюби човек, тогава той започва да мисли. На земята любовта е занимание. Ако няма с какво да се занимава, човек заспива.

Един наш брат казваше, че един дявол постоянно го преследвал — приспивал го. Като нямал с какво да се занимава, или като не се интересувал от известен въпрос, той заспивал. Братът беше секретар в съда. Когато съдиите спорели по въпрос, който не го интересувал, той заспивал и хъркал. За да не се излага пред тях, той си носел една игла, и щом усещал, че задремва, веднага се бодвал. Сега на вас казвам: Не се мушкайте с игла, а носете със себе си шишенце с амоняк, и като започнете да заспivate, турете шишенцето под носа си, и ще се събудите. Някои братя и сестри заспигат и на беседите. Защо? — Защото беседите били високи, неразбираеми за тях. Като не могат да ги разберат на физическия свят, те отиват в астралния, оттам да слушат. Има закон, според който, на всеки хиляда души, ще се намерят десетина души да спят. Те ще подържат реда от астралния свят.

Има хора крайно взискателни и строги към себе си. За най-малката грешка те си налагат строго наказание. Считат, че са извършили голямо престъпление. Всъщност, те не са виновни за сторената от тях грешка. Една сестра се готвела да посрещне Новата година заедно с всички братя и сестри, но и се случило нещо непредвидено. Като отивала с чинията си на

общия обяд, хлъзнала се близо до кухнята, паднала и ударила силно главата си, разцепило се ухото, и кръв потекла по лицето и ръцете ѝ. Ще кажете, че за това са виновни сестрите — готвачки. Не, вината е в онзи, който правил улиците и тротоарите. Водата се стича надолу и, като замръзва, причинява неприятности. Когато започне да се топи, това място става хлъзгаво и опасно. Вината е и в улука, от който се стича водата. Сестрата не е пострадала много, но не е могла да посрешне Новата година заедно с другите. Казвате: Как се случи това тъкмо за Новата година? — Това е още за старата година. Сестрата не обвини никого, защото очите ѝ са отворени за погрешките. В техния дом бащата е строг, наказва децата за техните погрешки, а майката е по-снизходителна; тя прикрива погрешките им. В това се крие опасността — децата да започнат да злоупотребяват с майка си. — Кое е по-добре: Да се прикриват грешките на децата, или да не се прикриват? Очите и на майката, и на бащата трябва да бъдат едновременно отворени. Когато детето прави добро, очите на бащата трябва да са отворени; когато прави нещо лошо, очите му трябва да бъдат затворени. Когато бащата се върне вкъщи, той търси случай да намери някаква погрешка в децата си, за да ги накаже. С това той иска да покаже своя авторитет. Когато детето греши, очите на майката трябва да бъдат отворени; когато не греши, очите на майката трябва да

бъдат затворени. Тук законът е обратен. Ако очите на майката са отворени при даровитите деца, тя ще започне да ги хвали и ще ги разваля. Българската пословица казва: „На прехвалени череша с голяма кошница не ходи.“ Значи, не хвали способния и не обезсърчавай слабия. Способният не се нуждае от похвали, но и слабият не трябва да се обезсърчава. Тази година е за слабите хора, да не се обезсърчават.

Дръжте в ума си правилото: когато сте скръбни, благодарете на Господа. — Как, да благодарим за скръбта? — Защо да не благодарите? От това, че някой скърби, светът не се е изменил. Не можеш ли да превърнеш скръбта в радост? Ето, сега сте радостни, поздравявате се с Новата година. Буквата „н“ в думата нова означава противоречие. Значи, всяко ново нещо носи известно противоречие. Новото иде, за да изкара старото навън. Като дойде новото, ще изкараш всички стари дрехи и килими навън. Новият човек е свободен, нищо не го стяга. Той е поне толкова свободен, както Бог го е създал. Като се намерите в затруднение, вярвайте в Бога. Щом Той е създал света, има възможност да помогне и на тебе. Слушай Господа! Ако Го слушаш, лесно ще изправиш живота си. И най-малките грешки трябва да се изправят. Така е и при електричеството. За да се ползвате от неговата светлина, трябва да изправите и най-малките повреди в инсталацията. Иначе, токът всякога ще

се прекъсва. За да има светлина, тскът трябва непрекъснато да тече. Следователно, ако искате да се ползвате от енергията на любовта и мъдростта, между тях трябва да има постоянна връзка.

Когато противоположните енергии на любовта и мъдростта се съединят, ражда се истината, т. е. светлината. Истината носи светлината в света, затова е казано, че само при истината човек може да бъде свободен. Любовта дава живот, Мъдростта дава знание, а Истината — свобода. Не можеш да бъдеш свободен, ако нямаш светлина. Човек трябва да знае, как да прави контакт между ума и сърцето си, за да произведе светлина. Ако си неразположен, това показва, че между ума и сърцето ти няма контакт. Може ли след това ти да обвиняваш Господа или хората за своето неразположение? Човек не е разположен, когато умът му не мисли, сърцето му не обича и волята му не работи. За да бъдеш разположен, тури ума, сърцето и волята си на работа. Волята е светлината, получена от контакта между ума и сърцето. Тя е Божественото начало в човека, което трябва да се упражнява.

Новата година изисква от вас да упражнявате силите си, а не своеволието. Наблюдавам хората и виждам, колко са нетърпеливи. Говориш на някого, но той не те разбира. Говориш му втори, трети път, пак не те разбира. Ядосаш се и преставаш да му говориш. — Защо не му говориш още? — Излязох от търпе-

ние. Казано е за любовта, че е дълготърпелива. Само любещият може да търпи. Обаче, любовта на младия се различава от любовта на възрастния и на стария. Не само това, но в различните епохи любовта е различна. Любовта не се проявява еднакво даже към двама души. Ще кажете, че майката обича еднакво всичките си деца. Какво, всъщност, е майка? Според вас, майка е онази жена, която е родила едно или няколко деца. Не, майка може да бъде всеки човек. — Защо? — Защото ражда своите мисли и чувства. Въпреки това, той няма еднакво разположение към всичките си мисли и чувства. Към едни от тях е по-разположен, отколкото към други. На едни той дава по-голямо значение, отколкото на други. — Защо е така? — Другояче не може да бъде. Два килограма тежат повече от един килограм. Следователно, обичаш някого повече, защото тежи повече. Не обичаш някого, защото е много лек. Казвате за някоя жена, че е много лека. Значи, не можете да я обичате. Ако стане по-тежка, отколкото трябва, пак не можете да я обичате. Не можете да обичате нито много лекото, нито много тежкото. Това е психологически процес. Не можете да поставите нещата в такъв порядък, който отговаря на вашето разбиране. Има един специфичен закон, който определя доброто и злото във всеки човек. Бъдете верни на своето естество. Кредитираш един човек повече, отколкото трябва, но ако не издържи на обещанието си, ти се разочароваш в него. Кой е виновен за

това? Когато кредитираш един човек, напълни шишето му догоре, нито една капка да не се излее навън. Колкото и да наливаш после отгоре, нищо няма да влезе. Шишето вече се е напълнило.

Новото време иска ново знание. Миналото знание е било за миналите времена. Като идат при мене хора, аз ги изучавам. Някой ми казва, че ме обича. Защо ме обича? Коя е подбудителната причина за това? Като взема една ябълка в ръката си, и аз я обичам. Коя е причината за това? Кой ме е научил да я обичам? — Аз обичам ябълката, защото между мене и нея има известна връзка. Ако нямаше връзка, не бих я обичал. Аз обичам водата, защото между мене и нея има връзка. Обаче, аз не мога да живея там, дето водата живее. Аз съзнавам, че обичам водата, но тя съзнава ли това? Когато видя извор с чиста вода, аз не бързам да пия, но искам да зная, обича ли ме тази вода. Ако ме обича, пия от нея; ако не ме обича, постоя известно време при нея. — Как се познава, дали водата те обича, или не? — Седна пред изворчето и наблюдавам, как водата блика от него. Разположа се добре и следя, дали водата на изворчето е започнала да блика по-бързо. Ако е така, значи, водата ме е обикнала и разбрала моята молба. Тя показва, че ме обича и позволява да пия от нея. Водата е благословение за човека. Ако не ускори движението си, тя не ме обича. Това изворче очаква друг някой.

Пяли ли сте на човек, когото срещате? Говорили сте му, но не сте му пяли. С говорене нищо не става. Говоренето трябва да дойде след пеенето. Такъв е законът на природата. Когато детето се ражда, първо, то запява. Плачът на новороденото дете представя неговата първа песен. След това, дълго време се минава, докато то се научи да пее. Така и вие: Много време трябва да пеете, докато се научите да говорите. Първо е плачът, т. е. пеенето, а после говорът. Мнозина започват без пеене. На това се дължи техният неуспех. Казваш, че си неразположен. — Защо? — Не пееш достатъчно. Срещам много братя и сестри, които минават за големи герои. Някои от тях са ходили на войната, минали са през големи изпитания. Но ако един каже обидна дума на някого, той не може да носи. Чудя се на този брат, как е могъл да издържи на фронта, а тук, пред една малка бомбичка, като за увеселение, не може да издържи.

Днес много хора плачат повече, отколкото трябва. С това те искат да покажат, че имат големи страдания. Това не е верно. Сълзите са дадени за измиване на очите, а не за изливане на скръбта. Когато очите ти се напращат, поплачи малко, да се измият. Но, ако по десет пъти на ден плачеш и миеш очите си със сълзи, плачът не е на място. Ако отвреме-навреме не плаче, човек не може да регулира електричните и магнетичните енергии на своя организъм. И досега още учените не знаят истин-

ското предназначение на сълзите. Не е добре човек да плаче много, но ако очите му са сухи, това е лош признак. Добре е, когато очите са малко влажни. Аз не съм против плаченето, но не оставяйте сълзите да падат на земята. Свещено нещо са сълзите. Като знаете това, тази година ви давам задача, да не оставяте сълзите си да падат на земята. Като плачете, събирайте сълзите си в кърпичка, за да види Бог, че ги цените. Казваш: Много плаках, много страдах. Значи, ти си пролял най-ценното на земята. Събирайте сълзите си!

Сега ще направя една реформа, която и вие трябва да знаете. По-рано, като се миех сутрин, събирах водата от лицето си в леген, а нечистата вода в кофа. Това правех с цел да отделя едната вода от другата: водата от лицето изливах на чисто място, а другата — на нечисто място. Сестрите, които ми услужваха, не знаеха това и хвърляха и едната, и другата вода, дето им паднеше. От водата на лицето ми можеха да се излекуват много хора, но те не знаеха това. Досега аз не бях казвал на никого, как и де да изливат водата, но отсегга нататък аз сам ще изливам водата от лицето си. И на вас казвам: Никога не изливайте водата от лицето си на нечисти места. За нечистите места е добре, но за вас не е добре. — Де да хвърляме тази вода? — На цветята, на дърветата, но в никой случай, дето минават хора, или на нечисти места. Защо и за какво е така, не питайте. Като спазвате това правило, ще имате по-

не микроскопическо подобрене на живота си.

Това, върху което ви говоря, не е съществено. Не се спирайте върху миналото, да мислите, колко вода от лицето ви е изхвърляна на нечисти места. Колко вода от моето лице е хвърляна в клозетите! Аз съм платил вече за това, но търся и тук добрата страна. Казвам: Разумният живот изисква от всички да постъпваме разумно. Не е важно, че стават грешки — те ще се изправят. Важно е да се проникнете от смисъла, който Бог е вложил в човешките мисли, чувства и постъпки. Има нещо ново, към което трябва да се стремите. Как мислите, в какво се заключава новото? — Да станем светии, да постигнем съвършенство. — Знаете ли, как се става светия? За да станеш светия, трябва да слезеш на земята, между хората, и да им светиш. Светията е фар, който свети на хората, и ги насочва в правия път. В това отношение, всички сте светии, в голям или малък размер. Ако не сте големи светии, поне сте малки светии — за приятеля си, за дъщеря си, за сина си. Ето коя е основната идея: научете се да обичате Бога и да Му благодарите за всичко, което ви е дал. Малко хора ще срещнете, които могат да благодарят. Когато всичко им е добре, благодарни са: когато ги сполети някакво нещастие, веднага обвиняват Бога, окръжаващите. Благодарете за всичко, което се случва в живота ви — и за доброто, и за злото. Ако не благодарите за всичко, ще ви сполети по-голямо зло.

Вчера, като чухме, че сестрата паднала, някои казаха: Горката сестра! Аз казах: Да благодарим на Бога, че не е паднала по-лошо, да си счупи главата. Преди няколко дни един наш брат тичал да стигне трамвая. В бързината, той се блъснал с един човек и паднал на земята. Едва се вдигнал от земята, той усетил, че главата му е силно разтърсена и ръката навехната. Той дойде при мене и ми каза: Чудно нещо, сутринта си направих молитвата, оградих се добре и така тръгнах. — Благодарим, че си се помолил. Ако не беше се молил, щеше да стане нещо още по-лошо. Да благодарим, че в света съществува един Промисъл, Който бди над всички. Ако Бог не беше с нас, хиляди злини щяха да ни сполетяват.

Един ден същият брат разправяше следната опитност: Бях на гости в Пловдив у едни свои познати. Домакинята ме почерпи със сладко от вишни. Преди това, ние се разговаряхме и смеехме. Като хапнах сладкото, една частичка от вишната попадна в кривото гърло. Толкова лошо се задавих, че едва не умрях. Домакинята беше много съобразителна: веднага бръкна в гърлото ми, извади вишната и така се спасих. Значи, всеки човек е изложен на опасност, на нещастия. Той не е сигурен даже и при яденето. Затова, като ядеш, бъди съсредоточен и винаги благодари на Бога. При всяка хапка има опасност да се задавиш. Всякога благодари: и като ядеш, и като пиеш вода, и като работиш. Благодарим на Бога и за доброто, което днес си

могъл да направиш. Че някой не те приел добре, пак благодари. Ти не знаеш, защо той е постъпил така. Някой дойде при мене и си излиза недоволен — приел съм го студено. С термометър ли измярва той температурата? Преди всичко, моята температура никога не се променя — тя е постоянна. Не се заблуждавайте от външната обстановка на нещата. Външно, човек може да бъде весел или скръбен. Това не определя още истинското му отношение към хората. Нима е лошо, когато вали дъжд, когато има вятър, или когато гърми и се святка? Каквото и да е времето, Бог всякога върши добра работа. Дъждът ще напои растенията. Каквито противоречия да дойдат, всичко е за добро.

И тъй, когато някои се оплакват, че не съм ги приел добре, аз се радвам, че ми се дава възможност да използвам тези случаи да ви дам повече обяснения. Аз приемам някого хладно, за да му покажа, че той всякога е недоволен, неблагодарен на Бога за всичко, което му е дал Той. Във вас са вложени несметни богатства и, въпреки това, казвате: Какво можем да направим ние? — Всичко можете да направите, от вас зависи. Целия свят можете да запалите. — Как? — С огъня на любовта. С Господа всичко можете да направите. Казват, че съм бил студен. Да, някога съм студен като зимата: навсякъде вятър, студ. Който не е опитал тази зима, той не знае, какво съм аз. Зимата е на мястото си; тя е отвън студена, отвътре топла. Лятото отвътре е студено, а от-

вън — топло. Помнете: Всичко, каквото става в живота, е все за добро. Така разглеждам аз нещата. Невъзможно е с всички хора да бъдеш еднакво любезен. Ако е въпросът за външна любезност, мога с всички хора да бъда любезен, внимателен. Но аз имам съображения, според които не мога да бъда с всички хора еднакъв. Някога е за предпочитане, да запазя състоянието, в което съм, отколкото да го изменя, защото ще изразходвам два пъти повече енергия, отколкото трябва. Значи, не можеш всякога да сменяш едно тъжно състояние с весело, и обратно. Едно състояние може да се сменя с друго само тогава, когато има условия за това. Преди да имаш условия, не сменяй състоянието си. Това е закон. Следователно, не се спирайте само върху последствията на нещата; търсете причините им. Като дойде една радост или скръб, аз зная, защо е дошла. В Божествения план на живота, всичко е предвидено, и то, много добре. В този смисъл, всяко нещо е на мястото си.

Христос казва на учениците си: „Ако ме обичате, ще опазите моите заповеди.“ Аз ви казвам: Ако ме обичате, мислете по новия начин. Новата мисъл ще внесе във вас новото, т. е. Божественото, което днес се проявява. Приемайте нещата, както идат. Ако някой ви приеме студено, като си излезете оттам, помолете се за този човек. И той ще си каже: Господи, аз приех този човек малко студено, друго-яче не можах. Като сменя състоянието си, ще

изправа погрешката. Някой постъпва обратно: приема хората любезно, топло, а ги изпраща студено. Зад гърба им говори лошо за тях. Обичаш някого, пишеш му хубави писма, а след време си казваш: Този човек не заслужава моята любов. После го критикуваш. Не съм против критиката, но тя трябва да бъде на място. Такава критика представя теляк, който търка човека, докато снесе кирта от телото му. Ако съм се измил добре, и дойде телякът да ме търка, без да иска, той ще охлузи кожата ми. Щом го викам, той ще охлузи кожата ми на общо основание. Виждали сте, как търка той. Вземе една ръкавица или кесия от коноп и търка ли, търка. Като види, че кирта е свалена, взима едно меко парче, насапунисва го и леко измива телото.

Да миеш телото си с теляк, или без теляк, това се отнася до физическия свят. Щом дойдете до умствения свят, там се изисква мекота, да не охлузите ума си. Ограждайте ума си със светли мисли, а сърцето си с чисти чувства, защото те са изложени на опасност. Сърцето може да се простуди, а умът — да се помрачи. Следователно, пазете сърцето си от простудяване, а ума си от помрачаване. Поддържайте за сърцето си умерена температура, защото при нея животът расте. Поддържайте за ума си умерена светлина, при която мислите се развиват правилно. Като знаете това, не очаквайте спасението си отвън. Спасението на човека е в самия него, а отвън идат само усло-

вията на живота. Като срещнеш добър човек в живота си, знай, че това е благословение за тебе. И лош човек да срещнеш, пак е благословение за тебе. Значи, ти ще получиш благословение и чрез добрия, и чрез лошия. Ако не можеш да получиш благословието чрез добрия, Бог ще го изпрати чрез лошия. За предпочитане е да получиш благословието чрез добрия човек, за да не дойде лошият при тебе. Ако лошият ти донесе благословието, не се оплаквай от него, не казвай, че е лош, но си кажи: Господи, не разбирах закона Ти. Сега го разбирам и ще го приложам. Ето защо, разбирайте и лошите, и добрите хора. Като разберете лошите хора, добрите ще дойдат при вас. Като разберете добрите хора, лошите няма да дойдат при вас. Същото се отнася и до мислите, и чувствата. Ако разберете лошите мисли и чувства, добрите мисли и чувства ще дойдат при вас; ако разберете добрите мисли и чувства, лошите няма да дойдат при вас.

Тази сутрин бях решил да не ви давам никаква закуска, или малка, а с тази лекция закуската ви излезе много богата. Понеже Новата година е с отворени очи, мислех да говоря за отворените очи. Ако говоря за слепия, ще питате, как е ослепял; ако говоря за онзи с отворените очи, ще питаш, как е прогледал. Вие, на които очите са отворени, ще ми кажете, как се отвориха. Ще ми отговорите, както онзи, на когото Христос отвори очите. Той каза: Един човек плю на земята, взе малко кал,

намаза очите ми, и аз прогледах. Повече от това нищо не зная. Когато очите на човека се намазват с кал, образувана от любовта и мъдростта, те всякога се отварят.

Желая, и вие да си замесите кал от любовта и мъдростта, че, каквато болка да намажете с нея, да оздравеете. Желая, цялата година да си правите кал, смесена от любовта и мъдростта и да се лекувате с нея. Аз наричам тази година Божествена майка, защото тя има разположение към всички хора. Тя казва: Ако очите на някого са затворени, да дойде при мене. Ако сърцето на някого е истинало, да дойде при мене. Ако умът на някого е помрачен, да дойде при мене. С други думи казано: Вложете в сърцето си великата Божия Любов, която се елива непринудено в света. Вложете в ума си великата Божия Мъдрост — носителка на Божествената светлина и знание, които проникват в умовете на всички същества. Ние не виждаме това благословение в нисшите същества, защото те не го задържат. Каквото и да се влее в тях, всичко изтича навън. Божието благословение прониква във всички същества — висши и нисши, но нисшите не го задържат. Висшите същества възприемат любовта и мъдростта, обработват ги в себе си и ги предават на онези, които не знаят, как да работят.

Бих желал, вие да бъдете от учените хора, върху които се излива Божията светлина.

Бих желал, вие да бъдете от добрите хора, върху които да се излива Божията доброта

и топлина. Нека всеки, който минава край вас, да вижда, че, наистина, от вашите умове изтича Божествената светлина и знание и се влива в тях. Нека всеки да вижда, че от вашите сърца изтича Божественото добро и топлина и се втича в тях. Нека вашата заплата бъде тази, да съзнавате, че Божиата светлина изтича от вашите умове, а Божието добро от вашите сърца и се влива във всички живи същества. Да бъде така през цялата година! Това е моето пожелание към вас.

Христос е човекът на изобилната сила.

Христос е човскът на изобилната вяра.

Христос е човекът на изобилната любов.

х

14. Утринно Слово от Учителя, държано на 2 януари, 1938 г. София. — Изгрев.

Окото на любовта

Размишление.

Ще прочета 6. глава от Исаия.

Старите неща са важни дотолкова, доколкото представят почва за новото.

Човешкият живот се ограничава от три неща: от младостта, от зрялата възраст и от старостта. Младият се ограничава, понеже върви напред — не се връща назад. В зрялата възраст човек се ограничава, понеже се е качил до едно място и не може да слезе надолу. И старият се ограничава, понеже, стигнал до едно място, повече не може да върви. Той казва: Да става, каквото ще, от нищо не се интересувам. Всеки човек има особени разбирания за живота, които отчасти са верни, отчасти не са верни. Ако си радостен, мислиш, че целият свят е радостен; ако си скръбен, мислиш, че целият свят е скръбен. Твоята радост, или твоята скръб не са общи за всички хора. Те не се отнасят и до Бога. Твоята радост е само за тебе. И скръбта ти е само за тебе.

Казваш на някого: Обичам те. Друг казва на тебе: Обичам те. — Какво значи да обичаш човека? — Вие разбирате, какво значи да обичаш, но не можете да го обясните на другите.

Това е все едно, гледаш една картина и мислиш, че можеш да я нарисуваш. Щом се заемеш да рисуваш, намираш, че не е толкова лесно. На пръв поглед, работата изглежда лесна. Щом започнеш да рисуваш, виждаш, че си се излъгал. Гледаш, как работят хората, и мислиш, че и ти можеш да направиш същото. Щом започнеш да работиш, виждаш, че не е лесно. — Всичко разбирам. — Всичко разбираш, но не можеш да направиш всичко. — Мога да пея. — Можеш да пееш, но не както трябва. Който те слуша, иска по-скоро да спреш. — Много работи зная. — Много ли знаеш, или малко, това са твои възгледи. Аз мисля друго-яче. — Зная, какво ще говори Учителят. — Това е моя работа. Твоя работа е да слушаш, какво говоря. Вие сте дошли тук да научите нещо. Някой отива в един град за нещо: да срещне някого, да си купи нещо, или да свърши някаква работа. Каквото и да прави, човек все има нещо пред вид.

Днес ви давам задача да представите гордостта и щеславието в геометрическа форма и математическо отношение. Колкото и да ви се вижда чудно, гордостта и щеславието имат своя форма. Гордостта произтича от самоуважението. Човек сам се уважава, има мнение за себе си. Когато превиши това мнение, той става горделив. И когато превиши своята слава, той става щеславен. Гордостта и щеславието не са лоши неща, но езикът, с който си служим, трябва да бъде точен. Има нещо прекалено и в гордостта,

и в щеславието. Казваш на някого: Няма да пееш, време няма за пеење. — Как да не пея? Бог ме е създал да пея. — И единият е прав, и другият. По принцип и двамата са прави. И пияницата казва, че ще пие. Значи, ще пие вино или ракия. Принципно прав е само онзи, който иска да каже, че ще пие вода. Ще пиеш вода — нищо повече. Ако се подразбира, че ще пиеш вино, това е равносилно на щеславието. То не се отнася до водата. Щеславието е пиене на вино. Казано е, обаче: „Търсете слава от Бога, а не от човеците.“ Другояче казано: Търсете чистата вода. Търсете чистия живот. Търсете смирението. Някой се сгушил, свил се като мушица, не смее да проговори, Това не е смирение. Под „смирен“ човек разбирам този, който ходи с мир, с никого не се кара — нито с малки, нито с големи. Да се караш с някого, това значи, да даваш пари под лихва. Ето защо, майката на парите ще дам на онзи, който се нуждае, а лихвите ще задържа за себе си, от никого няма да ги искам. Майката за нуждаещия, а детето за менс. Ще кажете, че вие постъпвате по-справедливо. — Кой от вас не къса ябълки от дървото? Ябълката не е ли дете на дървото? Агнето не е ли дете на овцата? Овцата те погледне и те пита: Защо взимаш детето ми? — Да го уча, човек да стане. — Ти раждал ли си агнета? — Това не ме интересува. Аз се интересувам от роденото вече — от агнето.

Като говоря така, някой казва: Да мога и аз да говоря като Учителя! — Ако говориш като мене, какво ще направиш? — Поне ще знай много неща. — Като имаш много знания, какво ще постигнеш? — Да имаме добродетелите на Учителя. — Какво ще придобиеш с тях? — Да имам мисълта на Учителя? — Защо ти е тази мисъл? Това е външно, механично разглеждане на живота. Представи си, че имаш големи знания, разбираш и познаваш хората, а като те хване една треска, не можеш да си помогнеш. Какъв смисъл има твоето знание, щом сам не можеш да си помогнеш?

Един ден дойде при мене един голям педагог. Той ми каза: Много хора минаха през мене, всички възпитах. Едно не можах да направя: себе си не можах да възпитам. Има нещо твърдо в мене, като канара, с него не мога да се справя. Дай ми съвет, как да постъпя с него. — Това „себе си“, канарата в тебе е Бог. Ти искаш да възпитаеш Бога в себе си, да Му даваш съвети. Чудни са хората, които искат да приложат специална педагогия към себе си. Твърдото, канарата в човека не се възпитава. Нея трябва да разбираш. Ако се приближиш към тази канара с любов, ще видиш, че тя е възпитана. По-скоро ти ще се възпитаваш от нея, отколкото тя от тебе. Не мисли, че възпитаният може да те възпитава. Той ще те възпита толкова, колкото и богатият. Ако попаднеш в ръцете на богатия, той ще те направи слуга. Следователно, ако богатият те възпитава,

слуга ще те направи; ако силният те възпитава, роб ще те направи. Силният не желае да има по-силен от него. Между богатите, силните и учените има състезание. Учениците искат да станат като учителите си. Обаче, светът страда от липса на ученици и от изобилие на учители. Вие казвате, че сте ученици, но се самоизлъгвате. Като гледам лицата ви, виждам, че са лица на учители, на ментори. Вие искате работите да станат с едно мърдане на пръста.

Някой дойде при мене, иска да говори по някакъв важен въпрос. Като го приема, аз заставам в положението на ученик. Щом заема това положение, той отстъпва. Каквото му кажа, готов е да ме слуша. Ако се поставя като учител, той казва: Аз съм на особено мнение по въпроса. Друг казва: Както казваш, така изпълнявам. — Не, ти изпълняваш, както си искаш. Аз не искам да мислите като мене. Ето какво искам аз. Имам една идея, искам да ви я предам конкретно, да я възприемете правилно и да я приложите. Казва се, че точката не заема никакво пространство. Обаче, знае се, че при движението на точката се образува линия. Как е възможно, това, което не заема пространство, да се простира? Знае се още, че между две точки може да се прекара само една права линия. Кой образува правата? — Двете точки. Като се движат една към друга, те образуват правата. Тя има само едно измерение. Точката, която я образува, е без измерение. Правата линия има само едно измерение. Плоскостта има

две измерения, телото — три измерения и т. н. Значи, пространството постепенно се разширява. Едноизмерните, двуизмерните и триизмерните неща не са видими. Нещата стават видими, когато започнат да растат. Като застанеш на четириизмерното пространство, оттам виждаш и двуизмерното, и триизмерното. Защо? — Защото и те започват да растат. Щом четириизмерното пространство расте, нещата се уголемяват, стават реални. — Трудна е тази работа, не можем да я разберем! — Видни математици не я разбират, още повече вие. Някои от тях се объркват в разсъжденията си. Здрава мисъл е нужна за тези въпроси.

Да се върнем към щеславието и гордостта. Според мене, щеславието е двуизмерно, а гордостта — триизмерна. Значи, щеславието се простира на дължина и широчина, цял свят заема. Ако направи едно добро, щеславният иска всички вестници да пишат за него. Той мисли, че целият свят ще говори за него. Като напише една книга, той мисли, че е станал известен в целия свят. Колко души ще говорят за неговата книга? — Най-много две-три хиляди души. Те не представят целия свят. Обаче, има Един, Който, щом погледне книгата, веднага дава преценката си. Той е господар на всички и на всички заповядва. Той казва: Преработи книгата си. Погледне теорията на един математик и казва: Трябва да измениш теорията си, има нещо неверно в нея. Тук-там има чисти зрънца, но някъде трябва да се из-

мени. Погледне картината на някой художник и казва: Хубава е картината, но има места, които трябва да се преработят. Бог казва на всички: Това, което работите, трябва да се видоизмени. — Дотегна ми вече да преработвам тази картина! Двадесет пъти я прерисувах. Хиляда пъти да я рисуващ, но да излезе нещо хубаво, че Господ да я хареса. Картината ти ще купят за другия свят, дето един ден ще те извикат, като свети Илия, с огнена колесница. Като чуете да се говори за онзи свят, вие се страхувате. Вие сте станали велики хора, и небето желае да ви покани на гости в другия свят. А вие не приемате тази покана. Искате или не, един ден ще се намерите в другия свят. Там ще видите, как с най-хубавите си произведения, сте съблазнили хиляди хора. Какво ще кажете тогава? — Ще пожелаете да се върнете на земята, за да изправите грешките си.

Какво става в живота? Млада жена мечтае да роди красиво момиченце, с тънки хубави вежди, с красиви очи, със стройно гъвкаво тело, със светъл ум, добро сърце, да порасте и да стане красива мома. Тя мечтае и рисува портрета на своята дъщеря. Бог и помага да роди такава дъщеря. Момците, един през друг се напредварват, обикалят я и, като се влюбят, започват да се бият за нея, да чупят главите си. Един ден я викат от невидимия свят и я питат: Каква е тази работа, какво става там? — И аз не зная. Питам се, защо се влюбиха тези момци? Казвам: Не съм против

любовта, но защо се влюбиха тези момци, защо се бият? Според мене, като се влюбиш, отиваш да занесеш нещо, или да вземеш нещо; да кажеш нещо, или да ти кажат нещо; да се усмихнеш, или да ти се усмиенат; да помилваш, или да те помилват. Когато ти милваш, намиращ, че е в реда на нещата, а когато те милват, неприятно ти е. Това е противоречие, но много такива противоречия имате. Обичаш баща си, уважаваш го, приятно ти е да те помилва, да те погали. Един ден баща ти умира. Ти вече се отдалечаваш от него; искаш по-скоро да го дигнат от къщи. Как ще си обясниш това противоречие? Довчера, този човек ти е бил обичен, приятен, а днес казваш, че мирише, не можеш да го търпиш. От твоя благороден баща нищо не останало. Всички хора, от които излиза неприятна миризма, са пътници за другия свят. Те не са завършили своето развитие на земята; трябва да се върнат отново, за да учат. Казвате, че всеки умрял мирише и трябва да мирише. Обаче, има умрели, от които излиза аромат, като от цветя. Пожелайте на всеки, да излиза от него благоухание.

Вие искате да ви оценяват хората. И аз искам същото, но трябва да има за какво да ви ценят. Хубавия извор всеки може да го цени. Кой няма да оцени един дълбок извор, изложен на юг? Той съдържа магнетична, целебна сила. Ако изворът е на север, малцина ще го посещават. Следователно, ако се оплак-

ваш, че не можеш да прогресиращ в живота, ще знаеш, че си изложен на север. — Какво да правя тсгава? — Ще промениш жилището си: ще се обърнеш на юг. Юг е мястото на любовта, изток е пак любовта, запад е също любовта. — А север? — Север е истината. На север може да живее най-добрият, най-силният, най-ученият, на юг — децата, слабите в живота. Някой слаб иска да живее при силните. Щом живееш при силния, слуга ще станеш. Ако отидеш при учения, веднага ще ти даде да решаваши задачи. Понеже той има много неразрешени задачи, и на тебе ще даде да решаваши. Ако решиш добре задачата си, той ще те признае за учен и ще те задържи при себе си. Ако не можеш да решиш задачата си, той ще ти каже: Няма място за тебе. Учените хора са като екскурзиянтите: не обичат много приказки, не говорят за неща, които не познават.

Сега аз говоря за порядъка в този свят. Например, искате да отидете на небето между ангелите, между възвишените същества. Мислите, че ангелите ще се интересуват от вас. Тяхният ум е зает с толкова велики работи. Ако ви погледне един ангел, той ще хвърли един поглед, както вие разглеждате цветята, и ще каже: Хубаво е това същество — и ще продължи пътя си. Вие ще си останете на мястото, без да кажете дума. Ще се намерите в положението на едно бръмбарче. И ти като видиш бръмбарче, погледнеш го и си отминаваш. Не помисляш даже, дали някаква идея вълнува

това бръмбарче. Какво мислят бръмбарът, пеперудката? — Те мислят, дали могат да изкарат нещо от цвета. Пеперудката казва, че прави научни изследвания. Тя изучава цветята с цел, да извади меда от тях. Животът на всеки от вас прилича на цвят, и всеки се опитва да извади меда. Това са странични въпроси, които вие знаете добре. Учени хора сте вие, но науката ви е временна. И къщите ви са временни, направени от лед. Засега са здрави, но като дойде пролетта, оттук-оттам ще се пропукат и текат. Тъй както днес се устройват хората, всичко у тях е преходно. Те правят къщите си през зимата, а като дойде пролетта, не могат да издържат. На същото основание, казват: Хората не умират, но се топят и видоизменят. След време, отново ще се родят. Следната година, като дойде зимата, пак ще им се даде материал да съградят къщите си. Една година е нужна да си съгради човек нова къща. Тази идея ви е непонятна, защото през зимата вие имате едно разбиране за студа, а аз имам съвсем друго разбиране. Аз съм приятел със студа, обичаме се. Като дойде при мене, той коренно се изменя, не е такъв, какъвто е при хората. Той ме стисне за ръцете, с чист, отворен поглед. Нещо топло се крие в този поглед. Той ми казва: Слушай, приятелю, дрехите ми са много чисти, няма да се докосваш до тях, да ме не изцапаш. Тези дрехи ми дадоха от другия свят, одето ида. Пратен съм оттам да разтърся всички хора; да им покажа, как да

се обичат, а също да им покажа и аз, колко ги обичам. Като ги стисна, те веднага се стряскат. Никой не може да се освободи от мене — целувам, пригръщам всички, от любовта ми всички треперят. Аз го похвалявам и казвам: Много хубаво правиш; откакто си дошъл на земята, всички говорят за дърва и въглища, за топли дрехи и обувки, за хлебец. Хората намират, че си станал знатен, измерват температурата, да видят, каква е любовта ти, и казват: 5, 10, 15, 20, 30° под нулата. Вестниците пишат за студа и казват: Студено е, кога ли ще се постопли?

Един студен ден един брат ми каза: Учителю, ще Ви се простуди главата. — Не, моята глава не се простудява, аз съм приятел със студа. Студът не иде на земята да простудява хората, но да вземе нещо от тях. На него му е студено, затова е дошъл на земята. От този вземе малко топлина, от онзи, докато най-после си замине. Като го видя още отдалеч, аз зная, какво иска той. Каквото му се пада, като на гостенин, давам му. Той се разположи добре и след това отива на друго място. Какво разбирате от това? Казват: Това е алегория. Ние знаем, какво нещо е студът. Включенясват ни се ръцете и краката. Казват за някого, че е студен. Студеният за вас е топъл за другите. За едни е толкова студен, че нищо не дава от себе си. За други е толкова топъл, че всичко дава — цяла река протича.

Казвате, че сте ученици на новото учение. Така е, но това учение трябва да се прилага. Казваш: Добър човек съм. — И доброто трябва да се прилага. Какво се разбира под „добър човек“? Добрият човек трябва да има три допирни точки с живота. В първата точка действа любовта, във втората точка действа мъдростта; в третата точка действа истината. Добър човек е този, на когото изгревът е любовта; залезът е мъдростта, а зенитът е истината. Следователно, ако кажа, че съм добър човек, питам се: Истината в тебе на зенита ли е? Мъдростта на запад ли е? Любовта на изток ли е? За мене запад не е залез на слънцето; той е изгрев на моите близни. Значи, изток, т. е. изгревът, е мой изгрев, а залезът, т. е. запада, е изгрев на моите близни. Радвам се на моя изгрев, радвам се на изгрева и на моите близни. — Какво е истината? — Изгрев на Бога. Грешните хора са изгрев на Бога. Като ги погледне, Той вижда своя изгрев. Това е непонятно за вас. Казвате: Ние ли ще бъдем светлина, изгрев на Бога? — Под „изгрев“ в широк смисъл, разбирам всяко нещо, което в даден момент ни интересува. В такъв смисъл, ние сме изгрев на Бога, защото Той се интересува от нас, обръща ни внимание. Човек е малък изгрев, малка свещ, която влиза в Бога и привлича Неговото внимание. — Отде иде този изгрев? — От север, от запад, от юг, отдето и да иде, изток може да дойде от всякъде. Това е широко разбиране. Че ние сме на

Изгрева, не се подразбира мястото, отдето слънцето изгрява — то е подобие. Когато грешникът се моли, той иска да обърне вниманието на Господа, да му помогне. В случая, той е изгрев за Бога. Често се оплакваш, че ти дошло голямо нещастие до главата. Голямото нещастие става причина да се оглеждаш в съзнанието на Господа. Ако страданието не беше дошло, ти щеше да останеш незабелязан. А сега, като те зърне Бог, ти ставаш изгрев за Него. Ти ще започнеш живота, ще мислиш. Питаш: Де е Господ? — Ще Го намериш в страданията. Чрез тях ти ще разбереш, какви трябва да бъдат отношенията ти към Бога. В първо време не ти е приятно. Молиш се, нищо не разбираш и казваш: Господи, имам големи страдания, големи болки — не мога да спя. Като се молиш половин час, болката и страданието ти изчезват. Трябва ли да се съмняваш, че между молитвата и изчезването на болката има известно отношение? Само така ти ще разбереш, че Господ ти е обърнал внимание.

Казано е, че любовта изключва всички противоречия и страдания. Въпреки това, хората страдат, защото любовта им е слаба. — Защо любовта ни не се е развила? — Защото странични неща отвличат вниманието ви. Ако искате да имате правилно отношение към любовта, трябва да се определите към нея. Тогава вие ще давате цена на всичко. Любовта има определен център, който трябва да се развива. Докато едни хора ви са приятни, а други — не-

приятни, вие разглеждате нещата вън от любовта. И любовта има свое око. Днес малко хора гледат през окото на любовта. Човек има много очи, важно е, през кои очи гледа. Ако гледаш през очите на щеславието и гордостта, ще виждаш едни неща; ако гледаш през очите на вярата, ще виждаш други неща. И аз имам една школа и гледам през нейните очи. Не съм приложил още тази школа. Когато бъдете готови за нея, вие ще я приложите. Чрез тази школа вие искате да придобиете някои знания. За тази цел, вие трябва да си изберете един обект, за който да мислите често. Например, какво ще разбереш, ако не мислиш за слънцето? Какво ще разбереш, ако не мислиш за живота? Какво ще разбереш, ако не мислиш за мъдростта? Кой човек е мъдър? Мъдрият има специфични органи, по които се различава от другите. У него очите, устата имат особен израз. Погледнеш обикновения човек, намиращ, че на устата му е изразена линията на презрение. На устата на други е изразена линията на щеславието, скържавостта, гордостта. Значи, всичко е написано на устата — както частните, така и общите линии. Всеки носи свидетелството си на устата — кой каквото представя. Ето защо, който не иска да четат по устата му, той се крие, или отваря и затваря устата си, за да се заличат линиите. Обаче, който разбира, още по-добре чете при отворена уста. Дръж устата си свободно — нека четат хората. Радвай се, че те изучават.

Преди години, на Изгрева дойде един брат от чужбина. Една сестра го разглеждала внимателно и каза: Красива уста има този брат. Особено ми се хареса една линия. Такава хубава уста не съм виждала. Аз чета нейната мисъл. Тя иска да каже, че желае да го целуне. — Не е лошо това желание, но то трябва да е Божествено. Ние сме за Божествените целувки, каквито са целувките на светлината, на въздуха, на водата. Чрез тях Бог всеки момент ни целува. Кой не е доволен от тези целувки? Обаче, малцина са доволни от целувките на хората. Вижте, какво правят децата, като ги целуват. Някога ги целувате, но те мълчат; някога викат, крещат, не са доволни от вашите целувки. — Защо не са доволни? Изобщо, жените обичат да целуват повече момченца, а мъжете — момиченца. Така те се обменят. Това е природен закон. Едно дете се ражда в един дом. Всички му се радват, целуват го, но то се дърпа, не позволява да го целуват. В миналото това дете било виден философ, недостъпен, но сега всички си играят с него. — Знаете ли, кой съм аз? — Знаем, но днес си малък, нови уроци ти се преподават, не си завършил развитието си.

Казвате: Какъв е смисълът на целувката? Всяка целувка в природата, чрез която се изразява Божественото начало, е на място. Тя носи благата на живота. Важно е тези блага да идат навреме. Ако са дошли преждевременно, те са неприятни, не могат да се използват. Даваш един скъпоценен камък на едно дете. То

го подхвърля. Много естествено, то не разбира неговата цена. Всяко благо, дошло преждевременно, не може да се оцени. Същото се отнася и до страданията. Всяко страдание е тежко, докато не се разбира. Щом се разбере, то се превръща в благо. Всяко зло, разумно използвано, се превръща в добродетел; всяка неизползуваема добродетел се превръща в зло.

Питате: Защо Бог, Който е съвършен, не е създал съвършен свят? — В Бога всичко е съвършено, но понеже ние не вършим Неговата воля, създаваме условия за злото. Нашата воля не трябва да влиза в стълкновение с волята на Първичната Причина. Ако разбирате тези неща, добре ще бъде и за вас, и за окръжаващите; ако не ги разбирате, ще се натъкнете на мъчнотии. Който разбира законите, казва, че злото се превръща в добро. Злото, използвано чрез любовта, се превръща на добро; злото, неизползувано чрез любовта, си остава зло. Всяко добро, използвано чрез любовта, се превръща във велико благо на живота. Като знаете това, лесно можете да си помагате. — Аз искам да бъда добър, да обичам. — Как ще обичаш? С коя любов: с минималната, или с максималната? При минималната любов, човек се занимава с малки, дребни неща, които никой не вижда. При максималната любов, той се занимава с велики работи. Изучавайте и двата вида любов. Като изучавате малката любов, ще имате малки постижения; като изучавате голямата любов, ще имате големи постижения. И в малката, и в го-

лямата любов може да се заблудиш. — Кога? — Когато проявяваш малка любов, а очакваш големи постижения. И обратно, когато проявяваш голямата любов, а очакваш малки постижения.

Днес аз ви говоря от гледището на земния живот, както сте облечени в плът. Срещаш една сестра и казваш: Нищо няма в нея, празна глава е тя. — Лъжеш се. Срещаш един брат и казваш: Добър човек е той, има нещо ценно в него. — И тук се лъжеш. Като не разбираш живота, ти подценяваш едни хора, а други надценяваш. Това са две крайности, от които трябва да се пазите. Природата си служи с точна, строго определена мярка. Аз не казвам, че трябва да се самоосъждате. Да се самоосъждаме, това значи, да изправяте грешките си. Само по себе си, грешките не са големи, лесно могат да се изправят. Големите грешки не са за хората, те са за Бога, Той ще ги изправи. — Аз не мога да обичам всички хора. — Това не се иска от тебе. Ти си една врата, през която Бог влиза и излиза от твоето жилище, за да те научи, как да обичаш. Като се свържеш с Бога, сам Той ще ти покаже, как да обичаш всички. Човек може да обича само един, а Бог — всички. — Аз обичам всички братя и сестри. — Лесно се казва това, но как ще ги обичаш? Можеш да обичаш само онзи, който е доволен от тебе. Как ще обичаш човек, който не е доволен от тебе? Как ще обичаш човек, когото не познаваш и не знаеш, какво иска от тебе?

Ти сбичаш едного, а той не те разбира, не е доволен от тебе, не иска да те знае. Не го критикувай. Ще дойде ден, когато и той ще те разбере, ще бъде доволен от любовта ти. Всеки човек, при известни условия, е способен да разбере любовта.

Истинската любов всеки я разбира. Силният знае, как да се постави, как да прояви любовта си. Като срещне човек, той пръв му отдава нужното почитание и уважение. Ще отладеши на човека нужното почитание, понеже Бог му го е дал. Бъди искрен към ближния си. Кажу му: Има нещо в тебе, което всякога обичам — то е Божественото. Има нещо в тебе, което не обичам — то е човешкото. Ще дойде ден, когато ще обичам и човешкото. Христос дойде на земята и се пожертвува за човечеството. Той погледна греховете на хората. Това нещо човешкият ум не може да разбере. Човек не може да си представи, как е възможно да умреш за грешния. Затова, именно, човешката любов е ограничена и несъвършена.

— Как да обичаме грешните хора? — Там е философията. Ти си грешен човек. Въпреки това, Бог те обича. Кажу си тогава: Както Бог ме обича, така и аз мога да обичам грешния. Ти мислиш, че си искрен. — Колко неискрени прояви има в тебе! Седиш пред някого, усмихваш се, гледаш го право в очите, даваш си вид на внимателен човек, но щом излезе той, веднага взимаш друга поза. Искреност ли е това? Пред него даваш вид, че знаеш много, а всъщност —

нищо не знаеш. Има едно знание, което иде от Бога. То е новото знание, което всеки момент се открива. Казвате: Учителят знае всичко. — Миналото зная, но не и новото, което иде сега. То е в Бога и от Него излиза. Водата, която е текла досега, познавам, но онази, която сега изтича от Бога, не познавам. Ако кажа, че зная всичко, което Бог е намислил да прави, не говоря истината. Мнозина са забравили миналото. Естествено е, много работи забравя човек.

Сега, като чета Писанието, вие ще кажете, че искате да видите Бога. — Аз всякога Го виждам. — Как Го виждаш? Дойде някой при мене и ми казва: Много те обичам, но ти не ме обичаш. Какво означават думите „много те обичам“? Щом в мое присъствие казва, че ме обича, това значи, че той възприема моята любов към него. Понеже аз го обичам, и той ме обича. Обаче, той не подозира, че е възприел моята любов. Аз наклаждам огъня, и той се грее на моя огън. Като не схваща това, той мисли, че топлината, която е възприел от моя огън, е негова. Затова казва, че ме обича. Друг е въпросът, ако се е грял на свой огън. Един ден, когато той запали своя огън, аз ще се греея на огъня и ще кажа, че го обичам. Като кажеш, че не обичаш никого, това показва, че нищо не си му дал, не си запалил огъня си да се грее той. Щом не го обичаш ти, аз ще го обикна. — Как? — Ще запалю огъня си и ще го повикам да се грее на моя огън. Тази е новата мисъл за любовта.

И тъй, никога не казвайте, че Бог не ви обича. Не може Бог да не ви обича. Казано е, че Бог е Любов. Следователно, Неговата Любов идва към нас и се връща пак към Него. Ние се молим на Бога, но това още е Неговата Любов. Всички страдания и радости произтичат от Божията Любов, защото вие не я разбирате. Като не разбирате любовта, тя произвежда страдания, и вие мислите, че страдате, защото Бог не ви обича. Всъщност, вие не Го обичате. Който разбира любовта, той се радва и знае, че Бог го обича. Обича ви Бог, защото изпраща светлината си чрез слънцето. Кой ви е искал досега да плащате за светлината на слънцето? За тази светлина никой не ви е прерязал жиците, обаче, от невидимия свят прерязват жиците на всеки, който не люби. Ако не любите, ще ви прережат жиците. — Как ще стане това? — Ще дойдат мъчнотии, страдания, нещастия, неволи, и животът ви ще се обезсмисли. Тогава ще дойде ангел от небето с ножици и ще пререже жиците ви. Щом възлюбите Господа, отново ще скачат жиците, и светлината ще потече по тях.

Като обичате Господа, горната част на главата ви, дето е центърът — любов към Бога, ще се повдигне. Индусите наричат този център „хилядолистник.“ Той още не е цъвнал. Докато не се разцъвти, не можете да разберете живота. Отправяйте мисълта си нагоре, към възвишения свят, за да храните този център. Когато хората са много фамилиарни помежду си, това показва,

че този център още не е развит. Когато се събуди той, човек става внимателен, нежен към хората. Той цени човека и като жив, и след смъртта му. Ако нямаш любов, казваш: Едно време сбичах един човек, но сега не го обичам. — Никога не си го обичал. Невъзможно е да си обичал един човек и после да го разлюбиш. Ако, наистина, си го обичал и после го разлюбиш, ти ще изпитваш голямо мъчение. Любовта е огън. Запали ли се веднъж, никога не изгаря. Никаква сила не е в състояние да изгаси този огън. Той може само да тлее, но никога няма да изгасне.

Жслая ви да любите, а не да се влюбвате. Че всички сте влюбени, по това не споря, но трябва да любите. Влюбването е човешки промес; да любите, това е Божествен процес. И едното е хубаво, и другото е хубаво. Влюбването е предисловие, а любовта — съдържание и смисъл. — Да се влюби човек. — Влюбването има пред вид любовта, а любовта — влюбването. Те са брат и сестра.

Като ме слушат старите да говоря за любовта, казват: Защо Учителят не говори по други въпроси, но говори за любовта. Ние вече остаряхме. Защо не дойде да ни говори за любовта, когато бяхме млади, но сега ни говори? — Вие сте остарели от безлюбие. Аз дойдох да ви подмладя. Любовта осмисля живота и подмладява човека. Свещено нещо е любовта. По-благородно, по-красиво нещо от нея няма. — Любовта е за младите. — Не, тя е и за стари,

и за млади; за учени и прости, за небето и земята. Щом имаш любов в душата си, всичко можеш да постигнеш. Аз говоря за Божествената, за непреривната любов, която носи щастие в света. Любовта обогатява човека. Питам: Какво струва на милионера да направи един човек щастлив? Дойде при него един беден, оплаква се от положението си. Той ще му каже: Не се безпокой, твоята работа ще се оправи. На излизане ще му даде някаква помощ. Дойде друг, и на него помага. Любецният има знание. Той казва на бедния: След пет деня ще забогатееш. Изпрати му един чек, и положението му, наистина, се подобрява. На болния казва: Ще оздравесш, и той оздравява. Голямо е невежеството на обикновения. Той пражки лука и, като не разбира цената му, хвърля люспите навън. Ако можеше да ги използва, щеше да стане виден лекар.

Сега ще ви дам едно лекарство и за най-силната кашлица. Вземете сухите люспи на десет глави лук и ги сварете във вода. Прецедете водата и в нея турете половин килограм мед, една-две лъжички счукан синап, една-две лъжички ленено семе. Вземайте по една лъжичка от тази смес по три пъти на ден: сутрин, на обяд и вечер. Природата е вложила в лучените люспи лечебна сила, а вие ги хвърляте навън. Кашлицата е резултат на човешкото безлюбие. Който кашля, търси човек да го обича. За да се справите с кашлицата, възлюбете я. Като я обикнете, тя ще ви напусне. Ако двама души

обикнат онзи, който кашля, в скоро време ще го излекуват. Кашлицата се явява при понижаване вибрациите на човешкия организъм. Щом се повишат, кашлицата минава. Любовта е в състояние да повиши вибрациите на организма. За да се излекува кашлицата, белите дробове трябва да се изчистят от нечистотиите и лигавата течност, която е запушила бронхите. Не мислете, че лучените люспи ще премахнат кашлицата окончателно. Важно е да ги използвате като лечебно средство. Някои могат да се лекуват с лучена вода. Казвам: Знайте, че всичко, което Бог е създал, има смисъл. Ако разбирате делата Божии, ще придобиете знания. Наука, знание е нужно на всички. — Каква наука? — Наука, придобита с любов. Ако е без любов, нищо не струва. — Ние сме ученици на новото учение. — Как го придобивате: с любов, или без любов? Ако го придобивате без любов, то не може да се разбере. Ако е с любов, то носи сила, живот, знание и свобода. То внася топлина в чувствата и светлина в мисълта. Любовта възраства нещата. Всичко, което расте, се проявява. Това, което се проявява, се осъществява.

Трябва да обичаме Бога. — Де да Го намерим? — Обикнете Бога, Който живее във вас. Ето, какво ще направя аз. Ще взема едно огледало, ще се огледам и ще кажа: Господи, благодаря Ти за хубавото лице, което си ми дал. Ще благодаря на Господа за къщата, т. е. за телото, което ми е дал. Ще благодаря на Господа за

прозорците, т. е. за очите, с които виждам красивия свят. Ще благодаря на Бога за слушалките, т. е. за ушите, с които чувам красиви неща. Ще благодаря на Господа за устата, с която опитвам благата на живота. Ще благодаря на Бога за носа, с който възприемам благоуханията. Ще благодаря на Бога за ръцете и краката, с които работя. Ще благодаря за всичко, което ми е дал. Ще докажа на Господа, че има добри деца, които благодарят за всички блага. — Защо хората не благодарят на Бога за това, което им е дадено? — Те турят нещата близо до очите си и не виждат добре. Отдалечете ги малко, да виждате хубаво. Някога и аз държа Библията до очите си и не виждам ясно. Някога я отдалечавам много — пак не виждам. Има определено разстояние, отдето виждам ясно. Случва се, дохождам без Библия. Тогаваш съм без авторитет. Всъщност, Библията е само едно условие. Под „Библия“ разбирам книгата на живота. Някога и вие държите тази книга близо или далеч от очите си, поради което не виждате ясно.

Днес искам от всички да напишете на една книжка едно от недоволствата си. Като прочета написаното, ще ви дам лек да се освободите от недоволството. Лекът е много прост, състои се в една запетая. Казваш: Недоволен съм. Пиши: Не, доволен съм. Запетаята спасява положението. Дето е отрицателната частица не, тури след нея запетая, и работата ще се нареди.

Като прочета вашите недоволства, лесно ще оправя работите. Всичко е в запетаята.

Някои казват, че искат да видят Бога. — Чудно нещо! Не виждате ли проявената Божия светлина? Тя е разумна, в нея участвуват ангелите. Ако те не мислеха, никаква светлина нямаше да имате. Да мислите, че светлината иде от слънцето, като физически предмет, това е заблуждение, това е механично гледане. Светлината иде от разумния свят, дето се хроникира всичко, което става на земята. Какво говоря аз, и какво говорите вие, и това се знае. Какви са вашите мисли и чувства, и това се знае. Каквото стане на земята, веднага се предава в разумния свят. — Как? — С микрофон. Всичко излиза на бял свят. Съжалявате ли за това? Радвайте се, че е така. Там всичко се пише, превежда и тълкува. Ако тук не разберете някои неща, на онзи свят ще ги разберете. Там ще четете техните тълкувания и ще ги разберете.

Човек е дошъл на земята да изучава миналото. Това, което сега му се предава, ще изучава в бъдеще. Например, сега вие не виждате някои работи. Ще ги видите в бъдеще. Виждате ли ореола, който ви обикаля? Не го виждате. И праведните даже не виждат всичко. Тогава, как ще виждат грешните?

Един американски мисионер пътувал от един град в друг, да проповядва Словото и да събира пари за бедните. Трябвало да мине през една гъста гора. По едно време той почувствувал голям страх, голяма вътрешна мъчнотия и

слязъл от коня да се помоли на Господа. После се качил на коня и продължил пътя си. Изведнъж той видял пред себе си човек, с пушка в ръка, който се готвел да стреля, но не стрелял. Мисионерът не се уплашил, спокойно минал през гората. След няколко години го повикали при един умираш. Преди да започне молитвата, умиращият му казал: Познаваш ли ме, кой съм аз? — Не те познавам. — Аз съм онзи разбойник, който те срещнах в гората и мислех да те убия, за да те оберa. — Защо не изпълни желанието си? — Когато ти слезе от коня си да се молиш, до тебе седеше бял човек на бял кон, добре въоръжен. Аз не посмях да те убия, уплаших се и се отказах от намерението си. Казвам: Разбойникът видял Господа, а мисионерът не Го видял. Другите хора виждат Господа около вас, а вие не Го виждате. — Какво виждате вие? — Само мъчнотиите си.

Една млада сестра дойде да ми разправя мъчнотиите си. Казвам: Ти виждаш само мъчнотиите си, а аз виждам един бял човек до тебе, на бял кон и силно въоръжен. Сестрата казва: Едва се освободих от мъчнотиите си. — Благодари на белия човек. Разбойникът не може да стане светия, но се страхува от белия човек на белия кон.

Помнете: Бог е с вас. Ако майка ви и баща ви се откажат от вас, Бог няма да се откаже. Той ви е записал на дланта си и всякога мисли за своите деца. Всяко желание се постига точно навреме. Като знаете това, не се обез-

сърчавайте. Грешките и неуспехът ви се дължат на това, че искате желанията ви да се реализират веднага. Това е невъзможно. Ще дойде ден, когато желанията ви ще се постигнат. — Кога? — Не казвам кога. Важно е, че всичко ще стане. И богати ще станете, и учени, и музиканти. — Стари сме. — Ще се подмладите. Знаете ли, какво ще стане с вас, ако не използвате това, което ви е дадено днес? — Какво ще стане? — Неизползуваното добро ще се превърне на зло; използваното зло ще се превърне на добро.

Христос е човекът на изобилната сила.

Христос е човекът на изобилната вяра.

Христос е човекът на изобилната любов.

15. Утринно Слово от Учителя, държано на 9 януари, 1938 г. София. — Изгрев.

Двете жени

Размишление.

Ще прочета 10 глава от Евангелието на Лука.

Ще изнеса един пример от обикновения живот. Вчера стоях вън, на площадката, пред стаята си и се разговарях с един брат и една сестра. По едно време нещо пропълзя между нас. Поглеждам, една бяла котка. Тя се гуши, дебне врабчетата. Погледнах я и си помислих: Тя сега е на изпит, да видим, как ще постъпи. Котката възприе мисълта ми и се обърна към мене: Учителю, аз приех вече новото учение, вегетарианка съм, не ям птички. Аз я гледам, нищо не казвам. Наблюдавам я, какво ще прави. Обърнах се към север, дадох вид, че не я виждам. Тя се качи на едно дърво и маха с опашката си, като със знаме. Исква да каже: Видиш ли, аз развявам бялото знаме, примирих се с всичко. От друга страна, тя си мисли: Отде се намери, че дойде толкова близо до мене? Стои на дървото спокойна, с благороден вид, като вас, не обръща внимание на птичките. После слезе от дървото. В това време дойде един брат отвън, който, без да иска, прогони врабчетата. Като видя това, котката ми каза:

Ето, как си издържах изпита. — Издържа го, защото врабците отлетяха и защото не си сама. Ако беше сама, тогава щяхме да видим, доколко щеше да си издържиш изпита.

Често и вие се натъквате на свои стари навици, с които дълго ще се борите. Например, имаш навик да се почесваш по главата. Сърбите, или не, ти се почесваш. Какво ще правиш, ако си войник на пост? Можеш ли постоянно да си вдигаш ръката и да се почесваш? И да те сърби, ще се въздържаш, иначе, ще те накажат. Казваш: Не мога да търпя, да стоя на едно място. Как ще стоиш на едно място, ако си на пост? Ако войникът може да търпи, защо духовният човек да не търпи? Човечеството се нуждае от нов начин на възпитание. Всички хора очакват външна благоприятна обстановка. Някога е било така. Днес на целия свят — със своите прояви, се гледа като на естествена обстановка на възпитание. Обаче, при възпитанието са нужни и вътрешни условия. Например, взимаш под наем една къща. Външно тя е неприветлива, мрачна. От тебе зависи да измениш, както външната, така и вътрешната обстановка и да направиш къщата удобна. Не очаквай да дойде някой отвън, да измени обстановката на къщата. Като ви наблюдавам, виждам, че и досега още очаквате отвън да се подобрят условията на вашия живот.

Какво ще пишете върху темата „Две по две е четири“? Какво означава четворката? Според кабалистите, двойката е женско число.

Значи, 2×2 — две жени в една къща. Могат ли две жени да живеят заедно? — Могат. Едната е майка, другата е дъщеря. Ако ви кажа, че трябва да имате две жени, ще се възмутите. — Как, две жени? Това е многоженство! — Кой мъж няма две жени? Някои мъже имат по 4 — 5 жени. Правилно трябва да разбирате. Пет-шест жени в една къща, това са пет-шест дъщери. И жената може да има двама мъже, може да има и пет-шест мъже. Това са синовете ѝ. Ако разбирате въпроса буквално, ще дойдете до голямо противоречие. Според вас, по-добре е в една къща да има една жена и един мъж, отколкото две жени или два мъжа. Лошо е в една къща да има двама мъже или две жени, когато те имат еднакви права. Ако едната жена е господарка, а другата слугиня, или единият мъж господар, а другият слуга, това е в реда на нещата. Бащата господар, а синът слуга, или майката господарка, а дъщерята — слугиня, и това е в реда на нещата. Обаче, ако синът е господар, и дъщерята — господарка, работите не вървят добре. — Защо две по две е четири? Четворката е закон, който води към изходния пункт, отдето започва всяка работа. Четворката е образувана от двете ръце — две жени, и от двата крака — също две жени. От двете ръце, дясната е господарката; тя започва на лявата да служи. Същото отношение има между двата крака: десният е господарят, а левият — слугата. Изобщо, цялата дясна страна на телото е господарят, а лявата — слу-

гата. Мислете върху тези въпроси, да ви станат ясни. Те представят сериозна, строга школа за изучаване.

Мнозина мислят, че разбират живота, че са много напреднали. Напреднали са като моята котка. Като я гледам, как се докарва, казвам ѝ: Слушай, няма да гониш птичките! Ако продължаваш да ги гониш, аз ще те изгоня. Тя вдигне опашката си, започне да се умилква и казва: Учителю, твоята дума е свещена за мене. — Свещена е моята дума, но още утре, като ме няма, забравя моето учение. — Как, ще ни сравняваш с котката? — Аз разсъждавам обективно. Животните са създадени от Словото Божие — Синът. Той създаде играчките на хората. Бог Отец създаде човека. За да има той играчки. Словото каза: Да бъдат животните — и създаде животните. „Земята да прорастват растенията, водата — рибите, въздухът — птиците. И всичко, каквото каза разумното Слово, стана. — Че аз животно ли съм? — Ами какво си? — Аз котка ли съм? — Ами какво си? Знаеш ли, какво е котката? „Кот“ „о“ „т“, означават това начало, което създаде всички качества. На английски „коот“ означава дреха.

Значи, под „котка“ се разбира онова, което може да те облече; което може да те научи, да излезеш от известни мъчности. „Котка“ означава още това, което преде. Да преде, да тъче наляво и надясно. Ко - тка, тя тка — от глагола тъка. Мъчнотията при тъкането е, докато хванеш първата жичка. После работата върви

добре. Вие искате Бог да има добро мнение за вас. Казвате: Чудно нещо, молим се на Бога, а Той не ни слуша. — Как ще слуша моята котка? Мислите ли, че аз бих дал на котката едно птиченце, да се разправя с него, както иска? Мислите ли, че котката ми говори истината? Котката обиколи натук-натам, качи се горе — излъга ме. Следователно, докато лъже, човек е животно. Докато лъже той, външната обстановка е по-силна от него. Щом е по-слаб от външните условия, човек е роб; щом е по-силен от условията, той е господар. — Искам да стана господар. — И това може. — Как? — Като станеш, първо, господар на условията в себе си. Щом можеш да заповядваш на себе си, сам да изправяш грешките си, ти си господар.

И сега, като ви наблюдавам, виждам ви като светии, като ангели, но това са състояния. Можете ли да задържите едно състояние за дълго време? Лицата ви, погледът ви, обходата ви са ангелски. Не се минава половин, един час, гледам — лицата ви помрачени: ангелът изчезнал, едно тъмно същество останало у вас. Гледам, погледът ви раздвоен, устата изкривена, носът малко сплеснат, веждите свити, косите разчорлени. Тръгнал неглиже, казва: Не съм разположен. — Какво означава неразположението? Не забравяйте, че вие отсега нататък ще се борите с навиците на хиляди поколения. Предстои ви да решавате мъчни задачи, без разрешението на които не можете да минете курса, който ви се преподава. Някой казва, че

днес се молил много добре. — Молил се много добре, а всъщност, видял всичко, каквото става в салона. Да се молиш, това значи, да забравиш окръжаващата среда, да не се интересуваш от това, което става около тебе. Някой се почесал, ти си го видял; някой се закашлял, ти си го чул. Като се молиш, трябва да бъдеш сляп и глух за външните неща. Ако те интересуват външните неща, ти ще ги възприемеш чрез ума си и ще ги пренесеш в невидимия свят. Там няма нужда от човешки образи. Умът трябва да бъде чист. Само онова ще отиде при Бога, което обхваща напълно съзнанието ти. Не обичаш един човек и като се молиш, вниманието ти пада върху него. Чрез мисълта си, ти пренасяш неговия образ в другия свят. Ето защо, когато отиваш при Бога, трябва да очистиш съзнанието си от всички странични образи. И умът ти трябва да бъде съвършено чист. Че се вмъкнал някой нечист образ в мисълта, ти не си отговорен за това. Изкуство е да не допускаш нищо отрицателно в ума си. Имаш една празна чаша. Напълни я с бистра, чиста вода. Ще кажеш, че чашата е пукната, и в нея прониква нечистота. Тури тази чаша настрана. Ако твоето сърце и умът ти са пропукани и оттук-оттам влизат нечистотии, които опетняват хубавото, де е тогава тяхната ценност? С какво ще се явиш пред Бога? Ще кажете, че сте ученици. Щом сте ученици, аз ви правя една операция. — Толкова ли сме лоши? — Щом сте от добрите хора, ще ви дам една задача.

Светът се нуждае от добри работници. Като такива, ще ви назначим на отговорни служби: дипломати, управници, държавници, генерали. Щом заемете тези служби, непременно трябва да оправите света. Генералът не може да очаква победа, ако не е чист. Ако умът му не е светъл, съобразителен, да схване обстановката на нещата, той не може да разчита на успех. Богатият не може да се справи с богатството си, ако не е умен. Ще кажете, че генералът е светски човек. Това нищо не значи. Генералството не е лошо нещо. То е почегна длъжност. Генерали има и между ангелите. Важно е за вас, като отидете на небето, какво място ще заемете, каква служба ще ви дадат. — Като умра, нищо вече не ме интересува. — Правите, но като отидете в другия свят, и там ще искат от вас работа. На земята си професор; в другия свят ще бъдеш ли професор? Тук си майка, баща; ще бъдеш ли и там такъв? Представи си, че там не се нуждаят от майки. — Там ще бъда слуга. — Представи си, че там не се нуждаят от слуги. Каква служба ще заемеш тогава?

Разумният, невидимият свят е организиран. Физическият свят е отражение на онзи свят, но в окарикатурен вид. Много неща в този свят са окарикатурени. Гледаш, носът на някого е изкривен, на друг — голям, устата също изкривена, окарикатурена. Казваш, че не можеш да се контролираш. Там е изкуството: да седиш тих и спокоен; каквото става около тебе, да

знаеш причината му и да не се вълнуваш. Не считай, че всичко отвън има отношение към тебе. Вчера наблюдавах една сестра, весела, вдъхновена от нещо. Разговаря се с всички така, като че е разрешила всички духовни въпроси. Готвеше се да дойде при мене. Разбрах мисълта ѝ и казах: Днес е събота, ден на Бога. Аз не разполагам с този ден, затова днес никого не приемам. Всеки човек е длъжен да отиде този ден при Бога, да даде отчет за работата, която е свършил през шестте дни. Можеш ли да спреш онзи, който отива да прави оглед? Той е като войник, не можеш да го спреш. Тази сестра е напълнила вече торбата си, но иска и от мене да вземе нещо. Не ѝ е нужно повече. — Дай ми още едно коматче, поне за детето. — Ела утре, днес детето ти може да остане малко гладно. Друг път, в събота да не ме безпокоиш. След тези думи, почувствувах нейното недоволство. Тя изведнъж извади законника и каза: Учителю, аз не познавам този, който ми говори сега. Не мога да слушам този Учител. — Значи, тя чете кодекса. Аз ѝ казах меко: Сестра, днес съм неразположен. Бъди така добра да ме освободиш. Утре целия ден съм свободен, ела, когато обичаш. — Сега пък аз те арестувам за три деня. — Кой арестува Учителя? Колко повърхностно разглежда тази сестра нещата! Колко е недосетлива!

Друг случай. След малко иде друга сестра. И тя има някаква мъчнотия. И на нея казвам, че не приемам в събота. Аз искам да

приложа закона еднакво към всички. Като не приех едната сестра, и другата не можех да приема. Щом отстъпя на едного, трябва да отстъпя на всички. Тя се обиди. Ако съм при извора, ще постъпвам еднакво към всички: на всекиго ще давам по една чаша вода, обаче, ако на едного измия съда, а на другиго не измия, това е лицепрятие. И вие всеки ден се намирате в трудни положения, както и аз. На мене не ми струва много да уредя работите на всички. Как трябваше, например, да постъпя с първата сестра? Тя искаше да помогне на бедните. За да задоволя желанието ѝ, трябваше да ѝ кажа: Сестра, понеже днес съм зает, вземи тези 20 хиляди лева и обиколи цяла София. Дето намериш бедни, раздавай по колкото пари намериш за добре. Като свършиш мисията си, ела да ми разкажеш, какво си направила. Ако и вие постъпите така, няма да ви арестуват. Не дадете ли парите, веднага ще ви арестуват.

Днес всички говорите за новото учение. Какво представя то? — Метод за справяне с всички стари навици. Не да се откажете от тях, но да ги изправите. Ако занесеш една изкривена ос при ковача, той няма да я изхвърли, но ще я тури на огъня, да я изправи. Кривото ще се изправи на огъня. Представи си, че при тебе дойде човек, който има голяма мъчнотия. Нямаш начин, как да му помогнеш. Умен трябва да бъдеш. Ако си музикант и познаваш добре законите и правилата на музиката, лесно ще му помогнеш. Но ако знаеш по-малко от

него? Искаш да напишеш една песен. Не е достатъчно само да наредиш ноти, но трябва да ги разпределиш в тактове със съответните знакове и паузи. Ако не си сигурен в познанията си, ще потърсиш по-опитен музикант от тебе. Той ще корегира твоята песен. Как ще я корегира онзи, който знае по-малко от тебе? Следователно, само онзи може да помогне на твоята мъчнотия, който знае повече от тебе.

Снощи, понеже бях арестуван за три деня, слязох в салона да посвирия на пианото. Веднага се събраха около мене братя и сестри и започнаха да пеят. Това, което свирях, беше съвсем ново за тях. Никога не бяха го слушали. Свирях за природата, за течението на реката и други. Какво разбраха, които ги слушаха? Сега и аз ще ги запитам, както един свещеник запитал слушателите си: Знаете ли, какво ще ви кажа сега? — Не знаем, дядо попе. — Щом не знаете, няма какво да ви говоря. — Знаем, дядо попе, знаем. — Щом знаете, пак няма какво да ви говоря. — Не, това е извъртване на истината. Мъчнотиите и погрешките са общи за всички. Щом дойдете до тях, трябва да ги изправяте. Човек е дошъл на земята за две неща: да изправя погрешките си и да оцени направените добрини. Значи, едновременно ще изправяш и ще оценяваш. Ще оценяваш добрите неща, а ще изправяш лошите. Това изисква Новото учение: да изправяш грешките, които си направил, и да оценяваш благата, които Бог ти е дал. Всички останали неща са второстепен-

ни. Ако си музикант, ще цениш музиката, същевременно ще изправяш грешките в нея. Музиката има свои закони. Много грешки има в музикалните ръководства. Аз намирам отлични работи в тях, но, същевременно, колко несъответни неща има. Несъответните неща не трябва да се изучават.

Да се върнем към въпроса за двете жени. Какво ще правиш, ако ти дадат две жени? За да разрешиш въпроса правилно, едната жена ще направиш другарка, а другата — своя дъщеря. Другарката ти ще бъде стара, 120 годишна, а дъщеря ти — млада, 19 годишна. Лицето на едната ще бъде гладко, красиво, с тънки вежди, с червени устни, а на другата — набръчкано, да не предизвиква никакво изкушение. — Кога се изкушава човек? — Когато светлината му е слаба. Ако стъпиш на лед, тънък един милиметър, непременно ще пострадаш. Ледът ще се пропука и ще паднеш във водата. Ако стъпиш на лед, дебел половин метър, по него свободно може да ходиш. Следователно, не стъпвай на слаб, тънък лед. Казват за някого: Характер има този човек. Под „характерен човек“ разбирам човек с организирани мисли, чувства и постъпки. Казвате: Няма защо да се говори по въпроса, как може да се справи човек с две жени. — Прави сте, в това отношение, вие сте по-учени от мене. Аз не мога да разреша този въпрос, не мога да се справя даже с една жена, а вие се справяте с няколко жени. Ще кажете, че не съм женен, затова не мога да се

справя. Не че не съм женен, но съм невежа. Голяма философия е да се справи човек с две жени. Даже с една жена е мъчно да се справиш, колко повече с две жени. Жената е много възискателна, мъчно ѝ се угажда. Ще те върти на девет шиша. Аз не искам да ме въртят нито на един шиш колко повече на девет. Жената ще иска поне две слугини, хубава къща. За всяко неудобство ти ще бъдеш виновен. Като ѝ купиш обувки, шапка, все ще намери нещо в тях да е недоволна. Тя иска с един поглед само да разбереш, от какво има нужда. Като знай всичко това, аз съм предпазлив. не правя никакви връзки. Вие се оплаквате, че сте пропаднали, а аз стоя настрана и се смея. Питаш: Ти опитал ли си това положение, че се смееш? — Не, аз съм голям невежа в тази област. Това, което казвам за жената, се отнася и за мъжа. И на мъжа не може да се угоди лесно. Въпреки това, няма по-хубаво нещо от мъжа и жената; няма и по-лошо нещо от мъжа и жената. Това е мое мнение, което държа за себе си. Как мислите вие, това е ваша работа.

Казвам: Няма по-голямо нещастие от това, глупав мъж да се ожени за умна жена. Това е все едно, грешният, глупавият да служи на Господа. Такъв човек ще служи на Господа! Щом искаш да служиш на Господа, трябва да бъдеш умен — така разбирам аз. Умна жена е тази, която не се занимава с дребнавости. Щом отива да служи на Господа, тя не мисли за себе си, а за другите. Тя не мисли за дрехи

и обувки, а въпреки това, всичко в нея е в пълна изправност, защото знае, че отива при съвършено същество. Той не търпи никакви погрешки, нито един фалшив тон. Всеки тон на гласа трябва да се отличава с чистота и мекота. Ако вземеш неправилно само един тон, Той казва: Ще започнеш отново. Като слушам от стаята си онези, които свирят в салона, разбирам, че не са още научили упражнението. Започнат да свирят и след малко спират. Казвам: Сгресиха нещо. Пак започват, пак спират, докато най-после започват леко, плавно; карат до едно място, после пак спират. Така постъпва и капелмайсторът. Щом музикантите направят и най-малката погрешка, той ги спира. Пак започват, пак ги спира. Способните цигулари лесно възприемат, но мнозина насила карат работата. Има закони в музиката, които трябва да се спазват. Лъкът трябва да бъде в перпендикулярно положение на струните. При това, ако е близо до магаренцето, тонът е един; ако е далеч, тонът е друг. Истинският музикант трябва да разбира отношението между слънчевата и земната енергия. Ако не го разбира, той минава за посредствен музикант. Ще кажете, че лесно се свири и пее. Опитайте се, ще видите, колко е лесно.

Сегашните хора имат неправилно схващане за себе си: или се подценяват, или се надценяват. Казваш: Голям грешник съм. — Може да си грешник, но не толкова голям. Грешник си, защото паметта ти изневерява и, без да

искаш, казваш неверни работи. Слушам често да цитират думите ми и намирам, че са много преувеличени. Смисълът на думите ми е изцяло изменен. Всяко нещо, което се превежда, има съвсем друго значение от онова, което е вложено в него. Всеки пример, който съм дал, е метод за изправяне на известна погрешка. Разбиране е нужно на човека! Питаш: Защо Бог е създал мъжа, защо е създал жената? — Това са служби. Господар, слуга — това са също служби. Никога ти няма да разбереш живота в неговата пълнота, ако в сърцето ти не прониква Божията Любов. Без любовта животът остава неразбран. Искаш да те обичат. В какво се изявява обичта? Дойде при мене един гладен човек. Щом го обичам, аз ще го нахраня и то с най-хубавата храна. Ако е жаден, ще му дам най-хубавата изворна вода. Ако има нужда от дрехи и обувки, щом го обичам, ще му задоволя и тази нужда. Ще кажеш, че той може без обувки, без шапка. Може, но никой не е без шапка. Косата не е ли шапка? Брадата не е ли шапка? — Жената няма брада. — Ако жената заеме мястото на мъжа, и тя ще има брада. Брадата на човека е израсла от мъчнотиите, при които е живял. Американците имат навик, всяка сутрин да се бръснат. Лицата им са гладки и хубави, но така те изнежват кожата си и лесно заболяват от катар в гърлото, от кашлица. Добре е, като се обръснат, да намазват лицето си с дървено масло, за да запазят топлината на кожата си. Аз зная причината, дето

англосаксонците се бръснат всеки ден. С това те искат да придобият повече мекота, защото мъжкият принцип у тях е силно развит. Много противоречия те разрешават с боксиране. Американецът казва: Който дойде в Америка, длъжен е да зачита американските закони.

При мене идват мъже и жени, оплакват се един от друг. Жената е недоволна от мъжа си. Казвам ѝ: Ти си влязла в държавата на мъжа и ще се подчиняваш на неговите закони. И на мъжа казвам: Ти си влязъл в държавата на жената, ще се подчиняваш на нейните закони. Същият закон е и в братството. Когато сестрата влезе в държавата на брата, длъжна е да се подчинява на неговите закони. И когато братът влезе в държавата на сестрата, длъжен е да се подчинява на нейните закони. Това са отношения, които трябва да се спазват. Вие искате да бъдете господари. Това е невъзможно. От години вие ме слушате и добре ме слушате. Защо? — Защото сте влезли в моята държава. Ако отида сред публика, която никога не ме е слушала, ще ме подложат на голяма критика. — Влязъл съм в тяхната държава. Те ще критикуват всяка дума: всеки глагол, всяко съществително, прилагателно, местоимение; всяка точка, запетая — де съм се спрял, колко съм се спрял. Тези хора критикуват. Знайте, че и вие ще влезете в един свят, дето ще ви критикуват. Светът, в който влизате сега, е крайно взискателен. Хората там не са груби, но взискателни. Ако отидеш в Аме-

рика, трябва всяка дума да изговориш правилно, точно, на срички ще я изговориш, за да те разберат. Иначе, ще останеш неразбран. На български не е така. Ще изговориш думата изцяло и ще те разберат. Например, на английски думата „веач“ има няколко значения: търпелив, мечка и др. От произношението на думата зависи нейното значение.

На български думата „любов“ е като английската „веач“ с няколко значения. Затова, именно, като говоря за любовта, не ме разбират. Казвате: Той говори за любовта, но си има свое разбиране. Наистина, много години говоря за любовта, но отчасти съм успял да изправа и изчистя тази дума. Тя е силна дума, искам да възстановя гражданското право на любовта, та като говоря за любовта, всеки момент да разбирате нейния първичен смисъл. — Какъв е нейният първичен смисъл? — Като произнеса думата „любов“, съзнанието ми се просветлява, става ми приятно, весело; разбирам растенията, животните, всички живи същества. Ако не я изговоря правилно, всичко се обърква в мене. Съзнанието ми се помрачава, и животът ми се обезсмисля. Не е лесно да обичаш хората. Всички стават взискателни към тебе; всеки желае да постъпиш към него така, какго той разбира. Откак говоря на хората за любовта, много бели си създадох. Малко да повиша гласа си, веднага ми казват: Нали говориш за любов? Така ли се говори? Дойде някой беден, иска да му помогна. Ако не го задоволя, както той иска,

казва ми: Нали говориш за любов, трябва да бъдеш щедър. Дойде друг, иска да влезе в стаята ми, да види, как живея. Ако го пусна, започне да разглежда, какво има вътре, и казва: И аз бих желал да бъда Учител! Какво има в стаята ми? — Барометър, часовник, книги. Колко време се мъча да регулирам часовника, но той или излиза напред, или остава назад. Влияе се от външните условия.

Цялото човечество, както и отделният човек, се намират под външни влияния, поради което всички грешат. За да се изправят грешките, човек трябва да разбира силата на външните влияния и да се пази от тях. Например, всички говорят за любовта, но като я прилагат, изпадат в грешки и противоречия. И вие се чудите, защо, като ученици на новото учение, изпадате в противоречия. Много естествено, като ученици на новото учение, вие се отваряте за всички. Всеки иска да влезе във вас, във вашата стая, да види, как е наредена. Ако е разхвърляна, веднага си излиза. Ако е добре наредена, дошлият влиза вътре и разглежда всяка вещ поотделно. После казва: Богат е този човек, има какво да му се вземе. Щом ви оберат, вие сте вече в противоречие. Ако не ви оберат, ще ви критикуват. Човек трябва да знае, защо критикува. За да не се натъквате на противоречия, слушайте ме. Който ме слуша и изпълнява Словото, никаква катастрофа няма да го сполети; ако не ме слуша, ще се натъкне на сблъсквания, както треновете се сблъскват. За да не ста-

ва катастрофа с треновсте, единият от тях трябва да тръгне или по-рано, или по-късно. Дето линиите се пресичат, има опасност от сблъскване.

Като ученици на новото учение, от вас се изисква да бъдете предвидливи. Любовта ще ви дойде в помощ, да ви избави от всички катастрофи. Наблюдавам, как постъпват хората. Някога остана свободен и започна да си мия краката. В това време някой хлопа отвън. Аз не отварям, работа имам. Той хлопа втори, трети път, иска да му отворя. Питам се: Защо този човек не почака малко? Щом съм вътре и не отварям, значи, или се храня, или си мия краката, или имам някаква важна работа. Ако не може да чака, да се върне назад и да дойде след половин час. Светът е създаден от Бога, няма защо толкова да викате и крискате. — Ама аз се молих на Бога. — Ще чакаш, докато получиш отговор. Ако ти се отговори веднага, добре; ако отговорът се забави, пак е за добро, ще чакаш. Не мисли, че като си се помолил, веднага ще ти отговорят. Разумните същества от онзи свят се занимават с всички хора, а не само с един човек. Те имат много работа, оправят света. Не е лесно да удовлетвориш всички хора, да ги възпитаеш, да ги научиш да търпят. Тези дни дойде при мене едно момиченце, плаче, иска нещо. Аз не му казах да вярва в Бога, да следва правия път, но го запитах, какво иска. То ми каза, от какво се нуждае, и аз му помогнах. Като помагам на хората, аз си мисля: Господи, както аз помагам

на хората, така Ти помагай на мене. Както Бог ми услужва, така и аз искам да Му услужвам.

Като дойде някой при мене, аз го погледна изпитателно, т. е. с погледа на любовта. Той е най-правилният поглед, както положението на лъка в ръката на големия майстор — цигулар. Погледът трябва да бъде насочен към Бога, нито надясно, нито наляво. И тогава, каквото кажа, така излиза. Всяка дума, всеки поглед, които излизат от човека, трябва да бъдат разбрани, да не внасят никакво раздвояване в хората. Иначе, всичко, което излиза от тебе, ще се върне назад. Картината, която си нарисувал, ще се върне пак при тебе. Сега художникът продава картините си, т. е. своите деца. Това е най-голямото нещастие за него. В невидимия свят, обаче, никой художник не продава картините си. Хората трябва да знаят това и, като гледат картините на художника, да го възнаградят, без да вземат нещо от него. Художникът си знае, какво изпитва, като продава картините си. Същото се отнася и за писателите. Напишеш нещо и го продадеш. И аз съм казал хубави неща на хората, те ги взеха, но станаха ли по-добри? Някои ще кажат, че по-добре щеше да бъде, ако не знаеха тези неща. — Защо? — Нямаше да бъдат отговорни. Като ги знаят, носят вече отговорност. — Отчасти са прави. Според мене, по-добре да знаят истината, макар че ще носят отговорност.

Помнете: Ще дойде ден, когато и вие ще минете през моята опитност. Ще бъдете умни,

правилно да направите завоя, да няма голямо стъргане. Ако мислите, че ще минете без стъргане, лъжете се. Колкото повече знаете, повече грешки ще правите. Аз искам да ви науча да цените и да благодарите. Ценете очите, ушите, носа, устата, ръцете, краката, които Бог ви е дал. Благодарете за всички блага, от които се ползвате. Вие нямате представа, колко струват благата, които ви са дадени. Бог е работил милиони години, докато ги създаде. С Него заедно са работили милиони същества за тия блага, от които вие се ползвате, без да благодарите. Много хора живеят със заблудението, че Бог не съществува, че благата идат сами по себе си, без грижата и усилията на някакви същества. Говорят за нов живот, но го търсят вън от себе си. Новият живот е вътре в човека. Освободете се от стария живот, от лъжливите схващания, от външната опаковка на нещата. Само така ще бъдете свободни. Само свободната душа може да разбере Божия свят. Не е ли свободна, няма да го разбере. Човек може да разбере отвън само онова, което е и вътре в него. Казваш: Трябва да се борим с недъзите на света. — Те са общи, колективни. Ето защо, за да се борите с тях, нужно е разбиране, да знаете законите на общия, колективен живот. Ако не разбираш тези закони, ти ще се намериш под центъра на тежестта, дето е най-голямата сила. Всеки недъг има свой център на тежестта. Бъди умен, застани накрая, дето тежестта е по-малка. Иначе, ще бъдеш смачкан. Ако се наме-

риш пред една река, застани накрая, дето течението е най-слабо. Ако спреш в средата, при най-силното течение, то ще те завлече.

Питам сегашните религиозни и духовни хора: Какво очаквате днес? — Да дойде Царството Божие на земята. — За да дойде Царството Божие, знаете ли, какъв преврат трябва да стане във вас и въвн от вас? За да израсте добро жито, знаете ли през колко изпитания минава земята? Плугът минава през нея, разоравая; лопатата и мотиката минават няколко пъти през нея, да я очистят от камъни и плевели. След това иде доброто и чисто жито. Новото, което иде, ще преобърне и вашия живот. Това да не ви плаши. Работете върху себе си съзнателно и гледайте да запазите ангелското и светийското състояние, в които попадате. И ангели ще станете, и светии ще станете, но временно. Ще изпаднете в състоянието и на обикновения човек — важно е от всичко да се учите. Ангелът е човек, който служи правилно. Светията е човек, който прилага любовта на място. Следователно, от ангела ще се учиш да служиш, а от светията — да любиш. Ще цениш благата, ще цениш работата и труда на хората. Изучаваш музика — ще цениш това, което ти се преподава. Който може да цени и благодари, той ще задържи красивите моменти в себе си за по-дълго време. Една минута да е, но той ще я използва разумно. Щом си спомни за тази минута, той отново ще я преживее. Няма по-голямо благо за човека от това, да го посети

един ангел или светия. И грешник да е, той ще живее със спомена за това посещение. Спомнете си момента, когато Бог ви е създал с любов. Той ви е създал чисти и ви е пратил на земята с благословието си, да се ползвате от благата на живота. Всички блага са добри, когато се оценяват. Щом не се оценяват, и добрите блага стават лоши.

Един ден ми донесоха топла баница, както я извадили от фурната. Като я помириса, котката тръгна след мене, да ѝ дам малко баница. Аз отчупих едно парче от средата и ѝ го дадох. Като усети горещината ѝ, тя веднага го бутна с крака си, не можеше да яде толкова горещо. Като постоя малко, баницата истина, и тя започна да яде. И на вас казвам: Когато не издържате на някои неща, причината е, че известни блага са по-горещи, отколкото трябва. Идвали са при мене сестри да се оплакват от братята. Една сестра се оплаква, че един брат стиснал ръката ѝ. — Защо? — Обича я човекът. — Така ли се изразява обичта? — Той обича така. Другите обичат по друг начин. — Ограничава ме, не ми позволява да говоря с този или онзи брат. Имам право да гледам само някой брат. — Много естествено. Този брат, когото ти позволява да гледаш, е хубава лупа, през която можеш да четеш. Другите братя не са хубави лупи. Така мисли той. Всяка сестра и всеки брат трябва да бъдат свободни, да гледат през всички лупи и да се учат. Бог е

дал очи на всички, свободно да гледат външния свят.

Една жена казала на мъжа си: Вие, мъжете, понеже сте създадени от пръст, ще гледате надолу, към земята, с всичкото си смирение. Няма да гледате жените. А ние, жените, понеже сме направени от реброто на мъжа, имаме право да гледаме мъжете. Значи, мъжът ще гледа към земята, а жената ще гледа към реброто на мъжа, мястото, отдето е излязла. Гледайте свободно към мъжете, но само към ония, които са бели като ребрата си. Приятно е да гледаш чисти ребра. Обаче, сегашната жена е изгубила белината на ребрата и, от време на време, трябва да ги чисти. Всеки ден тя трябва да ги чисти с гъбичка, та каго чисти ребрата си, да чисти и мъжа си. — Как да разберем това? — Ще го разберете, като се очистите. Малко се иска от хорага, за да живеят щастливо.

Сега искам да остане у вас следната мисъл: Мъжете да обичат земята, от която са направени; жените да обичат мъжете, от които са излезли. Преди това, обаче, мъжете и жените да обичат Бога, от Когото са излезли. Телото на мъжа е направено от пръст; телото на жената е направено от телото на мъжа. Но душата и на двамата е излязла от Бога. Първото нещо е — всички да имаме любов към Бога. Щом имаме любов, всичко останало ще се нареди. Любовта осмисля всичко. При любовта всяка мисъл е добра. Дето е любовта, там няма никакво престъпление. Само при безлюбието се

вършат престъпления. Дал си на някого 20 хиляди лева, а после вземеш нож и го прободеш, защото не ги върнат навреме. На място ли си дал тези пари? Ако направиш едно голямо добро, а после го нараниш, доброто се намалява. Ако му дадеш само един лев, а излекуваш раната му, малкото добро се увеличава. Любовта добива цена, когато заздравява раните на човека.

Като слушате да ви говоря така, казвате, че днес това е неприложимо; то ще се приложи в бъдеще. Не, всичко, което ви говоря, още сега може да се приложи. — Докато не се справим с кармата, не можем да приложим новото. То ще чака други прераждания. — Не мисли, че другите прераждания носят по-добри условия. Всеки живог на земята е съчетание от добри и лоши условия на минали животи. Задачите от миналото трябва да се решат още през този живот. Не изпадай в заблужденията на младата мома, която вярва в общанията на своя възлюбен, че ще я направи царица. Работа се иска от всички, а не благуване. Дето и да сте, ще знаете, че няма по-добро място на земята от Изгрева. Изгрев е едно благоприятно съчетание на условия, незаменимо съчетани. Под нас има една скала, която от година на година се уякчава, оформява се. Ние се намираме в една възходеща зона. Почвата на всички страни в Балканския полуостров постепенно спада, а мястото, дето се намира Изгрев, постепенно се издига. Бавно се издига, с по 10 — 20 см. на година, но това повдигане е непрекъснато. Освен

това, планинските вериги, които ни обикалят, имат особено съчетание. Слънчевата светлина също се отразява по особен начин. Тук, на Изгрева, ние придобиваме такава светлина, която не е достъпна за всички. Важно е да се задържи тази светлина. — Какво представя България? — Тя е място, дето всичко расте добре. Щом израстем, тогава можем да отидем и в Русия, и във Франция, и в Англия — навсякъде. Един швейцарец казал: Швейцария е страна, дето няма лъжа. Който иска да се научи да не лъже, швейцарец да стане. Който иска правилно да се товари и разтоварва — да прави сделки с милиони — англичанин да стане. Който иска да се научи правилно да расте, в България да дойде, българин да стане.

И тъй, изучавайте изкуството, правилно да растете. Целият свят, създаден от Бога, съдържа всички качества, необходими за човека. Всеки народ е благоприятна почва за възрастване на ценни семена. От всеки народ ще придобиете изаестни качества, които Бог е вложил в него. За да получите Божието благословение, ще обиколите целия свят, ще изучавате всички народи. Сега, като българи, гледайте да изучавате изкуството за растеж. Това е благословието, което Бог е дал на българина. Ако научите добре това изкуство, всички останали изкуства лесно ще ви се отдадат.

Оценявайте благата, които Бог е дал на всеки човек и на всеки народ. Това ви желая и аз.

Христос е човекът на изобилната сила.

Христос е човекът на изобилната вяра.

Христос е човекът на изобилната любов.

*

16. Утринно Слово от Учителя, държано на 16 януари, 1938 г. София. — Изгрев.

Радостни и весели

Размишление.

Ще прочета 2 глава от посланието към Ефесяните.

В тази глава апостол Павел засяга един философски въпрос. В нея има голяма схоластика, затова е мъчна за разбиране.

„По благодат сте вие спасени.“ (— 5 ст.).

„А сега, в Христа Исуса, вие, които някога си бяхте далеко, станяхте близо чрез кръвта Христова.“ (— 13 ст.).

Явява се въпросът, кой е спасен, и кой не е. Има хора, които с години разискват върху въпроса за спасението по благодат и чрез кръвта Христова, и умират, без да го разрешат.

Христос казва: „Ако не ядете плътта ми и не пиете кръвта ми, нямате живот в себе си.“ Под „плът и кръв Христова“ се разбира Неговото Слово. Спасението пък подразбира една фаза от човешкия живот. Някой се спира на тази фаза и мисли, че е спасен. Обикновено, богатите считат, че са спасени. — Защо? — Понеже са осигурени. Те казват: Ние сме осигурени от глада, няма защо да учим. Да му мислят сиромасите. И наистина, ако търсите мързелив човек, ще го намерите между бога-

тите. Сиромасите, от своя страна, се оплакват от живота си, от постоянното учене. Те казват, че им дотегнало да учат и да ги късат на изпити. Човек не трябва да учи, с цел да се прехранва. Знанието е необходимост за човешкото развитие, а не за прехрана.

Сегашните религиозни минават за християни, но са забравили много неща, казани от Христа. Никой досега не си е спомнил нещо от забравените думи, казани преди две хиляди години от Христа. Например, знаете ли, как трябва човек да отива при Господа и как да се връща? Лесно е да кажеш, че ще отидеш при Господа, но как ще отидеш? — Ще отида да си поговоря с Него. — С какво разположение ще отидеш и какво ще Му говориш? Всеки си има по една идея, която го занимава, и мисли, че, като отиде при Бога, ще я разреши. Ходили ли сте при Бога? Не оспорвам този въпрос, но спомняте ли си, как сте ходили при Бога и как сте се връщали? Че сте ходили на училище, че учителят ви е преподавал, не отричам това, но какво сте научили, какво носите в себе си? Че сте придобили нещо, и това не оспорвам, но придобивката може да е механическа. Такава придобивка лесно се изгубва. Това е все едно, да се напръскаш днес с есенция от роза, темнуга или друг аромат, и на другия ден да изгубиш това ухание. С него заедно губиш и радостта си. Много естествено, тази придобивка е механическа, а не органическа.

— Какво представя религията? — Път към любовта. Когато се казва „Бог е Любов“, това подразбира, че животът се придобива само по пътя на любовта. Чрез живота ще се дойде до светлината. Значи, без светлина животът не съществува. Светлината пък не може да се възприеме без знанието. На български казваме един живот. Значи, тази дума е от мъжки род. Същата дума в другите езици е от друг род. Например, „la vie“ на френски език е от женски род. Всяка дума на своя език има точно определен род. Думите „истина, свобода“ на български са от женски род. Казваме, че истината ражда свободата. В този смисъл, свободата е дъщеря на истината. Знанието, родено от светлината, е от среден род. То е момче. Любовта ражда живота. Думата живот е от мъжки род. Той е син на любовта. Чудно ви се вижда, защо трябва да се занимавате с тези неща. Не може да не се занимавате. Те са основа, върху която е поставено знанието. Да изучавате азбуката, това не е ли елементарно знание? Въпреки това, от различното съчетание на тези букви се образува човешката реч. В нея си служат с частите на речта — глагол, съществително име, прилагателно, местоимение и други. Също така си служат с препинателни знакове — точка, запетая, многоточие, две точки, точка и запетая, удивителна, тире и т. н. Хората не спорят върху частите на речта и знаковите, но върху мястото им, де да се поставят. Ако уче-

никът не знае местата на думите и на знаците, може да пропадне на изпита.

Един юнкер от военното училище трябвало да напише зададената тема от учителя по български език и да му я предаде навреме. Понеже не знаел да употребява препинателните знаци, той ги написал накрая на темата си със забележката: Заповядвам ви, всеки от вас да отиде на мястото си! Ще кажете, че този ученик е постъпил така, като военен. Според вас, само военните заповядват. Аз виждам, че и религиозните заповядват на точките и запетаите, но те не се мърдат от мястото си. Слушал съм религиозните да казват, че с молитва всичко става. И най-голямата мъчнотия отстъпва пред молитвата. Така проповядвал един наш познат и пръв приложил тази формула. Един ден, като минавал през селото си, срещу него излязъл един бик и започнал да реве. Той се обърнал към него с думите: В името на Господа Исуса Христа, заповядвам ти да се махнеш от пътя ми! Бикът продължавал да налита към него, не отстъпвал пред заклинанието. Братът започнал да се моли, но и молитвата не помогнала. Най-после той си казал: Ще приложа друг метод. Наблизо някъде той зърнал една круша. Затекъл се и се качил на крушата, отдето се провикнал към бика: Хайде, ако можеш, качи се при мене. Бикът погледнал нагоре, изревал още един път, с което искал да каже: Така, както си се качил горе, аз не мога да се боря с тебе, но долу и ти не можеш да се бориш с мене.

Казвам: Да се справяш с живота, това е изкуство, това е велика наука. Човек трябва да познава себе си, а не се познава. Вие даже телото си не познавате. Казваш: Скучно ми е, не зная, какво да правя. Много естествено, ти живееш еднообразен живот. Ставаш сутрин, измиеш се, срешиш се, облечеш се, закусиш и отиваш на работа. Върнеш се на обяд, нахраниш се, починеш си малко и пак отиваш на работа. Вечерта си дойдеш от работа, навечеряш се, напишеш едно писмо или прочетеш нещо и излезеш с жена си и децата си на разходка. Върнеш се, легнеш да спиш и сутринта повтаряш същото, което си правил предишния ден. Как да не ти е скучно? Обаче, вие не знаете, колко е богато предприятието, в което живеете. Изчислено е приблизително, че около 300 милиарда душички съставят човешкото тело. Тези 300 милиарда клетки, наречени душички, взимат участие в задоволяване нуждите на човека. Те му доставят всички блага. Ако пожелаеш да се движиш, веднага клетките на движението приемат тази заповед и ти се притичат на помощ. Без тях ти не би могъл да се мръднеш от мястото си. Желаш да се учиш. Веднага клетките на мозъка се организират и ти помагат да учиш. Клетките на паметта се организират и ти помагат да запомниш това, което си научил. Ако не ти помагат, ти ще четеш, ще учиш, но всичко в тебе ще се обърне с главата надолу.

Колко християни цитират стихове от Евангелието, но вместо да хвърлят светлина в умовете на хората, те повече ги объркват. Те приличат на онзи свещеник, който обяснявал, как могъл Христос да нахрани с петте хляба и петте риби няколко хиляден народ. За да убеди слушателите си, че този факт е вероятен, той се обърнал към тях с думите: Братя християни, петте хляба, с които Христос нахрани народа, не са били малки, като нашите, но много големи, като могили. Един овчар, като слушал тълкуването на свещеника, останал в недоумение. Свещеникът го запитал: Какво ти се вижда чудно? — Че хлябовете били като могили, възможно е, но чудя се, каква е била пещта, за да влязат хлябовете в нея. И каква е била лопатата, с която са хвърляли хлябовете в пещта!

Правете опити сами да се лекувате, сами да си помагате. Казвате, че имате силна вяра. Имате вяра, но като заболеее от ревматизъм или друга болест, веднага викате лекар. Нямам нищо против лекарите, но защо не приложите вяра при лекуването? Оплаквате се от главоболе, от хрема, от какво ли не, но никой не е приложил вярата си, да опита думите ми, че наистина, вярата лекува. Вярата е колективен закон. Сам човек не може да лекува, но ако се съединят няколко души, те могат да лекуват. Вярата изключва всяко съмнение. Защо ще се съмняваш, че можеш да станеш учен? Ще вярваш, че можеш да станеш учен и ще учиш. Вярата има отношение към знанието. Само чрез вярата

можем да се домогнем до положителното знание. Вярваш, че нещо ще стане, но ако не се сбъдне, ти се разколебаваш. Молиш се и вярваш, че ще ти се отговори на молитвата. Ако не получиш отговор, разколебаваш се. Спънката е в тебе. Болен си, но като здрав си обичал кокошки, баници. Мислиш ли, че, ако ядеш и сега кокошки и баници, ще оздравееш? Временно ще се ограничиш в яденето. Ако спазваш това правило, ще оздравееш. Скаран си с твоя съсед; ако се примириш с него, ще оздравееш. Недоволен си. Ако се справиш с недоволството си, ще оздравееш. Като спазваш тези правила, ще оздравееш. Ето как действа вярата. Не можеш да живееш, както искаш, и да вярваш, че ще оздравееш. Какви хора не са дохождали при мене — недоволни, обезсърчени от живота, обезверени и след всичко това мислят, че вярата ще им помогне по магически начин. Виновен ли съм аз за тяхното положение? Някой е недоволен от жена си, не може да я търпи. Кой го кара да се жени? Кой я тури на гърба му да я носи? Защо не остави на друг, който има здрав гръб, да я носи? Както и да е, мнозина са минали през женитбата и, въпреки това, не са разрешили този въпрос. На български думата „жена“ има две значения. Едното означава човек от женски род — жена. Второто означава прибиране на житото — жъна. Двете думи се различават само в ударението.

И тъй, всяко нещо има смисъл, когато се изясни. Иначе, нещата остават неразбрани. На-

пример, някои религиозни казват, че се готвят за един свят, дето живеят техните съвършени братя. Кой е този свят, и те не знаят. Кой са тези братя, също не знаят. Това показва, че те нямат ясна представа за онзи свят. — Искаме да отидем на онзи свят да видим Христа. — Може да Го видите, но знаете ли, какво се иска от вас? Онзи свят е място за учене. Който отиде там, трябва да учи. Там ще бъдете гости само два-три дена. После ще ви поставят на изпит, да видят, какво носите от земята. Готови ли сте да ви подложат на изпит? Първият изпит ще бъде върху любовта, да видят, как сте я разбрали. Втората теза ще бъде върху добродетелта, да видят, как сте я приложили. Третата теза ще бъде върху справедливостта. Ще цитирате стиха: „По благодат сме спасени“. Искате да кажете, че Христос е държал изпит по тези въпроси, няма защо и вас да подлагат на същия изпит. Лъжете се. И учениците мислят, че като препишат урока си от книгата, всичко знаят. Обаче, учителите не приемат такова знание. То не се приема на онзи свят. Ти сам ще развиеш тезата си и то така, че всяка дума да бъде на мястото си, да няма двойк смисъл. Само една дума да не си турил на място, веднага ще те изпъдят от рая. Ще се върнеш на земята, да учиш отново, да проникнеш в дълбокия смисъл на всяка дума.

Казано е: „По благодат сме спасени.“ Да бъдеш спасен по благодат, е едно нещо; да живееш на небето, като гражданин, е друго не-

що. Да изискваш нещо наготово, не се позволява; да се молиш, и това не се позволява; да употребяваш козметични средства на лицето си, не се позволява; да преяждаш, не се позволява; да плюеш по земята, не се позволява; да ходиш немит, невчесан, бос и необлечен, не се позволява. С една дума, много неща не се позволяват на онзи свят. Не се позволява да търсиш грешките на хората и да се занимаваш с тях. Ако искаш да се занимаваш с грешки, ще те заведат на един филм, който ще се развие пред тебе. Там ще намериш, колкото искаш грешки. Ще ти кажат: Ето, критикувай, колкото искаш. После ще ти покажат твоя филм, сам да си дадеш мнението, да видиш, как си живял и какви грешки си правил. Докато сте на онзи свят, вие ще разгледате не само един филм, а няколко филма на вашия живот. Цялото небе ще ти каже: Щом искаш да критикуваш и търсиш грешки, ето, прегледай своя живот и дай си мнението. Ти ще се ужасиш и ще кажеш: Възможно ли е да съм направил такива неща? — Възможно е. Бог е Любов. Това, именно, показва, че Той дава свобода на всички хора да живеят, както разбират. Бог никого не съди. Той казва на човека: Ти още не си научил, какво представя любовта.

В притчата за богатия и бедния Лазар, Христос изнася последствията от добрия и лошия живот. Като замина за онзи свят, богатият и там почна да критикува. Веднага му показаха филма на неговия живот, да гледа и

да критикува. Там той видя Аврама, бедния Лазар и себе си. Човек остава дотогава с греха, докато вибрациите на неговия организъм се повишат. Грехът — това е морето в света, дето вълните ще те носят, докато се научиш да плаваш. В противен случай, ще се удавиш. — Как може да се спаси човек? — Като стане птица. Така той ще бъде независим от нисшите вибрации, от бурните вълни. Умът и сърцето му трябва също да бъдат свободни от нисшите вибрации. Някои мислят, че са изключения, че нямат грешки. Това е заблуждение. Даже светии, които заминават за другия свят, се намират пред една криза в живота. Докато са мислили, че са съвършени, щом се намерят в другия свят, пред филма на своя минал живот, веднага се обезсърчават. Отвратително нещо е грехът! Като попадне човек в материята на греха, трябва да мине дълго време, докато се очисти. Не е лесно да се освободиш от нечистата мисъл, от нечистото чувство, от нечистата постъпка.

Аз ви говоря по този въпрос, защото ще се натъкнете на него. Знайте, че всички болести се дължат на онзи неестествен живот, в който често попадате. Като ви говоря, аз ви насърчавам, но с насърчаване работа не става. Много просто. Колкото да си способен, ако не учиш, нищо няма да направиш. Способен си, а не учиш; добър си, но не проявяваш доброта си. Не е достатъчно да сте само добри и способни, но като сте дошли на земята, доколко

изпълнявате Божиата воля. Аз се ръководя от следното правило: Като излизам от Господа, Който се весели, и аз отивам да работя за Него с веселие. Аз нося Божието веселие със себе си. Ако не съм весел, не съм излязъл от Господа. Щом нося веселието в себе си, аз съм излязъл от Господа. Тогава работата ми се благославя. Дето отида, навсякъде нося Божието веселие в душата си. Когато се връщам при Господа, трябва да нося радостта на хората. Щом се връщам от работа и не нося радостта на хората, не мога да отида при Бога. Значи, когато Бог се весели, ние се радваме. Радостта и веселието трябва да се срещнат. Бог иска да предаде навсякъде Своето веселие, та хората да се радват. Любовта весели хората, а доброто ги радва. — Защо ми са любовта, доброто? — В любовта ти ще се веселиш, а в доброто ще се радваш. С доброто ти ще се върнеш при Бога. То е плодът на твоя живот. Когато излизате от Бога да проповядвате, аз се веселя. Ако искате да отидете при Бога, идете с любов! Следователно, от Бога ще излезете с любов и веселие.

Често говорите за онзи свят, но колко от вас бихте се убедили, че има друг свят? Ако аз трябва да ви убедя в това, няма да си служа с думи. Аз ще ви отворя прозорците, да видите чрез мене онзи свят. За да може да се гледа към онзи свят, всеки от вас трябва да е подобен на прозорец, да се вижда през него. Достатъчно е да махнеш тази завеса и да прогледш

Казваш, че си добър човек. Ако не може да се вижда през тебе другия свят, причината е, че стъклото ти е нечисто, трябва да се измие. Тази година има достатъчно вода. Измийте стъклата! Ще кажете, че сте заети. Наистина, вие се грижите за такива работи, за които трябва да употребите само един час от времето си. Например, безпокоите се за хляба, за дрехите и обувките, за къщите си, а за всичко това е нужно само един час. За какво употребявате останалите 23 часа? Четири-пет часа употребявате за грижа около яденето — три пъти на ден ядете. Останалото време за облекло, за това — онова и едва ви остава половин час за учене или за мислене за другия свят. Казвате, че като отидете на онзи свят, тогава ще мислите за него. Някой прочете Библията един път и мисли, че това е достатъчно. — И десет пъти да я прочете, няма да я разбере. Всяко нещо е разбрано, когато се посади и даде плод. Ето, и аз посаждам Словото, което ви говоря. Отвреме-навреме поглеждам, дали е израсло; ако е израсло, дали е дало плод. Колцина от вас имате саксии за посаждане на това, което слушате? — За нас е важно, дали сме спасени. — Отдавна сте спасени. Сега вие сте в епоха, която изисква от всички да учите. Ти за нищо и никакво се гневиш, сърдиш се — изгубваш Божието веселие. Ти си дошъл на земята да разнасяш Божието веселие, а не да се гневиш. Казваш: Бог е Любов. — Не можеш да разнасяш любовта, ако нямаш веселието в себе си.

Как ще проповядваш любовта само с думи и с песни? Не, весел трябва да бъдеш. Ще се върнеш при Господа с радост, но радостта без доброто не е радост. Тя произлиза от доброто.

Днес аз ви говоря за радостта и веселието, но и без да ви говоря, ще ги научите. Ако не ви говоря, ще ги научите за 1000 години; ако ви говоря, ще ги научите за 10 години. Казвам си: Хайде, да съкратя на тези хора 990 години, да минат с по-малко разходи. — Има лесен път. — Има лесен път, но той изисква хиляда години. Ще следваш хиляда години в училището, докато свършиш. Ще приличаш на онзи студент, който свършил университета на 70 годишна възраст. Наричали го „вечният студент.“ И това не е лошо, важно е, че свършил. Всички вие сте били във времето на Христа, учили сте 2,000 години. Какво сте научили? Много неща сте научили: знаете да свирите и пеете, знаете да се обличате добре, да си правите хубави къщи, знаете много езици. Много неща сте научили, но не знаете езика на богатството и на сиромашията. Като дойде богатството, заслепи ви; каго дойде сиромашията, уплаши ви. Като не разбирате богатството и сиромашията, вие правите разлика между богати и бедни, между учени и прости. Това хвърля сянка върху лицето ви, поради което нарушавате веселието и радостта в себе си.

Направете опит, да видите, каква сянка хвърля телото ви, когато се изложите на слънце. Като легне човек на земята, телото му хвърля

сянка, която представя крива линия. По нея аз определям, какви мисли и чувства вълнуват човека, какво е дишането му. Тази крива ту се повдига, ту слиза. Като се безпокои човек, на лицето му виждам едно особено движение, една особена сянка. Това не става по негова воля. На лицето се отразява и най-малкото вълнение. Всички чувства, които вълнуват човека — гордост, щеславие, скържавост, лукавост, се отразяват на лицето. И добродетелите се отразяват на лицето. Значи, положителните и отрицателните мисли и чувства в човека чъртаят линии на лицето: на веждите, очите, носа, устата, скулите, ушите. Много линии има отбелязани на лицето, които само опитният може да види и да чете по тях. Те са скрити, едва забележими. Срецаш един човек и казваш: Не ми харесва това лице. — Не разбираш нищо от физиогномия, но вътрешно чувствуваш, че този човек носи нещо лошо в себе си. Мъжът иска да се сдружи с един търговец. Жена му казва: Не прави връзка с този човек, не ми се харесва нещо. — Добър човек е той. — Не ми се харесва. — Нищо, ще опитам. Като се свърже с него, тогава вижда, че жена му била права. Няма скрито-покрито в света.

Първата работа, която ви предстои, е да се освободите от оковите на вашето минало, от оковите на черната ложа. Не е лесно да се освободи човек от своето минало, от старите си навици. Алчен си — опитай се да се справиш с алчността. Опитай се да обуздаеш езика си.

Опитай се да не критикуваш. Ние сме против критиката. Само безгрешният има право да критикува. Запитаха Христа: „Какво ще кажеш за тази жена, която хванахме в прелюбодеяние?“ Мойсей казва, такива да ги убиваме с камъни. Ти какво ще кажеш? И наведе се Христос, и пишеше на земята. Като продължаваха да Го питат, Той вдигна глава и рече: „Който е безгрешен, той пръв да хвърли камък върху нея.“ Не е лесно да бъдеш безгрешен. Светията се увива като червей, мъчи се да се освободи от своето минало. Светията има много по-големи мъчности и изкушения от обикновения човек. Един светия — отшелник, живял в един руски манастир, дето се предал в служене на Бога. Една аристократка, руска княгиня, решила да го изкуси. По някакъв начин тя успяла да се вмъкне в килията му. Като разбрал намерението ѝ, той турил пръста си на горящата свещ и спокойно я наблюдавал. Поразена от виденото, тя паднала на колене пред него и започнала да се моли. От този момент в нея станал преврат: тя се отказала от лошия си живот и се обърнала към Бога. Колко хора днес са готови да турят пръста си в горящата свещ и да се избавят от изкушението?

Казано е: „Съблазънта неизбежно ще дойде.“ Всеки човек е изложен на съблазън. Все някакво греховно чувство или греховна мисъл ще мине през вас и ще ви съблазни. Съблазънта се явява в разни форми. Често дяволът се крие под мантията на любовта, под мантията на мъ-

дростта и истината. Де ли не е той? Той носи любовта отпред, безлюбието отзад; знанието отпред, невежеството отзад; истината и свободата отпред, а лъжата и ограничението отзад. Той първо ще ти сложи пълна торба с ечемик, както господарят на своя кон и, като го нахрани, ще го яхне и ще му каже: Ще вървиш, дето ти заповядвам. Като седиш, усещаш, че нещо те притиска, мъчи те; нещо те гризе в стомаха, или души в гърдите. Чудиш се, кой е влязъл в тебе. Усещаш, че нещо чуждо има в тебе, което ти нашепва: Пийни са една чашка винце, ще ти мине болката. Винцето е дадено от Бога. Хапни си повечко, пийни си, трябва да си поживееш. Лесно е да си хапнеш повечко, но какво ще правиш, като дойдат болестите? Така трябва да ядеш, че да не страдаш. Чуля ви се, като ми се оплаквате от разстройство на стомаха. И на мене носят баница със сирене, с чисто масло и ми казват: Хубава е баницата, за тебе е правена. От учтивост, взема баницата, хапна малко и я оставям. Учат ме на стария занаят. Други ми носят кюфтета от картофи и ми казват: Хубави са кюфтетата, приличат на месни. — Пак старият занаят. Взема едно кюфтенце, хапна го и давам на дявола, който ме наблюдава. Казвам му: Хапни това кюфтенце, да видиш, колко хубаво го е направила сестрата — с чисто масло. Той хапне и казва: Защо не е донесла мляко или варени сливи, но кюфтенца? — Тя следва твоето учение. Млякото, сливите не са в духа на твоето учение. Както

си я учил, това прави. Аз я похвалявам, добра ученичка е. Един ден, като дойде при мене, пак ще бъде добра ученичка. Дяволът слуша и се усмихва. Казвате: Дяволът ли ни е бил досега учител? — Има ли нещо лошо в това?

Като ви говоря така, аз искам да ви освободя от мъчнотиите на живота. Един ден вие ще се намерите в такива затруднения, от които мъчно ще се освободите. Правете опити още днес да се справите с мъчнотиите си. Един ден наблюдавах, как няколко деца си играеха с един паток. Те нанизали царевични зърна на един канап и дали на патока да кълве. Без да забележи, че зърната са нанизани, патокът ги нагълтал заедно с канапа, чийго край бил в ръцете на децата. Искане да се дръпне настрана, не може — децата го държат с канапа. Стои патокът в това положение и се чуди, какво става с него. Приближих се към децата и им казвам: Добра шега сте измислили. Патокът нагълтал царевичната, без да ви плати, и вие го държите отговорен за това. Сметнете, колко струва царевичната, аз съм готов да платя и за нея, и за патока, да го освободя. Купих от децата патока и го пуснах на свобода. Често и вие нагълтате царевичната на дявола и, без да искате, му се подчинявате. Той ви води, дето иска. Трябва да се намери някой, да плати за вас и да ви освободи. Достатъчно е да гълтате само едно зрънце от дявола, за да те държи вързан около себе си.

Казвате: Тежък е животът. — Тежък е за неразумните. Ако живеете разумно, не е тежък. Не искам да бъдете слепи, но да бъдете разумни. Виждайте грешките на хората, но не ги критикувайте. Не мислете, че с критика може да изправите грешките. Само онзи може да изправи погрешките на хората, който е изправил вече своите грешки. Не можеш да изправиш известна грешка в човека, ако не си изправил същата грешка в себе си. Как ще изправиш грешката на своя ближен, ако ти правиш същата грешка? Видиш ли, че той греша като тебе, кажи: Бог да го благослови! Ако се наемеш да изправиш една грешка в брата си, каквато и ти правиш, това значи, да вземеш половината от неговия товар. Защо ще се товариш с чужди грехове? Невидимият свят налага големи глоби на всеки, който се товари излишно. Ако не можеш да обуздаваш езика си, законът ще те хване и ще те даде под съд.

Един негър в Америка платил скъпо за една необуздана постъпка. Една нощ, като се връщал у дома си, минал през една тъмна, неосветена улица. Срещнал една американка от белите, хвърлил се върху нея и я целунал. Тя премълчала, но като дошли до един фенер и видяла, че е негър, веднага го предала на полицията. Глобили го десет хиляди долара за една целувка — скъпо платил той, но научил един урок. За всяка грешка се плаща глоба. В това отношение, природата е крайно взискателна. Дали си светия, или грешник, и двамата ще

плащате. За най-малката грешка светията ще плаща много повече, отколкото грешника; богатият ще плаща повече от бедния. Вие се чудите и се питате, какъв живот е този, ако и за най-малката грешка се плаща. Животът е в добрите дела, а не в грешките и престъпленията. Всяко нещо, направено без любов, е престъпление; всяко нещо, направено без мъдрост, е престъпление; всяко нещо, направено без любов към истината и свободата, е престъпление. Следователно, като вършиш Божията воля, ще призовеш на помощ любовта, мъдростта и истината. Какъвто съвет ти дадат те, така ще постъпиш. Те са мярка в живота. Каквото направиш без любовта, мъдростта и истината, ще бъде погрешно.

Тази година изисква от вас да се съветвате във всичко с любовта, мъдростта и истината. Така постъпвам и аз. Ако пропусна да взема съвет от тях, скъпо плащам. При това, моите грешки са толкова малки, че и аз не ги виждам. На земята те са невидими. Само съществата от невидимия свят могат да намерят грешка в мене и веднага ми я посочват. Аз им благодаря за това и веднага се заема да я изправам. Аз не се питам, защо я направих. Щом съзная грешката си, веднага я изправам. — Защо сгреших — и това не питам. Аз, или друг някой, все ще се направи една грешка. Важно е, грешката да се изправи. Аз спазвам следните правила: Като направя една грешка, веднага гледам да я изправам, за да не я направят други

след мене. И обратно, като направя едно добро, пожелавам и другите да направят същото добро. И на вас казвам; Изправяйте грешките си, за да не ги правят и другите. Правете добро, за да го правят и другите. Само по този начин може да има прогрес в живота.

Сега вие ще ми цитирате стихове от Евангелието, какво казал Христос, какво казал апостол Павел. Аз зная, какво е казал Христос; зная, какво е казал и Павел. След като му удариха пет пъти по 39 тояги, той каза: „Братя, с големи мъки ще влезем в Царството Божие.“ Трябваше да го бият, за да измени някои от своите разбирания. Не е лесно да измените старите си възгледи. Като вървите по новия път, старите ще се подмладят, а младите няма да остаряват. Глупавите ще поумнеят, а умните няма да оглупяват. Така ще стане за онези, които следват новото учение. Те ще се развеселят. Веселието показва, че сте излезли от Господа, а радостта — че се връщате при Него. — Прав ли е това? — Опитай го, и сам кажи. За да познаеш, кои неща са прави, и кои не са, опитай ги. В живота на земята, обаче, няма абсолютно прави неща. Например, правото за богатия не е право за сиромаша. Богатият може да си поръча скъп обяд, до една-две хиляди лева. Той има право да харчи, защото е богат. Ако и сиромашът направи същото, ще се провали. Светията може да си позволи такива неща, каквито грешникът не може. Той има право, защото е богат. Силният може да носи голям товар на

гърба си — има право за това. Слабият не може да носи голям товар — няма сила. Всеки трябва да се съобразява със силата, богатството и знанието, с които разполага. Голяма част от грешките на хората се заключават в това, че те носят по-голям товар, отколкото могат. Едни носят голям товар, а други — малък. Много критици има в света, но нито един не може да каже на човека, де точно е грешката му. Ако корегирам един художник, ще му посоча точно линията, която изкривил. Аз схващам точно линиите, зная, де е грешката. Един художник нарисувал образ на светия. Всъщност, картината му не представя никакъв светия.

Преди години ходих в Месемврия. Влязох в една гръцка черква. Един художник нарисувал образа на Христа и го закачил на стената в черквата. Като го погледнах, ужасих се. Това не беше образът на Христа, но на един престъпен тип. Казах: По-добре, свалете този образ. Това не е Христос, но един престъпник. След няколко години черквата изгоря до основи, и образът на Христа също изгоря. Така не се рисува образът на Христа. Мнозина са Го рисували, но малцина са успели да предадат Неговите чърти. Има чърти на човешкото лице, които изразяват известна добродетел — любов, справедливост, разумност, искреност и други. Тези чърти трябва да се изучават, особено от страна на художниците. Всяка мисъл, всяко чувство, които минават през човека, се отпечатват на лицето му. Обиди те някой — веднага лицето

ти се измени. — Кое е по добре: да те обидят, или ти да обидиш? — За предпочитане е да те обидят, отколкото ти да обидиш. Така те предпазват от възможността ти да обиждаш. Обидата спира до тебе. Ти си последният, когото обиждат по този начин. Невъзможно е една грешка или престъпление да се повтори два пъти по един и същ начин. Христос пострада, но в тази форма злото се върза. След Него това зло не се повтори в същата форма. Праведен беше Христос, затова злото се върза. Следователно, ако някой ти направи зло, и това зло се върже, ти си праведен; ако злото се върже заради тебе, господар си; ако не се върже, слуга и роб си.

Често говоря за любовта, и някои от вас си представят, че имат любов. — Да, но любовта се извява външно. Тя е сила, която действа отвътре-навън. Любовта прощава греховете на хората. Тя вижда всичко, но се прави, че не вижда. Като говоря за любовта, мнозина мислят, че не виждам грешките им. Всичко виждам, но съжалявам, че досега не можахте да приемете Божията Любов. Питам се: Ако сега не приемете любовта, кога ще я приемете? Ако чакате да дойдат страданията и тогава да я приемете, вие сте на крив път. Някой иска да го обичат, без той да обича. — Това е заблуждение. Пръв ти ще обичаш. Ако не обичаш, не можеш да се повлигнеш; ако не обичаш, не можеш да станеш силен. Ще обичаш, за да те обичат. Ще почиташ, за да те почитат. Любовта

трябва да върви с вас. Мъдростта трябва да върви с вас. Истината трябва да върви с вас. Това е мотото за цялата година.

Хиляди години хората са работили и са постигнали нещо. Хиляди години сте работили и вие — все сте постигнали нещо. Две хиляди години работите от времето на Христа. Трябва ли още две хиляди години да работите за едни и същи неща? За десет години трябва да свършите тази работа. Нови неща ви предстоят за учене. Вие сте богата почва, която трябва да се обработва. Ако не я обработвате, тръне и бодили ще растат на нея. На вашата почва всичко вирее. Казват за някого, че е лош, че греша. — Почвата му е добра, затова греша. В известни случаи, аз обичам грешниците повече от онези, които минават за праведни. Праведният върви с изправена глава, моли се, не вижда скритите грехове в себе си. В притчата за митаря и фарисея. Христос изнесъл добре психиката на грешния и праведния. И двамата се молят в храма, но молитвата на митаря била предпочетена.

Аз искам да ви предпазя, да не се самоизлъгвате. Не е въпрос, мене да не лъжете. Пазете се, себе си да не излъгвате. Бог живее в нас. Следователно, Той не може да бъде лъган. Каквото и да правиш, както и да говориш, Той мълчи, нищо не казва. Ти мислиш, че Той е съгласен с тебе, но един ден ще видиш истината. Тогава Той ще ти каже: Това, което правиш, не е добро. „Не съдете, за да не бъдете

съдени.“ Само Бог има право да съди. Само чистият, любещият, знаещият може да съди. Ти, който не си чист, не разбираш нещата и не познаваш, как ще съдиш? Питат ме, какво мисля за еди-кой си брат. — Нищо не мисля, но зная, че един ден той ще стане светия. — Много е кълсн. — Като се изчисти калта, той ще светне като диамант. — Голям грешник съм. — Много си любил. Човек греши, когато не разбира правилно любовта. Любовта на бащата към децата го заставя някога да краде, за да ги отхрани. И любовта на вълка към малките вълчета го заставя да дави овцете. Любовта към малките орлета кара орела да граби пилците. Всички бащи и майки се грижат за отхранването на малките си и, от любов към тях, често правят престъпления. — Какво трябва да се прави тогава? — Не раждайте такива деца, които могат да ви изкушават. И вие правите грешки за много от мислите и чувствата, които се раждат във вас. — Какво да правим тогава? — Оставете ги сами да се хранят, сами да се справят с грешките си. Бъдете внимателни към всяка мисъл и чувство, които се раждат във вас. — Как да се освободим от дявола? — Той е вътре във вас. Който не върши Божията воля, той е сам дявол. Който не следва пътя на истината, той е сам дявол. — Кой е ангел? — Който върви по пътя на любовта, мъдростта и истината. Този е най-лекият път. И след като ти е посочен правият

път, ти се спираш върху това, как си грешил, как си паднал, как си се борил с Господа.

Някои писатели пишат за изгубената любов, т. е. за изгубения рай, както пише Милтон. Данте описва ада и рая. Като изгуби Беатриче, той се намери в ада и след като премина всички мъчнотии, най-после той се намери в рая, при Беатриче. Това са състояния, през които минава човек. Казват, че раят е място на сляпата любов. Не, в рая няма сляпа любов. Не критикувам никого, но искам да кажа, че известни неща в описания „Изгубен рай“ от Милтона и „Ад“ от Данте не са верни. Има, обаче, много картини, които дават истинско описание на ада и рая. Не е лесно да се опише онзи свят. Още по-мъчно е да се опише Божествения свят. Може да се говори за Божествени състояния, но не и за Божествения свят, който е абсолютна светлина.

Влизаш в света на живата светлина, без никакви сенки. Как ще опишеш този свят? Като влезеш в Божествения свят, ти ще бъдеш съвършено сам. Всички хора там представят един човек. Чуващ, че някой ти говори, но никого не виждаш. Чуващ музика, виждаш светлина навсякъде, но жив човек не виждаш. Ти изпитваш жалост, скръб. Щом изпаднеш в това състояние, веднага слизащ по-долу — в рая. Ако и там не можеш да живееш, напускаш и рая и слизащ още по-долу — на земята. II Адам беше сам в рая, но като не можа да използва тези условия, Бог му даде другарка.

Те пожелаха да имат и дечица. Тогава Бог ги изпъди от рая, като им каза: Слезте на земята и там се плодете. В рая няма място за това. Раят е място само за един човек. Ако не искаш да бъдеш сам, ще слезеш на земята. Там е място за двама души, там е място и за деца. На земята може да живееш по стария начин. Обаче, има един свят, дето хората живеят в любов. Те се виждат, само когато се обичат. Ти можеш да видиш своя ближен, само ако се обичате безкористно. Ако си свързан с любовта, ще виждаш, когато искаш. Същото се отнася и към Бога. Можеш да видиш Бога, ако Го обичаш чисто, безкористно. Стремете се да обичате поне едного, който да ви бъде идеал във вашия живот. И като помислите за него, всички въпроси да се разрешат. Това значи, да живееш в света на любовта.

„Бъдете свършени, както е свършен Отец ваш небесни.“ Без любов свършенство не може да се постигне. Обичайте Бога, обичайте Христа! Те да бъдат вашият идеал. В тази любов не стават никакви грешки, никакви престъпления. Дето няма любов, там има престъпления и грехове. Искаш да напредваш, да се развиваш. Това лесно се постига: като любиш, ще напредваш. — Болен съм, страдам. — Защото не любиш. — Нищо не научих, животът ми се обезсмисли. — Призови любовта в себе си и, като дойде, изпълнявай нейните закони. Призови мъдростта в себе си и следвай нейните пътища. Призови истината в себе си и

върви по нейните закони. Ето едно лесно учение, което всеки може да следва. Казано е в прочетената глава, че Христос примирява противоречията между духа и плътта.

И тъй, когато отивате на работа, бъдете весели; когато се връщате от работа, бъдете радостни. Щом сте весели, работата ви започва добре; щом сте радостни, работата ви е свършена добре.

Желая ви, като излизате, да бъдете весели; като се връщате, да бъдете радостни. Това пожелание се отнася до вас, до домашните ви и до всички, на които се проповядва Словото. Ако ви питат, какво ви говори Учителят, кажете: Да бъдем весели, когато излизаме; и да бъдем радостни, когато се връщаме.

Христос е човекът на изобилната сила.

Христос е човекът на изобилната вяра.

Христос е човекът на изобилната любов.

*

17. Утринно Слово от Учителя, държано на 23 януари, 1938 г. София. — Изгрев.

Учене и служене

Размишление.

Ще прочета първа глава от книгата на пророк Данаила.

Мъчно е някога човек да знае, кога е слаб и кога силен; кога е учен и кога невежа; кога е стар и кога млад.

Днес вие сте дошли да ме слушате, но всеки има свои определени възгледи и разбирания. Каквото и да ви се каже, всеки ще постъпи според разбирането си. Колкото и да учиш птицата, как да се движи, тя ще си хвърка свободно из въздуха. Колкото и да я учиш, тя ще си направи това, което си знае. Двама приятели се разговаряли. Единият казал: Аз обичам да се занимавам с животните. Опитал се да възпитавам котката си, да прави, каквото ѝ заповядвам. Научи се, даже да поднася кафе на гостите ми. — Искам да видя, как става тази работа — отговорил другият. — Ще видиш. Той направил кафе, налял го в чаши и го турил на една табла. Котката се изправила на задните си крака, а с предните подържала таблата. В това време гостът пуснал една мишка на земята. Като видяла мишката, котката хвърлила таблата на земята и се спус-

нала да гони мишката. Често и духовните хора постъпват като котката: хвърлят таблата с кафето на земята и тичат да гонят нещо. Какво ще придобие котката, ако изяде една мишка? Котките страдат, именно, от мишки. Те ги ядат с козината, поради което съкратяват живота си. Ако се откажат да ядат мишки, животът им ще се продължи. И досега още, учениите котки не можаха да убедят своя народ, че не трябва да ядат мишки. Котките казват: Какво ще стане с нас, ако не ядем мишки? Хората ще ни изпъдят от домовете си, ако не ядем мишки. — Право ли е тяхното твърдение?

Днес от всички хора се иска да си дадат отчет, какво знаят. Мнозина говорят за онзи свят, но те имат смътна представа за него. Те не познават физическия свят, на който живеят, че ще познават другия свят! Вие сте излезли от онзи свят, но не го знаете, не помните, какво е било там. Представяте си го като този свят. Значи, и там се бият, като на земята. Вие не знаете езика на ангелите, не знаете, какви отношения съществуват между тях. Въпреки това, говорите за ангелите, както за хората. Каква е връзката между ангелите и хората? Какво отношение съществува между тях? Когато хората завършиха науката за сърцето, ангелите завършиха науката за ума. Които е завършил науката за сърцето на теория, трябва да прави опити да я прилага, да види, доколко учението му е право. Много от грешките, които човек прави в областта на сърцето, показват, че

чувствата му не са още такива, каквито трябва да бъдат. Докато сърцето не бъде в пълно служене на Бога, човек всякога ще се натъква на противоречия. Казано е: „Сине мой, дай ми сърцето си.“ Значи, със сърцето си човек служи на Бога, а с ума си — учи, придобива светлина и знание. Според някои, служенето стои понизко от ученето. — Отчасти е верно. За да служиш, трябва да свършиш някаква наука. Човек се учи да служи от ангелите. Следователно, ако има някаква грешка в нашето служене, ангелите ще я изправят.

Питате: Може ли човек, който служи на Бога, да греши? — Може, разбира се. Колкото и да е красноречив един оратор, все ще направи една грешка: или ударението не турил на място, или употребил една дума вместо друга. Някога ораторът може да обърка личните местоимения, вместо едно да тури друго. За да не правят такива грешки, англичаните са сграничили своите глаголи, в смисъл, сам глаголът да не изразява лицето, което действа. На български, например, можеш да кажеш „играя“, можеш да кажеш и „аз играя“. На английски непременно трябва да туриш личното местоимение „аз“. Иначе, няма да се разбере, кой играе. В това отношение, българинът е голям дипломат. Той няма да каже, например, „аз казвам“, но ще каже „казвам“ — няма да се хване. Англичанинът ще каже: „Аз казвам.“ Така, той не може да се освободи от отговорност. За да не греши и не носи отговорност, той мисли много.

Казват, че англичанинът е практичен. Той първо мисли, после говори, затова минава за мълчалив. За да ти обещае нещо, много време ще чакаш. Той ще мисли, ще изучава въпроса и, ако ти обещае, ще бъдеш сигурен, че ще изпълни обещанието си. Славянинът е бърз, решава и веднага отрязва. Ако е недоволен от нещо, не скрива недоволството си. Често слушате да казват: Да избесим, да изколим тези хора, да освободим света от тях! Това е славянска чърта. Славянинът мисли, че като избеси лошите хора, светът ще се оправи. В другия свят обесените са по-опасни, отколкото живите на земята.

Сега ще ви задам един философски въпрос: Как може да се оправи светът? Мислите ли, че лесно ще го оправите? Мислите ли, че вие можете да създадете по-добър свят от Божествения? Оплаквате се от злото. Ако злото се промъкна в света, създаден от Бога, мислите ли, че няма да се промъкне във вашия свят, т. е. в света, създаден от хората? Тъкмо се молиш, съсредоточил си вниманието си, но изведнъж те засърби главата. Ако се почешеш, молитвата ти се прекъсва. Такава молитва не се приема. В това отношение, турците правят много опити, да не пресичат молитвата си. За турчина молитвата е цял обряд. Преди да се моли, той извършва ред операции: измива си ръцете до лактите, врата, ушите, устата, краката и след това започва молитвата. Ако се случи в това време да кихне, да плюе, или да

мине през ума му една лоша мисъл, той прекъсва молитвата си и започна отново да се моли. Колкото и да е малка погрешката, турчинът започва отново молитвата си. Така минава през голяма дисциплина. И вие, като турците, щом се нагъкнете на противоречие, казвате: Трябва да се освободим от това противоречие, не можем да вървим напред. — Прави сте, трябва да се намери изходен път. Човек страда от сърцето си. Той е научил някои лоши работи, поради което сам се спъва. Като проверява, какво е научил, сам вижда грешките си. Понеже и досега още човек служи на сърцето си, затова то е по-силно от ума.

Днес сърцето заповядва на човека. Умът е слаб още, като дете. Той пита сърцето: Като учй толкова много, какво научи? Какво знаеш по този или онзи въпрос? Между знанието на ума и знанието на сърцето има голяма разлика. Ще кажете, че не разбирате това. — Трябва да мислите. Само така ще разберете, какво представя умът, и какво — сърцето. Един ден, когато хората завършат своето развитие на земята, тогава ще станат истински служители на Бога. До това време, те ще учат, ще изправят грешките на ума и на сърцето си. Хиляди години са нужни за това. Така, както съетът е създаден, той представя велика школа. Ще кажете, че искате да бъдете ученици, да следвате окултна школа. Целият свят е окултна школа. Щеш-не щеш, ще следваш тази школа: ще те учат, ще ти държат лекции, ще държиш изпи-

ти. Ако не разбираш, какво ти се преподава, ще влизаш, ще излизаш и ще кажеш: Това не се отнася до мене. — Искам да бъда окултен ученик. — Че ти си вече в голямата окултна школа — в живота. — Искам да науча гайните на живота. — Ти си в тайните на самата природа. Всичко, което човек не знае и не разбира, е тайна. Например, защо мъжките дрехи долу са тесни, а женските — широки, това е тайна. Днес някои жени носят мъжки панталони. — Защо? — Не знаем. — Когато жената се намери в затруднение, облича мъжки дрехи. И мъжът, като се намери в затруднение, облича женски дрехи. Мислете по това, да дойдете до правилно разрешение.

Питате: Защо Бог създаде света така, а не по друг начин? Според мене, вие не знаете, какъв свят е създал Бог; не знаете, как го е създал. На Ниагарския водопад бил направен мост, който свързвал Америка с едно английско владение в Канада. От този мост хората наблюдавали водопада. След време ледовете съборили моста. — Защо е съборен мостът? — Не е направен, както трябва. Когато са го строили, някои препятствия не били предвидени. Те станали причина за събарянето на моста. Мислете тогава, кос е онова, което не харесвате в света.

Мнозина мислят, че с малко вяра могат да имат големи постижения. Или, с малки добродетели, ще имат големи придобивки. Това е невъзможно. Малкият капитал води към малки приходи и разходи; големият капитал — към

големи разходи. Големият капитал се предпочита пред малкия; голямото знание се предпочита пред малкото. При малкото знание ще имате малко грижи, но малко ще научите. Искаш да станеш набожен, но не знаеш как. При това, страх те е да не станеш много набожен. Ето едно криво разбиране. Защо се страхуваш? Да не би, като много набожен, да се лишиш от известни блага в живота. Така, някои религиозни не знаят, как да се облекат, как да турят шапката си — на върха на главата, на челото, или на ушите. Не знаят, кое им подхожда. Как трябва да се носи шапката: надясно кривната, или наляво? Едно време мъжете носеха шапките си накриво. С това те искаха да покажат, че са свършили всичките си работи. За нищо вече не искат да знаят. Днес жените носят шапките си накриво, повече наляво. Питам една жена: Защо си изкривяваш шапката наляво? Тя отговаря: Понеже лявото ухо ми истива зимно време, аз накривявам шапката си наляво, за да го предпазя от настиване. Питам друга жена: Защо накривяваш шапката си? — Защото модата е такава. Значи, тя накривила шапката си, без да я боли ухото. Всичко, каквото правите, трябва да се основава на известен закон.

— Защо грешат хората? — Защото смесват служенето на сърцето с ученето на ума. Когато сърцето греши, да знаеш, че то греши. Когато умът греши, да знаеш, че вината е в него. Умът учи специфични работи, а не това,

което сърцето е научило. Сърцето е завършило своето учене. Сега то служи. Умът е далеч от служенето. Невъзможно е умът да служи. Умът се занимава с числата от 1 — 10. Велика наука се крие в тези числа. Ако искаш да намериш правия път, правото в света, на това може да те научи само единицата. Единицата — това е правдата. Да се възстанови правдата, да намериш основата на живота, да намериш разрешението на всички въпроси, това само единицата може да направи. Тя ще те прати при двойката; двойката ще те прати при тройката; тройката ще те прати при четворката и така нататък до десеторката. Това не са числа, но школи, през които трябва да минете. При двойката ще се учиш да ореш зема, да сееш жито, да мелиш брашно, да месиш хляб; тя ще те учи да шиеш дрехи, обувки, да чукаш камъни. Всичко, каквото животът изисква, ще се учи при двойката. Първата професорка за правене на хляб е майката. Тя дава най-добрите лекции. Тя учи и снахите, и дъщерите си да пеят хляб.

Казвам: Хлябът се пече в пещ, но и човек се пече в пещ. Някога прегарят хляба, но и човек се прегаря. Трябва да имате специална лопатка за припечения хляб, каквато са имали старите българи. Критиката е огрибката, специалната лопатка. — Защо стържем хляба? — Да се премахне изгорялото. Има добри майстори-хлебари. Те пеят добре хляба и не се нуждаят от огрибки. Дето се прилагат огрибки,

там хлябът е прегорял. Една баба ми казваше : Синко, аз ще те науча, как да си печеш хляб. Тя ми показва признаците, по които да познавам, кога пещта е готова за печене. Аз използвах нейните правила, харесаха ми.

Да се върнем към ученето на ума и на сърцето. Каквата работа свърши сърцето, всякога иска да му се плаща. Умът, обаче, не иска да му се плаща. Той учи и е доволен да намери някой да го слуша, когато говори. Важно е, какво е научил и какво може да каже от наученото. Ще дойде някой българин, който живял няколко години в Франция, да ти говори френски. Друг ще ти говори английски. По говора ще познаеш, че и единият, и другият не говорят на матерния си език. Французинът и англичанинът имат особено произношение. Например, французинът изговаря звукът „р“ по особен начин, а англичанинът почти не го изговаря. — Защо? — Защото звукът „р“ е от животински произход. Кучето, като се сърди, то ръмжи р-р-р! Англичаните пишат някои думи с повече букви, а изговарят само 2 — 3 букви. И българите имат думи с повече букви, без да изговарят всичките. Всеки език е присъщ на нацията си. Сегашните хора се намират при особени условия на живота, когато цялото човечеството е подложено на големи изпитания, на специална матура. Всъщност, човешкото сърце минава в нова фаза — във фаза на служене. Много хора имат криво разбиране. Те считат, че с ума си човек служи на Бога, а със сър-

цето си се учи. Там е грешката. Със сърцето си ще служат, с ума си ще учат. — Защо страдаме? — От сърцето си. Не служите правилно. Значи, грешките и страданията идат от неправилното служене на сърцето, а не от неправилното учене. Не служиш правилно със сърцето си, а държиш отговорен ума си. Не дръж отговорно сърцето си за грешките на ума. Прави разлика, кога греши сърцето и кога — умът. Само така може да се самовъзпитавате. Ако смесвате дейността на сърцето и на ума, няма да постигнете добри резултати. Имаш желание да направиш едно добро, но не знаеш, как да го направиш. Разбираш, че имаш грешка в учението си, но не знаеш, как да я поправиш. Чувствуваш, че имаш грешка в служенето, но не знаеш, как да я изправиш.

Преди години, дойде при мене един млад човек да се оплаче от по-големия си брат. Те били двама братя. Големият взел по-голямата част от имането на баща си, а за младия останала по-малката част. Попитах го: Какво мислиш да правиш? — Ще го дам под съд. — Какво ще спечелиш от това? — Нищо няма да спечеля, но поне ще му докажа, че не е постъпил право. — Ако спечелиш делото, с това ще се възстанови ли между вас любовта? Ако вие, двама братя, родени от един баща, не можете да се разберете, какво показва това? Какво беше желанието на баща ви? — Да делите имането и да се карате, или да живеете в любов. Защо ти не отстъпиш? — Понеже и аз имам право.

— Според мене, правото се заключава в това: да се обичате. Безправие то е в делбата. Кой ще уреди твоето право? Съдът ли? След три години, същият човек идва при мене и ми казва; И съдът не разреши правилно въпроса. Дадох на брат ми право, а мене осъдиха. — Какво мислиш да правиш сега? — Ще отправя жалбата си към Господа, дано Той отсъди право! Ами ако и горе не спечелиш делото? Ако и там дадат право на брат ти?

Помнете: Който не обича, право не му се дава. Който обича, т. е. прилага закона на любовта, всякога му се дава право. Щом обичаш, правото е на твоя страна; ако не обичаш, правото не е на твоя страна. Правото, което Бог ни отдава, не е нищо друго, освен благата на живота, с които сме обиколени. Дето е правото, там няма никакво ограничение. Без да искаш, ти навсякъде дишаш свободно въздуха. Свободата показва великата любов, която Бог има към нас. Един ден, ако не можеш да дишаш, ще се запиташ, в Бога ли е причината, или в тебе. Тази задуха показва твоето безлюбие. В това няма две мнения. Тогава ще си кажеш: Слушай, ти не си изправен в служенето към Бога. Когато си учил, още вначалото, ти си направил една погрешка. В служенето си направил друга погрешка. Значи, направил си две погрешки. Тогава ще се върнеш към учението, да изправиш погрешката си.

Сега аз говоря за малките погрешки, които едва се виждат с микроскоп, увеличаващ

25 хиляди пъти. Не говоря за големите погрешки, които всеки може да види. Днес се работи за откриването на микроскоп, който ще увеличава един милион пъти. С такъв микроскоп и молекулите ще се виждат. Ако ви кажа, че аз виждам молекулите, няма да ми вярвате. Това не е важно. Казвам: Светът на молекулите представя вихър, гъмжене. Те се движат в голям ред. Между тях съществува пълна хармония. В движението си, те образуват прекрасни фигури, които ту се съединяват, ту се отблъскват. Те представят малки живи същества, които работят и се движат в пълен порядък.

Да оставим настрана молекулите, да се върнем към въпроса „учене и служене“. Според сегашните научни теории, хората още учат, не служат. Един ден, когато дойдат до положението да учат по закона на служенето, тогава светът ще има съвсем друг вид. Когато видите, как ангелът служи, вие трябва да се учите от него. Сега вие се учите, как да прилагате в бъдеще, а ангелите вече учат и виждат резултатите. Едно време сте изучавали чувствата на теория, а сега ги прилагате. — Как да изучаваме любовта? — Тя не се учи, но се прилага. Сега ще служите на любовта. Според някои, да служиш на сърцето, това е робство. — Няма по-велико нещо от това, да служиш на разумното сърце, да служиш на любовта.

Истинският слуга стои по-високо от ученика. Слугата знае, а ученикът сега се учи. Когато ученикът се учи, например, при майстор — ши-

вач, наричат го чирак. И вие се учите сега да шиете. Колкото сте научили, прилагайте го. Майсторът взима мярка, крои, реже, дава разпореджания, а вие изпълнявате. Кажете ми, каква е мярката за добрия човек? Вие сте учили това, минавате за учени. Не знаете ли, каква е мярката за добрия човек? Ето, сега аз търся един добър майстор, да ми скрои една дреха за сърцето. Откак съм дошъл между вас, търся такъв майстор, но още не съм намерил. Ако някой между вас знае, какви са мерките за сърцето, нека каже. Аз искам вие да ми скроите тази дреха.

Ново знание, ново възпитание е нужно за сегашното човечество. Още много неща имам да ви кажа. Например, от какво зависи дългият живот на човека? Ще кажете, че това зависи от външните и вътрешни условия, при които той живее. Да, отчасти е така но какво трябва да бъде съчетанието между тези условия? Например, две човешки сърца трябва да се съчетаят при най-добри условия. Никога не влизайте в общение, в приятелски връзки с кого и да е, ако няма благоприятни условия за това. — Кой ще чака условията! — Ще чакате, нищо повече. Това значи, не сейте зимно време. Как ще сееш житото в замръзналата земя? Сее се през пролетта или през есента, когато условията са благоприятни за това. Същото се отнася и до женитбата. Не бързай да се жениш. И за женитбата са нужни благоприятни условия. Астрологически е определено, ще се ожениш, или няма

да се ожениш; после, колко деца ще имаш, колко ще живееш. Това е определено от същества, които знаят повече от хората. От астрологическо гледище, човек иде на земята, като на училище, със специално наредена програма за него. Като влезе в училището, ученикът ще учи по тази програма. Определен е и материалът, който трябва да се изучава. Почти за всеки ден е определено, какво трябва да се учи. В духовния свят програмата е много по-точна, отколкото на земята. Ако на земята работите вървят добре, колко повече в духовния свят. Искаш да имаш деца. Важно е, какви ще бъдат тези деца. Гениалните деца се раждат при известни условия; талантливите също се раждат при известни условия; и обикновените деца се раждат при известни условия.

Казваш: Искам да се оженя. — Свободен си, но ако си невежа, не се жени. Започваш един занаят, от който нищо не знаеш. Първо ще се учиш, после ще прилагаш наученото. Докато не си научил занаята, не разваляй материалите. Как ще се жениш, щом нищо не си учил? Невежият само греша. Майката греша, децата грешат, и всички търсят вината в бащата. Някога мъжът греша, а обвинява жената. Това не е наука. Казваш: Едно време се обичахме с жената. — Вашата любов е била търговска сделка. Любов, при която хората се карат, е търговска сделка. Когато хората се обичат, те никога не се карат. Да обичаш някого и да му се караш, това не е любов. За мене

това е правило. Невъзможно е да се караш на този, когото обичаш. За да се наруши законът на любовта, трябва да има сила, по-голяма от нея. Ако, наистина, се намери такава сила, тя не е вече любов. Опитайте се да хванете тази сила и вижте, може ли тя да оправи света. Всъщност, никаква външна сила не може да се противопостави на любовта. Ако намираш, че една работа не е направена, както трябва, причина е безлюбието. Мислиш ли, че с мърморене ще оправиш света? Който мърмори, и светия да е, и обикновен човек, той не може да обича Господа. Как е възможно да роптаеш против Онзи, Който ти е дал всичко? Какво си направил ти, обикновеният човек, за Господа? Хиляди погрешки си направил и не си чул нито една обидна дума, не си видял един крив поглед. Каквото да правиш, Той казва: Върви напред, не греши! Грешката ти е малка, изправи я. Пак сгресиш, пак те успокоява. Казваш: Дотегна ми вече да изправам погрешки! — Ще ги изправяш, докато се научиш да живееш добре.

Днес аз ви говоря за науката на сърцето в бегли чърти. И вие, като служите на сърцето, искате да служите и на любовта. Не знаете, обаче, какво нещо е служенето. Първо трябва да служите на Бога. Научете се да отличавате своите мисли и чувства от Божествените. Дето е Божественото, там грешките са изключени. Ако мислиш, че и Бог греши, трябва да се намери друг, по-силен от Него, за да оправи ра-

ботите. — Ама виждам противоречия навсякъде. — Те са резултат на твоя изопачен живот. В Бога няма противоречия, няма погрешки. Каквото е направил Той, всичко е добро. — Навсякъде виждам злото. — То е оставено като възможност, като условие за човешкото развитие. Има неща, които не могат да се проявят без злото. Някога трябва да станеш лош, за да направиш нещо. Верно е, че ако залееш човека с киселина, ще го изгориш. Но ако употребиш същата киселина в минимално количество, тя може да служи като лекарство, да те спаси от най-страшната болест. Значи, зависи, как ще употребиш злото — в голяма или малка доза. Киселината, употребена в голямо количество, е зло, в малко количество е добро — лечебно средство. Виждам, някой стреля веднъж, два пъти — не може да улучи. Като се опита да гони неприятеля си, падне и счупи крака си. Казват: Горкия човек! Кое е по-добре за него: да счупи крака си, или да не го счупи? В случая, по-добре е да счупи крака си, отколкото да убие човека. Онзи, когото той преследва, ще дойде при него, ще превърже крака му и ще се примирят. Ето резултатът на малкото зло. То има за цел да примирява хората. Това подразбира, че сърцето служи, а умът се учи, проверява нещата. Казваш: Искам да направя едно добро. — Ще го направиш, ако си добър. Доброто е основа за градеж. — Искам да служа. И това може, но трябва да имаш знание. Само добрият човек служи, а ученият придобива знания. Който

нито служи, нито учи, той се забавлява. Забавлението е почивка.

И тъй, със сърцето си човек служи на Бога, а чрез ума си учи. Ученето е лека, приятна работа, а служенето е сериозна работа. Като учиш и служиш правилно, ти уреждаш работите си. Не се изобличавай, не казвай, че си лош, но служи и учи. Не е въпрос, дали си добър, или лош, но не знаеш да служиш, не си учил, както трябва. Като говоря за служене и за служители, имам пред вид два вида служители: на доброто и на злото. И добрите, и лошите служители се подчиняват на Бога. Но доволни ли сте вие от лошите служители? И едните, и другите са учили, но те се различават в прилагането на знанието си. И пътят, по който вървят, е различен. Много окултни ученици искат да придобият знания, да станат учени, да заемат високо обществено положение, но в този път не могат да имат големи постижения. Това са постижения на падналите духове. Значи, който не учи, и който много учи, неизбежно ще падне; който не учи добре, също пада. Който служи добре, не пада. Такъв е законът.

Казвате: Всичко ни е дадено. — Дадено ви е, но вие го изявявате по два начина: ако служиш на себе си, ще паднеш; ако служиш на Бога, ще се повдигнеш. Ако учиш за себе си, ще паднеш; ако учиш за Бога, ще се повдигнеш. Значи, първо ще служиш на Бога, после на себе си; първо ще учиш за Бога, после за себе си. Такъв е законът. Ако обърнеш за-

кона, падането е неизбежно. И в падането се учи човек, но то струва скъпо.

Като не разбираш закона на падането, искаш преждевременно много неща. Казваш: Искам да се оженя. — Ожени се. — Искам да имам деца. — И това може. Ако Бог дава на рибата 300 — 400 хиляди деца, защо на тебе да не даде поне едно дете? — Защо на мене не е дал нито едно дете, а на рибата толкова много деца е дал? — Много просто. Рибите се научили да мълчат, а ти не можеш да мълчиш. На мълчаливите Бог дава много неща; на онези, които крискат, нищо не дава. Мълчанието се предпочита пред многото говорене. И донес рибите изучават мълчанието и мъдростта, но знаете ли, какво става в морето? Видимо нищо не става, но невидимо — „да спи зло под камък!“ Рибите изучават закона на сърцето: каквото да става в сърцето, ще мълчат, то не се отнася до него. Всичко ще се оправи. Учене е това. Мнозина ми се оплакват от живота си. Влизам в положението им — много страдат. Обаче, коя е причината за страданието им?

Веднъж при мене дойде една хубава, угледна мома, заболяло я зъб. Подула ѝ се страната. Тя отишла при лекар. Той я посъветвал да ѝ направят операция. Ако го послуша, лицето ѝ ще се развали от разреза, който ще направят отвън на лицето. Тя чувала да говорят за мене, че лекувам. И дойде при мене да се посъветва за зъба си. Тя ме запита: Защо Господ ми даде слаби зъби? Казах ѝ: Ако не

беше те заболял зъбът, никога нямаше да дойдеш при мене. Сега, като те боли зъба, аз ще туря ръката си на болното място, да ти мине болката; иначе, нямаше да те лекувам. Дадох и правилото: Очите никога не трябва да се движат. Ще гледаш човека право в очите. Погледът да бъде чист, съсредоточен, определен, без никакво раздвояване. Пази се от раздвоен поглед. Срещнеш ли човек с нераздвоен поглед, имай пълна вяра в него. Раздвоеният поглед изгаря. Раздвояването на погледа е човешка работа. В Божественото няма раздвояване. Че вятърът ме блъснал, че косите ми се развалят, кой е виновен за това? Той ме люшка на една и на друга страна. Аз ходя много добре, но вятърът ме люшка. Той е виновен за това, той съблича палтото ми. За да не ме блъска, трябва да имам тясно, стегнато палто. Каквото е външният вятър за човека, такова нещо представя раздвоеният поглед.

Днешният ден определя съдбата на хилядите дни, които ще дойдат. От днешния ден зависи, каква посока ще вземете в живота си. Ти си на кръстопът. От тебе зависи, кой начин ще избереш. Ще си отваряш добре очите, да видиш, кой път на къде отива. Двата пътя имат различни резултати. Казвате: Бог знае, какъв път ще изберем. На всеки кръстопът се държи по една реч, с която ви осведомяват за значението на пътя. Като вървите по единия път, ще станете богати, щастливи и учени, но, в края на краищата, всичко ще ви вземат. В този

път ще станете красиви, силни, но и това ще ви вземат. Другият път ще ви донесе истинското знание, истинската свобода и любов. Тази любов и това знание разрешават всички противоречия. Законът на любовта е написан върху дланта на човека с крайно дребни букви, които само с микроскоп могат да се разчетат. Другите закони са написани с едри, четливи букви. За да прочетете ситните букви на ръката си, трябва да я приближите много близо. Който може да чете тези букви, той тръгва вече в тоя път. Някой още отдалеч чете и казва: Всичко прочетох и разбрах. — Да, прочел си, защото този е пътят с едрите букви. Няма човек, който да не може да чете едрите букви. Колко светии има, които са хващали пътя на едрите букви, но се връщали назад. Той е пътят на малките опитности.

Сегашните хора имат особени преживявания. Те приличат на бомба, която всеки момент може да се пръсне. Седнеш на едно място, не те свърта; седнеш на друго, пак не те свърта. В стаята влезеш, мъчи те нещо отвътре. Търсиш ъгъл да се свиеш. Питам: Защо се мъчиш? — Сам не зная, какво ми е. — Не знаеш, защото, както всички хора, обичаш да преувеличаваш нещата. Забелязано е, че след най-голямото благословение ще дойде най-голямата мъчнотия. И обратно, след най-голямата мъчнотия иде най-голямата радост. За да не губи радостта си, човек трябва да вземе предпазителни мерки. Какво стана с праведния Иов? Един

ден Бог запитва сатаната: Познаваш ли моя добър раб Иов? — Добър е, защото си му дал имот, богатство, добри синове и дъщери. Вземи му всичко, и тогава говори за него. Казвам: Изкуство е, когато богатството се увеличава, сърцето да не се съързва с него; когато знанието се увеличава, умът ти да не се възвеличава; когато силата ти се увеличава, ти да не се забравяш. Каквото и да придобиеш: богатство, сила, знание, това са обикновени неща, които не разсипават въпросите. От временните придобивки нищо не остава.

Човек трябва да бъде енергичен, буден, готов за всяка работа. — Какъво Бог даде. — Не, постоянно ще работиш. Малцина знаят да работят. — Какво да работим? — Да допуснем, че някой се разсърдил на приятеля си, не иска да се примири с него. Той трябва да намери начин да се примири с него. Ето една работа. Със сърдечен светът не се оправя. — Какво да правя, като ми дойде такова състояние? Ще знаеш, че то не е твое. Ти си войник и, каквото ти заповядват, това правиш. Полковникът ти казва: Войник, вземи този и го арестувай. Ти казваш: Слушам! Обърнеш се назад и изпълняваш заповедта. Полковникът е чуждата мисъл, която изпълняваш. — Кой е отговорен: полковникът, или войникът? — И двамата. Ама полковникът заповядва. — Ти пък изпълняваш. Макар да изпълняваш чужда заповед, и ти си отговорен. Какво печелиш, ако арестуващ, или убиеш някого? Този полковник

дава една заповед, друг полковник дава друга заповед. Той казва на войника: Слушай, вземи този човек, закарай го до границата и го пусни свободно да си отиде в отечеството. Кажй му една - две благи думи и се сбогувай с него. Кой от двамата полковници постъпва по-добре? Да застреляш човека, това е лесно, но какво се печели с това?

Като воюват хората, все ще има застреляни, убити, но желателно е да има по-малко, отколкото законът предвижда. Ако генералът заповядва на войниците да вървят напред, и те се втурнат срещу най-големия огън, дето ги очаква явна смърт, не е ли по-добре, той да заповяда да се върнат назад? Разумен трябва да бъде генералът. — Как да отстъпи? — Колко пъти човек отстъпва! Да воюваш, това значи, да имаш знание. Сърцето трябва да е свършило учението си, да знае, как да служи. Ще воюваш според закона на любовта. Под „любов“ не разбирам размекналите човешки чувства, нито материални интереси. Казваш, че обичаш някого, а зад твоята любов се крие нещо материално. Любовта изключва материалните интереси, защото те заблуждават човека. Без материални блага не може, но те не трябва да влияят на любовта. Ще кажете, че това е противоречие. Всъщност, противоречията са в човека. Любовта изключва всички противоречия. Разсъждавайте правилно. Колко хора са ми казвали, че няма любов в света. — Ако това е истина, тогава и мъдрост няма, и истина няма. Те вървят заедно.

Дето няма любов, мъдрост и истина, въпросите не се разрешават правилно.

Преди години, дойде при мене един млад човек, който ми каза: Знаеш ли, решил съм да не правя добро на хората. Колкото добрини съм правил, все зло съм намирал. Защо е така, не зная. — Правил си малки добрини. Престани да правиш малки добрини. Ако направиш едно малко добро на тигъра, той непременно ще те изяде. Опитай се да дресиращ един тигър, да видиш, колко признателен ще ти бъде. Както ближе ръката ти и се умилква около тебе, така ще те нападне. Достатъчно е капка кръв да лизне, за да те сграбчи в обятията си. Като знаеш това, не се опитвай да дресиращ звяра, да му правиш добро. Най-малкото парче месо, дадено на звяра, е в състояние още повече да го озвери, да го хвърли в крив път. Ако тигърът или лъвът яде хляб, дай му един сух хляб, да гризе, да не напада човека. Ако му дадеш месо, дай му много, за да се задоволи. Малкото парче месо повече ще го настърви, и ти ще му станеш жертва.

Като говоря за законите на живота, за месоядците, ето какво разбирам. Казваш: Искам да бъда богат. — Това е месна храна. Колко богат искаш да бъдеш? — Да имам поне един милион. Друг казва, че не иска толкова, доволен е на няколко хиляди лева. Според мене, колкото е опасно да имаш един милион, толкова е опасно да имаш и един лев. Като имаш един лев и не можеш да се нахраниш с него, ти ще

останеш гладен и ще се ожесточиш, ще бъдеш готов да изядеш някого. Какво, всъщност, ти трябва? Само хляб. Това е метод за самовъзпитание. Така се възпитавам аз. Като се запитам, какво ми трябва, отговарям си: Тебе ти трябва само една коричка хляб. Друг път си казвам: Тебе ти трябва само едно житно зрънце, да го посадиш в земята, и да го гледаш, как расте. Посей едно зрънце и виж, след 4 — 5 години, колко ще се размножи. То ще бъде в състояние да оправи обърканите ти работи.

— Защо не успяват сегашните хора? — Защото не са изпълнили обещанията си. Колко обещания са дадени! Обещавали сте, че ще служите на Господа. И донес златните надписи стоят, че ще служите на Бога, но не сте изпълнили обещанията си. Грамадно богатство се крие в тези надписи. Те са от чисто злато. Защо не сте изпълнили обещанието си? Както виждам, някои се опили, други заспали. В края на краищата, всички забравили обещанието си. В това отношение, аз съм економист, никъде не поставям надпис. Ако искам да туря някъде надпис, той ще бъде с толкова ситни букви, че и с микроскоп не можете да го прочетете. Ще кажете, че съм скържав. Каквото и да кажете, съветвам ви да стопите златните си надписи и да употребите златото за друго.

Един европейски владетел имал особен часовник: На всяка цифра имало по един от дванадесетте апостола, направени от злато. На всеки час часовникът дрънkal, механизмът му

бил такъв, че с удрянето на часа, съответният апостол излизал напред и се покланял. В това време, този владетел обявил война на неприятеля си. Понеже нямал достатъчно пари, той заповядал да стопят часовника и от златото да насекат пари. От този момент апостолите престанали да се кланят пред хората. Като го питали, де са неговите апостоли, владетелят отговарял: Пратих ги да проповядват. Казвам: Пратете и вие вашите апостоли да проповядват. Някога и вие сте употребявали този начин, но сте го забравили.

Помнете: В пътя, по който върви сегашната култура, има известни заблуждения, от които трябва да се освободите. Не е лошо, че имате златни надписи. Ако всичките ви работи са изпълнени, както са надписите, светът щеше да бъде рай. От големите надписи вие сте очаквали големи резултати. Аз пък казвам обратно: От малките надписи очаквайте големи резултати. При това, резултатите ще бъдат накрая. Ето защо, започвайте отначало с малки надписи, за да получите накрая големи резултати. Когато правя добро, започвам с най-малкото. Отвреме-навреме пушам по едно зрънце и наблюдавам, как расте то. Така постъпвам и в работата си. Като срещна един човек, веднага търся начин, как да постъпя с него. Не е лесно да живееш на земята. Важно е, как ще погледнеш човека, какво ще му кажеш, как ще се усмихнеш. Това са положения, които трябва да се имат пред вид.

Преди години дойде при мене една жена, която се оплакваше от положението си. Изказа недоволството си от този, от онзи. В края на краищата, излезе, че е недоволна от всичко: не ѝ се живее, не иска да слуша нито за Господа, нито за каква и да е религия. Изслушах я добре и после ѝ казах: Догодина ти ще имаш едно хубаво, гениално детенце. Като чу това, тя се зарадва, усмихна се, лицето ѝ светна и си отиде доволна. Значи, има нещо незадоволено в нея, косто хвърля сянка па целия ѝ живот.

Сега и на вас казвам: Тази година всички ще имате по едно хубаво, гениално детенце. С други думи казано: Всички ще имате по едно благословение от Бога. То ще ви зарадва, ще осмисли живота ви. Ако ви дойде някакво изпитание, не се смущавайте. То е външна опаковка. В него е скрито Божието благословение. Бог е запазил хубавите неща за края. За всеки от вас е определено специално благо. Вие трябва да се молите, да бъдете готови да приемете това благо и да го използвате. Не пресилвайте условията. Знайте, че благо, за което копнеят вашето сърце и вашият ум, ще ви се даде навреме. Едно се иска за това — будно съзнание. Не се безпокойте за нищо. Ученик си, цяла нощ не спиш, безпокоиш се, че на другия ден учителят ще те вдигне на урок и ще те съса. Помни: Любовта никога не къса. Тя носи всички благословения. Любовта търси готови,

отворени сърца, да служат. Тя изисква от човека да предаде онова, което е възприел.

Ново възпитание е нужно на човечеството. — Какво представя възпитанието? — Капитанът на парахода, или машинистът на влака. И единият, и другият регулират движението. Те показват пътя на хората, накъде да се движат. Сърцето пък тласка човешкия живот към определената цел, да се учи да служи. Пред нас са ангелите, които ни учат да служим. Те служат, а ние се учим от тях. Учете се от ангелите и служете на Бога с всичкото си сърце. От вас пък ще се учат животните. И, каквато грешка намерите в себе си, изправете я. Тя крие своя произход в далечното минало, когато сърцето се учило да служи. — Защо да се учим от ангелите? — Защото те разбират работите по-добре от нас. Те отдавна са завършили науката за служенето. Обаче, те нямат право да се занимават с човешкото сърце. Това е достойние само на Бога. Затова е казано: „Сине мой, дай ми сърцето си!“ На ангелите е предоставено да се занимават с човешкия ум, но не и с човешкото сърце. Те пошепват на ума: Слушай, каквото сърцето ти казва. Значи, сърцето си ще дадете на Господа, а ума си — на ангелите. Вашите умове са предметно учение за ангелите. Слушайте, какво ви учат ангелите. Те знаят, как да изправят грешките ви. Да изправиш една грешка, това е тънка работа, достъпна само за ангелите.

Служете със сърцето си! Учете с ума си! Следвайте пътя на ангелите, за да изправите грешките си. Сега е време да сеете новото семе. Ученето е сеене. Един ден, като се научиш да сееш, ще служиш, т. е. ще жънеш добри плодове. Като сеете, опитвайте семето, да е добро. И като жънете, пак проверявайте. Не бързайте изведнъж да жънете.

Учене и служене — две неща, които трябва да залегнат дълбоко във вас. Вървете по пътя на ученето и служенето. Колкото малки придобивки да имате, благодарете и за тях.

Христос е човекът на изобилната сила.

Христос е човекът на изобилната вяра.

Христос е човекът на изобилната любов.

*

18. Утринно Слово от Учителя, държано на 30 януари, 1938 г. София. — Изгрев.

Съдържание

	стр.
1. Ликвидация на века	3
2. Оценяване и прилагане	21
3. Да видят	41
4. Сърцето и умът	57
5. Двете дървета	81
6. Трите свята	97
7. Първата песен	119
8. Разрешение на въпросите	138
9. Служене на Бога	149
10. Неизменни величини	161
11. Трите пътя	178
12. С ключ и без ключ	202
13. Малките неща	224
14. Доброто и светлината	251
15. Окоето на любовта	281
16. Двете жени	308
17. Радостни и весели	334
18. Учене и служене	361